



XUYEN
THAM

Ryu Murakami

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

Nhân vật chính của *Xuyên thấu* là Kawashima Masayuki, anh sống trong một căn hộ tập thể ở vùng ngoại ô. Anh đang làm việc cho một văn phòng thiết kế ở trung tâm thành phố, có một người vợ đẹp và một đứa con mới chào đời, nhìn chung là cuộc sống thường ngày của anh không có gì đáng phàn nàn. Tuy nhiên, không hiểu sao thỉnh thoảng anh lại có cảm giác như “các dây thần kinh ở mắt, mũi và tai như chập vào nhau và những đốm sáng như pháo hoa lập lòe trước mắt”, anh thấy xung quanh mình như đang ngập ngụa “một mùi cháy khét của mỡ động vật” và mỗi lúc như vậy anh lại không thể kiểm soát nổi bản thân mình. Lúc đó, trong anh như có một nỗi đe dọa, ám ảnh anh rằng có thể một lúc nào đó, anh sẽ dùng cái dùi đập đá đâm chính đứa con gái bẻ bồng của mình. Và để có thể thoát khỏi nỗi ám ảnh đó, anh đã quyết định sẽ phải đâm một người phụ nữ khác. Kết quả là đã có một cuộc hội ngộ tương phùng kỳ lạ giữa một người đàn ông có mưu đồ giết người và một người phụ nữ mang ý định tự sát, một cuốn tiểu thuyết tâm lý có thể gây cho người đọc cảm giác căng thẳng hồi hộp ngay từ trang đầu tiên cho đến tận trang cuối cùng.

Nguồn: Romance Book



Ryu Murakami (sinh năm 1952) đã từng được Tạp chí *Time* bình chọn là “một trong mười một người cách-mạng-hóa Nhật Bản”.

Năm 1976, đoạt *Giải tác giả mới - Gunzo* và *Giải Akutagawa* - giải văn học cao quý của Nhật Bản.

Lối diễn đạt ngộ ngáo có khi trắng trợn của ông không khiêu khích nhưng vẫn chênh vênh ở bờ vực phong hóa, làm những nhà đạo đức phải nhăn mặt.

Tác phẩm của Ryu Murakami giúp người ngoại quốc thấy được mặt trái của Nhật Bản, đất nước của trà đạo, thư pháp, kimono, kabuki, hoa anh đào...còn đầy cả tham nhũng, dâm thư, những hình thái trụy lạc đến phi nhân...

(Giới thiệu Murakami Ryu - Phạm Vũ Thịnh - Nhatban.net)

Lời tác giả

Đã từ lâu, tôi vẫn luôn ấp ủ dự định viết một cuốn truyện về cuộc hội ngộ giữa một người đàn ông có mưu đồ giết người và một người phụ nữ mang ý định tự sát, một cuốn tiểu thuyết tâm lý có thể gây cho người đọc cảm giác căng thẳng, hồi hộp ngay từ trang đầu tiên cho đến tận trang cuối cùng.

Trong quá trình tìm ý tưởng cho tiểu thuyết của mình, tôi đã đọc được một cuốn sách có nhan đề là: *Ngược đãi trẻ em*⁽¹⁾. Trước đó tôi chỉ biết đến quan điểm của các nhà làm công tác xã hội về vấn đề ngược đãi trẻ em, vì vậy mà lần này tôi thực sự bị ấn tượng sâu sắc bởi những phân tích và minh chứng mang tính khoa học, khách quan và thẳng thắn của Nishizawa, một nhà khoa học đang nghiên cứu phương pháp điều trị tâm lý cho các nạn nhân bị ngược đãi.

Trên thực tế, tôi đã tìm đến tận nơi làm việc của ông Nishizawa tại Trung tâm Chăm sóc Sức khỏe Tinh thần Tổng hợp Osaka Fujitsu và trong quá trình trò chuyện, tìm hiểu, tôi đã nảy sinh ý tưởng xây dựng một cốt truyện mà ở đó, hai nhân vật chính hoàn toàn là những người rất bình thường trong cuộc sống; và những bi kịch, những cuộc đấu tranh tư tưởng mà họ đang vấp phải cũng có thể xảy ra với bất kì ai trong chúng ta.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy các nhân vật mà mình sáng tạo ra được tôn trọng như vậy, và tôi nghĩ rằng, từ nay về sau, tôi cũng sẽ học được cách nhìn nhận sâu sắc hơn khi viết những cuốn tiểu thuyết.

Trong nền văn hóa của đất nước này chứa đựng những kĩ năng và cả những truyền thống bao trùm lên và đòi hỏi phải giấu đi những gì là biểu hiện của hành vi ngược đãi trẻ em. Tất cả các phương tiện thông tin đại chúng trong khi mãi miết chạy theo những tin tức thị trường sốt dẻo, đã bỏ mặc những đứa trẻ bị ngược đãi ngoi ngóp trong tiếng kêu cứu tuyệt vọng. Vì vậy, tôi đã học được rằng, cố gắng tưởng tượng và diễn đạt cho mọi người hiểu được những tiếng kêu than, những lời thì thầm của những con người nhỏ bé khốn khổ kia chính là công việc của các tiểu thuyết gia.

Vì vậy, trước hết tôi xin được bày tỏ lòng cảm ơn sâu sắc đến ông Nishizawa Tetsu.

Cuốn tiểu thuyết này là một tác phẩm đã được biên tập và viết lại đến lần thứ hai. Trong một năm mà viết lại những hai lần, có lẽ là sau này, tôi

khó có thể làm được như vậy với bất kì cuốn sách nào khác. Xin cảm ơn hai người bạn của tôi, Kenjou Tooru - người đã cho tôi cơ hội được phát biểu ý kiến của mình, và Ishihara Masayasu - người đã luôn dẫn dắt, giúp đỡ để tôi có thể tiếp tục viết cuốn: *Thế giới năm phút sau*.

Cảm ơn Yamaguchi Harumi và nhà thiết kế Suzuki Seiichi đã giúp tôi có những hình ảnh minh họa thật tuyệt vời.

Cảm ơn tất cả các bạn ở cửa hàng Paradox, cảm ơn anh Taku, cảm ơn cô Kana. Cuối cùng, xin được cảm ơn cô nhé, *Chiaki*, cảm ơn đã giúp đỡ tôi thu thập tài liệu và đặt tên cho nhân vật chính. (Nhưng mà không được dùng kéo gây thương tích cho chính mình nữa đâu nhé!)

Ngày 11 tháng 11 năm 1994, gửi L.A
Ryu Murakami

Lời bình

Hatsumishi Gehiko⁽²⁾

Xuyên thấu là một trường hợp rất hy hữu trong thể loại tiểu thuyết bởi sự hiện diện của hai tác giả trong cùng một tác phẩm. Mặc dù vậy, cũng không có nhiều bạn đọc nhận ra được điểm mấu chốt đã làm nên tính hấp dẫn của tiểu thuyết này. Vậy thì hai tác giả đó là ai? Chúng ta sẽ cùng tìm lời giải đáp.

Tất nhiên, bất kì ai cũng có thể dễ dàng tìm thấy tên tác giả là Ryu Murakami ở ngay bên cạnh tên tác phẩm viết bằng chữ in hoa trên bìa sách, ở gáy sách hay một số trang giới thiệu sách. Đây chính là tác giả thứ nhất của cuốn sách mà tôi muốn nói đến? Thực chất, chúng ta vẫn phải khẳng định rằng tác giả thứ hai cũng chỉ có thể là Ryu Murakami mà thôi. Bởi vì vấn đề không nằm ở chỗ cái tên trên bìa cuốn sách mà ở sự hiện diện của tác giả thứ hai trong cuốn sách này là như thế nào? Thực sự thì tác giả thứ hai của chúng ta đã tham gia vào cuốn sách với tư cách là một con người không hề tồn tại; ông ta luôn phải tìm cách che dấu dấu ấn của mình trong tác phẩm. Đọc tiểu thuyết này chúng ta sẽ bị mê hoặc bởi sự kết hợp nghệ thuật hoàn hảo giữa hai tác giả và đó chính là điều thú vị của *Xuyên thấu*, một tác phẩm không thể được viết chỉ bởi một con người.

Vậy thì, sự hiện diện của hai tác giả đó ở đâu? Nếu có thể tìm một từ để định nghĩa phong cách nghệ thuật của tác giả thứ hai thì có lẽ ta nên gọi nó là nghệ thuật của một nhà sản xuất phim. Khi đó, tác giả thứ nhất, Ryu Murakami, có thể coi là giữ vai trò của một đạo diễn điện ảnh. Nói như vậy hoàn toàn không có nghĩa là việc trong *Xuyên thấu* có sự tham gia tác nghiệp của một nhà sản xuất và một đạo diễn điện ảnh có liên quan đến một thực tế, Ryu Murakami không chỉ là một tiểu thuyết gia mà còn được biết đến như là một đạo diễn sân khấu điện ảnh. Để tránh sự ngộ nhận không đáng có này, chúng ta sẽ phân tích, làm rõ vấn đề ngay bây giờ. Thực chất của vấn đề là ở chỗ từ đầu cho đến cuối tác phẩm đều được viết rất trung thành dưới hình thức một cuốn tiểu thuyết. Thế nên, việc có sự tồn tại của hai tác giả trong một cuốn tiểu thuyết như thế này chính là một nhân tố làm cho nó trở nên đặc biệt hơn, đồng thời tạo ra tính hấp dẫn đặc biệt của tác phẩm.

Vậy thì mối quan hệ giữa hai tác giả này được thể hiện trong tác phẩm như thế nào? Điều mà tôi muốn nói ở đây chính là việc nhà sản xuất Ryu Murakami đã yêu cầu đạo diễn Ryu Murakami giả vờ như quên mất rằng đây chính là một cuốn tiểu thuyết. Anh phải viết cuốn tiểu thuyết này như thể anh đã hoàn toàn vứt bỏ ý thức cảnh tỉnh về việc trong những năm cuối thế kỉ XX này, một cuốn sách được gọi là tiểu thuyết thì phải như thế nào, và bản thân nó phải phản ánh được những gì. Với tư cách là một nhà văn mà anh không thể vứt bỏ được cái suy nghĩ đó thì anh cũng không thể khiến cho độc giả, dù trong giây lát, có thể tưởng tượng ra những diễn biến và vấn đề được nêu ra trong tác phẩm. Muốn vậy thì cần phải có một nghệ thuật kể chuyện sao cho tất cả mọi thứ dường như cũng chỉ là thoáng qua mà thôi, tất cả đều chỉ mới diễn ra và chỉ vụt qua trong phút chốc. Còn đối với người đọc, anh ta cũng không nhất thiết phải ngập ngừng, do dự, phải đắn đo, trăn trở nhiều khi đọc tác phẩm mà chỉ cần đón nhận nó như một cái gì đó sẽ để lại trong anh ta một chút ấn tượng ngắn ngủi, thoáng qua. Cái nghệ thuật kể chuyện độc đáo ấy của nhà đạo diễn tài ba Ryu Murakami đã được nhà sản xuất Ryu Murakami mạnh dạn phát huy một cách đầy hiệu quả.

Nhân vật đầu tiên xuất hiện trong tác phẩm là Kawashima Masayuki. Anh đang làm việc cho một văn phòng thiết kế ở trung tâm thành phố, có một người vợ đẹp và một đứa con mới chào đời; nhìn chung, cuộc sống thường ngày của anh không có gì đáng phàn nàn cả. Tuy nhiên, không hiểu sao thỉnh thoảng anh lại có cảm giác như “các dây thần kinh ở mắt, mũi và tai như chập lại và nhau và những đốm sáng như pháo hoa lập lòe trước mắt”, anh nhìn thấy chung quanh mình như đang ngập ngụa “một mùi cháy khét của mỡ động vật” và mỗi lúc như vậy, anh lại không thể kiểm soát nổi bản thân. Lúc đó, trong anh như có một nỗi đe dọa, ám ảnh rằng có thể một lúc nào đó, anh có thể dùng một chiếc dùi đập đá đâm chính đứa con gái bé bỏng của mình. Và để có thể thoát khỏi nỗi ám ảnh đó, anh đã quyết định đâm một người phụ nữ khác. Cuối cùng, anh đã thành công, có chọc được cái dùi sắc nhọn đó vào bụng của người phụ nữ được anh lựa chọn làm vật hy sinh và không còn nơm nớp lo sợ về việc anh sẽ đâm con của mình nữa hay không?

Với cách bắt đầu như thế, *Xuyên thấu* đòi hỏi phải được kể liên tục, các tình tiết phải diễn ra liên tiếp từ đầu đến cuối. Nhà sản xuất Ryu Murakami của chúng ta cho rằng chính cái cách vào đề trực tiếp và cách kể chuyện đi thẳng vào vấn đề như vậy là một nét độc đáo riêng của cuốn tiểu

thuyết này. Ở đây tác giả đã phân bổ thời gian rất hợp lý để có thể đi thẳng vào vấn đề mà không làm cho tác phẩm trở nên khô khan, nghèo nàn, kém hấp dẫn. Đó chính là nghệ thuật của một nhà sản xuất phim. Và ý nghĩa của việc so sánh một tác phẩm điện ảnh cũng chính là ở chỗ này. Giống như một nhà sản xuất phim điện ảnh chuyên nghiệp nắm bắt được kĩ thuật cắt bớt đi những phần không cần thiết trong kịch bản nhằm đảm bảo đúng thời gian đã được quy định sẵn cho tác phẩm đem ra công diễn, nhà sản xuất Ryu Murakami của chúng ta đã không cho đạo diễn Ryu Murakami một chút tự do nào về mặt thời gian để theo đuổi những tình tiết bên lề. Nét hấp dẫn của *Xuyên thấu* trước hết chính là ở cách kể chuyện trực tiếp và thẳng thắn đó. Để cho tác phẩm luôn được viết theo phương châm ngắn gọn, súc tích, các diễn biến liên tục nối tiếp nhau, dù chỉ là một khắc cũng không chậm trễ thì rõ ràng là cần phải có một nhà sản xuất Ryu Murakami ở bên cạnh đạo diễn Ryu Murakami.

Trong phần Lời tác giả có viết: “Đã từ lâu, tôi luôn ấp ủ dự định viết một cuốn truyện về cuộc hội ngộ giữa một người đàn ông có mưu đồ giết người và một người phụ nữ mang ý định tự sát”, và một khi tác giả thật sự muốn mang đến cho người đọc “một cuốn tiểu thuyết tâm lý có thể gây cho người đọc cảm giác căng thẳng, hồi hộp ngay từ trang đầu tiên cho đến tận trang cuối cùng” thì việc chạy đua với thời gian là một tất yếu. Ngay khi đọc tác phẩm, người đọc sẽ dễ dàng nhận ra rằng: “cảm giác căng thẳng hồi hộp” mà tác giả muốn nói đến ở đây hoàn toàn không phải là “sự hồi hộp chờ đợi”. “Sự hồi hộp chờ đợi” chẳng qua chỉ là một thủ thuật nhằm tạo ra cảm giác hồi hộp do kéo dài thời gian, chính thời gian dài là cái làm nên cảm giác hồi hộp; còn ở đây thì ngược lại, cái mà chúng ta thực sự cảm nhận được chính là diễn biến nhanh; sự thúc ép về mặt thời gian đã liên tục tạo cảm giác căng thẳng, hồi hộp. Trong tác phẩm cũng có tình tiết nhân vật bị mất ý thức do sử dụng thuốc nhưng ngay cả tình tiết này cũng không phải là cách để kéo dài thời gian của câu chuyện mà là một cách miêu tả nhằm vô hiệu hóa thời gian. Việc nhà sản xuất yêu cầu đạo diễn làm ở đây không gì khác ngoài khai thác nghệ thuật sử dụng thời gian theo cách đó. Rõ ràng, ở một tác phẩm mà người đọc sẽ không cho phép một sự dài dòng, tào lao nào và không thể chờ đợi để theo dõi những diễn biến tiếp theo thì đây là cách hay nhất để tác giả có thể quay ngược thời gian kể về những chuyện trong quá khứ.

Nếu dư dật thời gian thì chắc hẳn tác giả của chúng ta cũng sẽ có cơ hội vận dụng rất nhiều nghệ thuật viết tiểu thuyết để nói về sự xuất hiện của cô gái sẽ phải làm vật hy sinh cho Kawashima. Thế nhưng do sự trói buộc của thời gian nên trong tác phẩm có tới mười một chương này, tác giả của chúng ta mãi đến chương bảy mới cho Sanada Chiaki xuất hiện chỉ trong vài dòng giới thiệu ngắn gọn: “đã thay đổi tính nết kể từ ngày thứ một trăm hai mươi tư tính từ sinh nhật lần thứ mười chín”. Và không để cho người đọc có thời gian thắc mắc về sự chuyển cảnh đột ngột này, ngay lập tức, tác giả đã để cho người đàn ông ở câu lạc bộ SM⁽³⁾ cử một cô gái có xâu một chiếc khuyên tai ở đầu vú đang say thuốc này đến gặp Kawashima. Thực chất là hai người đã gặp nhau dưới hai cái tên giả là Yokoyama Taoru và Aya nhưng cuối cùng thì chính cô gái mang cái tên Aya để đi tiếp khách ấy lại đã tự lấy một chiếc kéo từ bộ dao Thụy Sĩ cứa vào da thịt mình và ngã lăn ra nhà, máu me be bét trước khi bị người khách kia dùng dùi đập đá đâm vào bụng.

Các tình tiết cứ lần lượt diễn ra và khép lại như từng màn diễn trên sân khấu và nếu như chúng ta coi đây là một sự chuyển thế từ một bộ phim về tội phạm cấp độ B mang tựa đề Thất bại thành một cuốn tiểu thuyết thì sẽ thấy vô cùng thú vị. Về cơ bản, đây đều là những kẻ tội phạm nghiệp dư nên mọi việc bị đảo lộn hoàn toàn, không đúng theo dự tính là điều đương nhiên, nhưng đây cũng chính là hiệu quả của sự thúc ép về thời gian trong *Xuyên thấu*.

Ví như mặc dù đã lên kế hoạch rất chu đáo cho việc dùng dùi đập đá đâm vào cái bụng trắng trẻo của một cô gái và cắt gân Asin của cô ta cho đến chết, nhưng cuối cùng thì người đàn ông đã có chuẩn bị kỹ lưỡng đó lại bị đẩy vào tình thế bắt buộc phải gọi taxi đưa cái cô gái do hơi bị kích động một chút đã tự làm cho mình dính đầy máu ấy đến tận bệnh viện để chữa trị.

Vấn đề ở đây là độc giả sẽ thắc mắc tại sao nhất định phải làm như vậy mà không có sự lựa chọn nào khác. Bởi vì một khi tình hình đã diễn ra như vậy thì tác giả sẽ phải thuyết phục người đọc là chỉ có một cách diễn biến ấy mà thôi - đó gần như là một tất yếu của câu chuyện. Ở đây, tác giả không hề làm cho những diễn biến trong tác phẩm đi chệch khỏi sự quan tâm của người đọc, dù chỉ trong chốc lát. Luôn luôn trần trở với những yêu cầu đặt ra của nhà sản xuất Ryu Murakami, đạo diễn Ryu Murakami đã cố gắng hết sức thể hiện khả năng kể chuyện của mình trước sức ép về mặt thời gian.

Cô gái được gọi đến như một phần của một kế hoạch giết người đã được chuẩn bị rất kỹ lưỡng đột nhiên lại tự gây ra thương tích cho mình và ngất đi, làm nảy sinh tình huống khó mà có thể biến cô ta trở thành đối tượng của kế hoạch giết người này nữa. Không những thế, cái người đàn ông vừa bị cô ta cản gằn đứt ngón tay kia lại quyết định từ bỏ ý định giết người và đem cái dùi đập đá - công cụ của mình đi vứt, nhưng khi đã ra ngoài hành lang để chuẩn bị làm việc đó, anh lại có một cuộc đối thoại ngoài lề bằng tiếng Anh với một đôi vợ chồng già người nước ngoài. Và đúng lúc anh đang cố gắng không để lộ những toan tính trong đầu, giả vờ quay bước trở về phòng thì trước mắt anh là cảnh tượng “cánh cửa căn phòng ở phía cuối hành lang đang mở toang và Sanada Chiaki không một mảnh vải che thân, đang lao đảo bước ra”. Ở đoạn này, thậm chí chúng ta còn cảm nhận được nét hài hước mà chỉ có sức ép về thời gian mới có khả năng tạo ra. Cảnh tượng “Sanada Chiaki đang trần truồng với đôi chân quấn băng gờ cũng đã ngấm đầy máu ra ngoài đang lao đảo bước đi ở hành lang”, được tác giả ví như một “con ác mộng”, nhưng đối với độc giả, người đã biết rõ kế hoạch giết người hoàn hảo của người đàn ông thì hạ đã vẽ ra trong đầu một viễn cảnh giống như một con ác mộng thực sự cho cô gái được coi là một phần không thể thiếu trong cái kế hoạch giết người tàn bạo kia, vì thế mà họ không cho rằng cái điệu bộ lung tung, hốt hoảng của người đàn ông là biểu thị của một con ác mộng mà họ sẽ bật cười đắc ý trước tình cảnh ấy. Đó chính là nét hài hước mà chỉ có sự thúc ép về mặt thời gian mới tạo ra được; hoàn toàn không phải và không thể là sản phẩm của sự tự do, thoải mái về mặt thời gian.

Tất nhiên chúng ta cũng thấy được rằng nghệ thuật tua lại được sử dụng khá nhiều trong tác phẩm. Tuy vậy, cái quá khứ được gọi lại từ đó cũng chỉ là những hình ảnh mờ mờ ảo ảo giống như những bức tranh được phác qua mà thôi. Chủ tâm xây dựng một sự bù trừ, đối xứng hoàn hảo mà cũng rất hài hước, mia mai giữa người mẹ vô tình của người đàn ông có mưu đồ giết người và người cha đáng xấu hổ của cô gái mang ý định tự sát nhưng tác giả cũng phải cố gắng tránh sa vào phân tích tâm lý nhân vật thái quá. Dù chỉ là những miêu tả rất trần tục về hiện tượng sex ngày nay nhưng cũng không được phép khoác cho nó một cái vỏ bọc như một đặc trưng của xã hội hiện đại, mà nhất định phải chỉ ra được vấn đề quan trọng ở đây là gì? Ngay cả hình ảnh cái bụng bèo nhèo của người phụ nữ hơn mình mười chín tuổi mà Kawashima đã dùng dùi đập đá đâm vào ngày trước cũng sẽ

không đơn thuần là một hình ảnh của quá khứ chỉ để kể ra mà nó cần phải được hấp thụ một cách đầy đủ trong tác phẩm.

Trên cơ sở nắm bắt đầy đủ những yêu cầu đó của một nhà sản xuất phim, *Xuyên thấu* của Ryu Murakami đã thoát ra khỏi những lời phê bình mang tính cá nhân đang tác động mạnh mẽ đến các tiểu thuyết gia ngày nay một cách thật hoàn hảo và đáng ngạc nhiên. Trên thực tế thì đây là một tác phẩm được viết ra mà tác giả hoàn toàn không có ý định bắt buộc mình phải tuân theo khuôn mẫu của cái thể loại văn học được gọi là tiểu thuyết. Hơn nữa, là tác phẩm được viết ra với tư duy sắc bén từ đầu chí cuối nhưng tuyệt đối không hề bận tâm đến quan niệm về cái gọi là tiểu thuyết thì đây còn là một tác phẩm được đánh giá rất xuất sắc. Thực chất, sự tồn tại của hai tác giả trong tác phẩm này đã được lựa chọn một cách có ý thức để không viết theo bất kì một thể thức nào cả.

Trên thực tế thì cái đạo cụ nhỏ được tác giả sử dụng như một hình ảnh xuyên suốt trong tác phẩm - một cái dùi đập đá sắc nhọn, cũng không hề mang một ý thức cảnh tỉnh nào cả. Nó đơn giản chỉ là một công cụ giết người xuất hiện trong một bộ phim và bất chợt đánh thức kí ức của một người đàn ông mà thôi. Nó đơn giản cũng chỉ là một chất truyền dẫn, một chất kích thích mang tính tượng trưng mà thôi. Ở đây tác giả hoàn toàn không bị phân tâm về chuyện mình là tiểu thuyết gia hay nhà phê bình mà chỉ tuyệt đối chuyên tâm vào việc viết cuốn tiểu thuyết này. Đây chính là hiệu quả của việc tác giả đã phân thân thành một nhà sản xuất và một đạo diễn điện ảnh để hoàn thành tác phẩm. Trong số không ít các tiểu thuyết gia hiện nay, có rất nhiều người, tài năng còn hạn chế nhưng lại đam mê những cái gọi là “siêu tiểu thuyết”, hoàn toàn không có giá trị hiện thực; vì vậy, đây có thể coi là một trường hợp hiếm có trong làng tiểu thuyết đương đại.

Chính việc thiếu một lời phê bình triệt để như vậy đã là một lời phê bình khéo léo nhất cho tiểu thuyết Nhật Bản hiện đại. Ở đó chứa đựng sự nâng niu, trân trọng của hai tác giả đối với tác phẩm *Xuyên thấu*.



THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**



HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Trong nôi, một sinh linh bé bỏng đang say sưa ngủ. “Trông cứ như là mấy con thú được nuôi trong những chiếc hộp nuôi thú dài dài ở các phòng thí nghiệm ấy”, Kawashima Masayuki nghĩ. Anh lấy tay che ánh đèn để cả căn phòng không bị sáng lên và cố gắng chỉ chiếu đèn vào phần thân đứa trẻ. Rồi anh ghé sát mặt con khế thì thầm: “Chà, ngủ say quá nhỉ!”. Lúc Yoko mang thai, anh cứ từng ngày mong chờ đứa trẻ lớn lên trong bụng mẹ, lo lắng không biết đến khi ra đời con anh có bị mất ngủ giống như anh không. Suốt từ hồi còn học tiểu học, Kawashima thường xuyên phải trằn trọc vì mất ngủ nên anh luôn lo sợ rằng con anh, đứa trẻ mang dòng máu của anh, cũng sẽ phải kế thừa chứng bệnh quái quỷ này. “Chắc là vì trẻ con mới sinh thì cả ngày chỉ biết có ngủ thôi. Hình như một chuyên gia nào đó đã nói rằng công việc của trẻ con là ngủ mà!”, anh cứ luôn nghĩ là như vậy mà lo lắng nếu con anh cũng bị mất ngủ thì chẳng phải sẽ rơi vào bi kịch giống anh lúc này sao?

Anh nhẹ nhàng quay lại phía giường ngủ của hai vợ chồng, yên tâm rằng Yoko vẫn đang ngủ say. Anh nghe rất rõ tiếng thở đều đều của vợ. Đạo này, đêm nào cũng vậy, cứ sau khi Yoko ngủ say là anh lại sang xem con thế nào. Tính chính xác là đến hôm nay đã là ngày thứ mười. “Yoko bận bịu suốt từ sáng đến tối nên lúc đêm khuya được nghỉ ngơi thế này, chắc không thể nào tỉnh giấc được”, Kawashima thầm nghĩ. Hơn nữa, Yoko vốn rất khỏe mạnh, chẳng bao giờ thấy mất ngủ cả. Yoko năm nay hai mươi chín tuổi, là một chuyên gia về nấu ăn, chuyên làm bánh mì và các loại bánh kẹo. Cô đã từng làm việc cho một hãng bánh kẹo lớn của Nhật nhưng từ sau khi kết hôn với Kawashima thì Yoko nghỉ làm và về sống với anh tại căn hộ tập thể này. Nhà chỉ có phòng ăn, bếp và hai phòng ngủ nhưng cũng đủ để Yoko mở một lớp dạy nấu ăn cho những người hàng xóm. Lớp học làm bánh mì và bánh kẹo của Yoko rất nổi tiếng, từ những nữ sinh trung học cho đến các bà nội trợ, hay những bà cụ sống một mình, thậm chí cả những ông bác đã ở tuổi trung niên cũng đến theo học. Một tháng, chỉ trừ hai ngày nghỉ, còn ngày nào mọi người cũng tập trung đông đủ và cái hương thơm rất ngọt ngào của bơ nướng lại lan tỏa khắp căn nhà, sang cả phòng ngủ này.

Khi đứa trẻ được bốn tháng rưỡi, Yoko đã đặt tên cho con là Rie. Yoko vẫn để Rie ở nhà, tự mình chăm sóc con. Lớp học của Yoko đa phần là phụ nữ nên nếu Yoko đang dở tay làm việc gì thì cũng có ai đó sẵn sàng giúp cô chăm sóc Rie.

Có một lần, Kawashima tắt đèn và nhìn con dưới ánh trăng mờ ảo chiếu qua rèm cửa. Dải ánh sáng mỏng manh yếu ớt chiếu vào chính giữa chiếc nôi, Kawashima đang đứng cạnh đó, ánh sáng chiếu qua chiếc chăn hồng đắp trên người đứa trẻ đến đúng chỗ túi quần của Kawashima. “Ngày xưa, trong căn phòng đó, mình vẫn thường vẽ những bức tranh về những con đường nhỏ có ánh trăng chiếu sáng đến mọi ngõ ngách”, Kawashima vừa nhớ lại vừa rút từ trong túi quần ra một chiếc dùi đập đá, cố gắng không để ngón tay chạm vào đầu dùi. Tay trái vẫn nắm chặt chiếc dùi, anh dùng tay phải kéo nhẹ chiếc khăn trên mình con, để lộ ra cổ và ngực đứa trẻ, trông trắng trẻo và mềm mại hơn cả ruột những chiếc bánh mì mà Yoko vẫn nướng. Rồi anh lại bật đèn lên, chiếu vào cổ đứa bé. Bất chợt anh cảm thấy có một mùi, giống như cái mùi vị lúc Yoko nướng bánh, đang tràn ngập khắp gian phòng. Hình như trong đó có lẫn một mùi gì khác nữa. Kawashima không hề nhận ra là mình đang toát mồ hôi, trán và thái dương của anh ướt đẫm, một giọt mồ hôi nhỏ cả xuống chăn của em bé. Hệ thống sưởi trên tường vẫn đang hoạt động làm ấm cho căn phòng nhưng cũng không đến mức làm cho người ta phải đổ mồ hôi như thế. Đầu dùi trong tay Kawashima khẽ rung lên. Mồ hôi chảy qua lông mày vào khoeo mắt Kawashima làm anh cảm thấy khó chịu. Anh nhắm mắt lại một lát nhưng ban đầu anh vẫn không có cảm giác là mình đang toát mồ hôi. Anh không có một chút cảm nhận nào về việc ấy cả, cứ như thể mồ hôi toát ra từ một con rối nào đó được làm giống hệt anh hay là từ một người nào khác trông giống anh chứ không phải là anh. “Ôi khó chịu quá”, Kawashima mở mắt ra. Lúc đó các dây thần kinh ở mắt, mũi, và tai của anh căng ra; cảm giác như có một cái gì đó vừa nổ tung. Cả gian phòng nồng lên một mùi cháy khét rất khó chịu, giống như mùi cháy của vải, móng tay hay một cái gì đó đại loại như vậy. “Lại thế nữa”, Kawashima lẩm bẩm. Bao giờ cũng vậy, bắt đầu là mồ hôi, rồi cả mùi protein cháy khét, sau đó là một cảm giác mệt mỏi rã rời và cuối cùng là một sự đau đớn không rõ nguyên nhân. Cứ như thể các phân tử trong không khí đã biến thành các mũi kim châm vào da thịt gây ra cái cảm giác đau đớn đó vậy. Toàn thân Kawashima nổi da gà, nổi đau lan ra khắp cơ thể khiến anh như muốn kêu lên thành tiếng. Tưởng

chùng như Kawashima có thể nhìn rõ những phân tử không khí đang biến thành những mũi kim, trước mắt anh là cả một màu trắng đục. “Bình tĩnh nào!”, Kawashima tự trấn an bản thân, “Bình tĩnh nào! Sẽ không sao đâu! Mày tuyệt đối sẽ không đâm vào Yoko và con đâu!”. Anh nắm chặt chiếc dùi đập đá trong tay để nó khỏi rung lên và giữ yên trên má đứa trẻ. Cứ mỗi lần nhìn thấy cái dùi kim loại thuôn dài với một đầu nhọn sáng lấp lánh là Kawashima lại băn khoăn không hiểu tại sao người ta lại tạo ra một vật như thế? Nếu chỉ để đập đá thôi thì chẳng lẽ không có thứ nào khác hay hơn sao? Những người đã nghĩ ra vật này, đã làm ra nó và đem bán chắc chắn sẽ không thể nào biết rằng trên đời này lại có những người cứ nhìn thấy cái đầu nhọn của nó là lại toát mồ hôi hột. Đôi môi đứa bé khế động đậy nhưng vì nó quá bé nhỏ nên Kawashima không nhìn thấy được. Đôi môi bé nhỏ xinh xắn trông giống như một cái kén vậy. Trên má đứa trẻ, những mạch máu nhỏ li ti được phủ vài cái lông tơ. Kawashima cẩn thận rờ nhẹ lên những cái lông đó rồi mới dùng đầu chiếc dùi đập đá khế chạm vào. “Chắc chắn là không sao mà, mày sẽ không chọc vào đứa trẻ đâu”, anh tự nhủ. Đúng lúc đó Kawashima nghe thấy tiếng Yoko từ phía sau, anh giật mình, suýt chút nữa thì đánh rơi cái dùi.

- Anh đang làm gì đấy?

Kawashima run bắn cả người, đầu rùi hơi chạm vào má đứa trẻ. Anh tắt đèn đi, vừa quay lại vừa khéo léo đưa tay cầm dùi ra phía sau. Yoko ngồi dậy. Anh tiến lại gần Yoko, đồng thời cẩn thận giấu cái đầu dùi vào túi quần.

- Chết thật, anh làm em thức giấc rồi à?

Nói rồi Kawashima nhẹ nhàng bước tới giường ngủ, cúi xuống, hôn lên má Yoko.

- Máy giờ rồi anh?

- Chắc là hơn một giờ đêm.

- Anh đang nhìn con à?

- Ừ, nhưng mà lại làm em thức giấc mất rồi, cho anh xin lỗi nhé! Em đã vất vả cả ngày rồi còn gì, thôi nhắm mắt lại, ngủ tiếp đi cho khỏe!

- Anh vẫn đang làm việc à?

- Bố cục thì cũng tương đối rồi, chỉ còn phối màu nữa thôi. Đến lúc đó thì việc thuyết trình cũng đơn giản mà.

Nói chuyện được đến đây thì Yoko đã lại ngủ mất. “May mà ngủ tiếp chứ đi vệ sinh hay ra phòng khách uống nước thì chết dở”, Kawashima thở

phào, “Không thì thế nào cũng nhìn thấy mồ hôi đang vã ra và cả cái đầu nhọn thò ra ngoài túi quần nữa chứ”.

Kawashima cất cái dùi đập đá vào trong tủ bếp rồi đi rửa mặt. Ngồi lại một mình trước bàn làm việc trong phòng khách, anh vẫn không thể nào tĩnh tâm lại được. Cổ họng khát khô mà anh chẳng còn tâm trạng để uống thứ gì cả. Anh đã tự cấm bản thân uống rượu vào những lúc như thế này. Kawashima có thói quen đã uống rượu thì phải là rượu mạnh và phải nốc liền một hơi ừng ực trong cổ họng. Nó cũng giúp anh giải tỏa được trong chốc lát nhưng sau đó anh gần như không kiểm soát nổi bản thân. Anh cứ uống cho đến khi không còn biết gì nữa, và tất nhiên, chuyện sau đó thế nào, anh không bao giờ nhớ được.

Kawashima hít thở thật sâu và nhìn quanh phòng khách - căn phòng giờ đây đã trở thành phòng làm việc của vợ chồng anh. Không thấy có ấm chén hay đồ đạc gì để tiếp khách mà chỉ có một chiếc bàn hình chữ “L” làm từ những tấm gỗ dày màu trắng chiếm quá nửa gian phòng. Chiếc bàn Thụy Điển này là món quà cưới mà Kawashima đã mua bằng tiền tiết kiệm của mình và Yoko thì cảm thấy rất mãn nguyện vì chiếc bàn có thể cho phép tám đến mười học sinh của cô thực tập làm bánh cùng một lúc.

Kawashima cứ luôn nghĩ về chuyện của mình và Yoko, không hiểu làm thế nào mà anh lại quen được một người phụ nữ như thế, rồi chuyện hai người yêu nhau và đi đến hôn nhân. Hai người cũng trạc tuổi nhau; sáu năm về trước, vào một ngày đầu hạ, họ tình cờ gặp nhau tại một phòng triển lãm tranh ở Ginza. Đó là một phòng tranh cá nhân của họa sĩ quá cố người Nga, Nicolado Stall, một họa sĩ vẽ tranh trừu tượng theo một phong cách rất giản dị. Đây là một họa sĩ không mấy tên tuổi ở Nhật Bản nên mặc dù là chiều thứ Bảy nhưng phòng tranh cũng chẳng có người khách nào ngoài Kawashima và Yoko. Yoko là người bắt chuyện trước: “Anh cũng vẽ tranh à?”. Lúc đó Kawashima đang kẹp một tập giấy vẽ phác bên mình. “À, vâng, tôi cũng biết vẽ một chút”, Kawashima trả lời. Yoko lúc đó đeo một cặp kính có gọng màu đen trông cũng khá hợp nhưng Kawashima nghĩ là nếu bỏ kính ra chắc còn xinh hơn nhiều. Và hai người rời khỏi phòng tranh. Kawashima gây ấn tượng bằng cách chọn một quán trà với những ô cửa kính có thể ngắm cảnh bên ngoài rất thơ mộng. Còn Yoko thì gọi bánh kem và trà táo, hai món “ruột” của quán. Ánh mặt trời mùa hạ nhẹ nhàng chiếu qua những tấm màn che, trên các bàn đều bày những đồ dùng bằng thủy

ting được trang trí hoa văn rất đẹp. Có một mùi hương rất dễ chịu tỏa ra từ người Yoko. Mùi của nước hoa hòa lẫn với một mùi khác nữa mà lúc đó Kawashima chưa thể biết được rằng, đó là mùi của bánh mì và bánh kẹo. Kawashima nghĩ rằng, ở cái quán trà đó, anh có một cảm giác thật bình yên, hơn nữa có thể là vì anh có cảm tình với Yoko nên mới cảm thấy cái hương vị dễ chịu đó. Những lúc anh cảm thấy khó chịu hay những lúc phải ở cùng với người khó chịu thì chắc chắn anh cũng sẽ chỉ thấy một mùi khó chịu mà thôi. Yoko vừa từ tốn ăn bánh vừa xem tranh của Kawashima. Có lần, một mẩu bánh vụn rơi xuống bức tranh và Yoko đã dùng khăn giấy lau sạch đi một cách cẩn thận. Kawashima cảm thấy rất sung sướng trước hành động đó của Yoko. Từ đó, mỗi tuần một lần, hai người lại gặp nhau, cùng đi ăn, đi xem phim hay đến các phòng trưng bày nghệ thuật. Lúc đó Kawashima đang làm việc tại một văn phòng thiết kế tạo hình, ngoài ra anh thường hay vẽ tranh theo sở thích riêng của mình. Kawashima cũng chưa từng thích vẽ một thứ gì khác ngoài những con đường nhỏ dưới trăng. Nhưng rồi, vào một ngày cuối hạ, khuôn mặt của Yoko cứ mãi hiện lên trong đầu Kawashima và anh bắt đầu phác lại hình ảnh đó bằng bút chì. Tối hôm sau, khi Kawashima tặng bức tranh đó cho Yoko, lần đầu tiên anh được Yoko mời về nhà chơi và cô đã kể cho anh nghe một câu chuyện. “Một năm trước, em đã yêu một đồng nghiệp hơn tuổi làm cùng cơ quan; khi mối quan hệ đó tan vỡ, em đã uống rất nhiều thuốc ngủ liều cao, và em được đưa đi bệnh viện....Anh nghĩ sao về chuyện đó?”. “Chẳng sao cả”, Kawashima trả lời, và đúng là anh nghĩ chuyện đó cũng không có gì quan trọng thật. “Ai mà chẳng có lúc muốn chết và có lúc thực sự đã cận kề cái chết”, anh nói với Yoko như vậy. Và thế là không lâu sau đó, hai người đã về chung sống với nhau như vợ chồng. Nửa năm sau, vào một đêm giá lạnh, Kawashima bất ngờ bật dậy khỏi giường, mồ hôi ướt đầm đìa, có giọt rơi cả vào chăn. “Anh có sao không?”, Yoko lo lắng hỏi. “Ừ, anh đi dạo quanh đây một lúc”, nói rồi Kawashima thay quần áo và đi ra ngoài. Anh đi bộ loanh quanh khoảng hai tiếng đồng hồ. Khi trở về, Kawashima đã kể cho Yoko nghe một chuyện mà anh chưa bao giờ kể với ai. “Anh chưa bao giờ kể chuyện này cho em nhưng thực ra, thỉnh thoảng anh vẫn như vậy”, Kawashima bắt đầu. “Khi trưởng thành, anh đã tự đọc sách để tìm hiểu. Anh nghĩ có lẽ anh bị mắc chứng mộng du. Hồi nhỏ nó còn đáng sợ hơn thế này nhiều. Anh thường đột nhiên tỉnh dậy giống như vừa nãy, rồi kêu gào, than khóc, thậm chí cứ chạy vòng quanh suốt. Anh cũng không nhớ được gì

cả, chỉ cảm thấy một nỗi sợ như thể đến mình là ai anh cũng không biết nữa. Mỗi lần như vậy chỉ kéo dài khoảng hai, ba phút. Thậm chí ai ở xung quanh anh cũng không rõ, không biết đó là những người thật đang đi vào giấc mơ của anh hay chỉ đơn thuần là những nhân vật xuất hiện trong giấc mơ của anh mà thôi. Anh thực sự cảm thấy rất sợ hãi. Tuy nhiên, khi lớn lên thì bệnh của anh cũng đỡ đi một chút. Bằng chứng là lúc này anh vẫn còn nhớ được mình là ai và hơn nữa anh cũng biết được người vừa nói điều gì đó với mình là Yoko”. Nghe đến đây Yoko liền hỏi: “Sao anh lại ra ngoài một mình?”. “Thế tại sao em không giữ anh lại?”, Kawashima trả lời rồi kể tiếp. “Anh nghĩ là những lúc không kiểm soát nổi bản thân thì không nên ở cùng ai đó mà nên đi bộ một mình và hít thở thật sâu để tĩnh tâm lại”. Và rồi Kawashima quyết định kể lại toàn bộ cái quá khứ mà bấy lâu nay anh vẫn giữ làm bí mật của riêng mình cho Yoko nghe, chỉ trừ việc năm mười chín tuổi anh đã dùng dùi đập đá đâm một người phụ nữ. Anh không kể vì đối với chính anh, việc đó còn rất mơ hồ; hơn nữa, anh không muốn làm Yoko hoảng sợ khi biết chuyện. “Cũng có thể vì căn bệnh này mà anh rất hay bị mẹ đánh. Bố anh mất năm anh bốn tuổi, kể từ đó mẹ anh rất hay đánh anh, và đánh rất đau. Anh không nhớ được gì về bố, ngoài việc thỉnh thoảng cả nhà cùng nhau lái xe đi chơi. Theo mẹ nói thì bố anh là một người đã không làm ra tiền lại còn thích mua xe hơi. Cũng lâu lắm rồi anh không gặp mẹ, sau lần cuối cùng là vào năm anh tốt nghiệp cấp ba. Anh nhớ mẹ đã nói: “Chỉ tại con giống cái người đó”. Cái người đó tất nhiên là bố anh. Nếu chỉ nhìn ảnh thì anh thấy em trai anh giống bố anh hơn, nhưng mà việc đó thì cũng có gì là không tốt chứ. Chỉ biết rằng mỗi lần bị đánh anh đều cảm thấy rất đau và rất sợ. Nhưng anh vẫn nghĩ rằng vì mình là một đứa trẻ hư nên mới bị mẹ đánh và anh hoàn toàn có thể chịu đựng được chuyện đó. Anh cố nghĩ người đang bị đánh không phải là mình vì như vậy anh sẽ không cảm thấy đau đớn. Nhưng càng nghĩ thế, anh lại càng thấy đau hơn. Cũng có lúc tự dưng bị đánh, đột ngột đến mức anh cảm thấy vô cùng choáng váng và sợ hãi. Vì vậy, lúc nào anh cũng chuẩn bị sẵn tinh thần, và tự nói với mình là: “Mẹ sắp đánh mày đấy! Mẹ sắp đánh mày đấy!”. Tuy nhiên điều làm anh thấy khó chịu hơn cả là tại sao chỉ có một mình anh bị đánh. Em trai anh chẳng bao giờ bị mẹ đánh cả.

Ở Odawara, một thị trấn nhỏ nằm giáp bờ sông Kanna và Shizuoka có một khu bách hóa mà tầng thượng là khu vui chơi cho trẻ em. Mẹ chỉ đưa mỗi mình em trai anh đến đó, mẹ nói với anh là: “Con lớn rồi, đã là học

sinh tiểu học rồi còn gì”. Thế là anh bị nhốt ở trong nhà, cửa bị khóa từ bên ngoài. Cũng có lúc anh chui cửa sổ trốn ra ngoài và chạy theo con đường nhỏ trước ngõ để đuổi theo họ. Rồi anh lại bị dắt về, bị trói dưới vòi nước trong nhà tắm. Chuyện này thì anh nhớ rất rõ. Và cứ như thế, anh ngủ quên đi mất, đến khi tỉnh dậy thì trời đã tối. Anh nhìn ra cửa sổ và thấy một con đường. Nhờ một thầy giáo dạy cấp một giới thiệu, Kawashima đã đến sống ở một nhà tình thương. Kể từ đó, lúc nào anh cũng say sưa vẽ những bức tranh về những con đường trong bóng đêm.

“Đây là lần đầu tiên anh kể chuyện này cho người khác”, cuối cùng Kawashima nói, Yoko vẫn nắm chặt lấy tay anh suốt từ khi bắt đầu câu chuyện.

Một năm tám tháng sau ngày đầu gặp gỡ ở Ginza, hai người mới chính thức kết hôn với nhau. Yoko đã phải thuyết phục cha mẹ cô rằng việc kết hôn của cô và Kawashima không phải là tùy tiện, không được sự đồng ý của gia đình. Bởi vì lúc đó Yoko biết rất rõ rằng Kawashima vẫn chưa chịu tha thứ cho mẹ và em trai. Sau hai năm sống ở nhà tình thương, anh được một người bà bên đảng nội nhận về nuôi và cho đi học tiếp. Khi anh tốt nghiệp phổ thông trung học thì không hiểu vì lý do gì mà mẹ anh lại tìm đến xin lỗi anh. Thực ra nó giống một sự biện bạch hơn là xin lỗi. Nhưng rốt cuộc mẹ cũng đã chịu nói với anh: “Con tha lỗi cho mẹ nhé!”. Lúc đó, Kawashima đã gật đầu mà không kịp suy nghĩ, nhưng ngay sau đó, anh chợt nghĩ lại và đã đánh mẹ. Đó là lần đầu tiên Kawashima đánh mẹ của mình.

Kawashima không phản đối chuyện Yoko nghỉ làm sau khi kết hôn. Nói chung, anh đã quyết định là Yoko muốn làm gì thì anh cũng sẽ đồng ý hết. Vì vậy mà khi Yoko nói là muốn sinh con anh cũng không phản đối gì cả. Kawashima vẫn thường bị mọi người trong công ti trêu chọc “Sau khi kết hôn, Kawashima đã thay đổi hẳn nhỉ? Chắc hẳn những chiếc bánh mì của Yoko phải là một vị thuốc thần kỳ giúp con người ta sống vui vẻ hơn đấy!”.

Thực ra có thay đổi hay không thì chính Kawashima cũng không rõ. Chỉ biết là sau khi gặp Yoko, nhất là sau khi chính Yoko ngỏ ý muốn kết hôn với anh, anh đã bớt suy nghĩ cực đoan về bản thân, không còn cảm thấy mình là một người đáng ghét nữa. Anh cũng không hề cảm thấy những nỗi lo lắng, hoảng sợ tưởng chừng như không thể nào chịu đựng được cho đến khi Rie ra đời và anh được ôm con vào lòng, không, đúng hơn là mãi cho đến gần đây, vào một buổi tối cách đây mười hôm, anh mới bắt đầu có cảm

giác đó. Lúc nào anh cũng cảm thấy muốn có ai đó bên cạnh, anh không thể chịu đựng được việc phải ở một mình, nhưng nếu có ai đó đến quá gần thì anh lại bắt đầu thấy sợ, anh không biết nếu người đó đến gần hơn nữa thì mình sẽ phải làm gì, thế nên ở một mình vẫn hơn, anh cứ miên man suy nghĩ như vậy.

“Ôi cái buổi tối ngày hôm đó!”, Kawashima lẩm bẩm, anh bật đèn ở bàn làm việc lên rồi đếm xem có bao nhiêu cái phim. Đó là những tấm phim dương bản 35 milimet mà anh đã mượn ở thư viện. Anh định sử dụng những bức ảnh này làm poster cho Festival nhạc Jazz diễn ra ở Yokohama. Kawashima rất giỏi trong việc sử dụng những thiết kế tạo hình mà chẳng liên quan gì đến đề tài được nói tới, ví dụ trong trường hợp làm poster cho Festival nhạc Jazz này, anh cũng sử dụng những bức ảnh chẳng hề liên quan đến nhạc Jazz. Khi khu trượt tuyết nhân tạo đầu tiên được xây dựng ở Kyushu, anh đã sử dụng bức ảnh hai đứa trẻ nước ngoài khoảng bảy, tám tuổi đang hôn nhau với nội dung: “Tôi cũng muốn thử xem lần đầu thế nào”, và đã giành chiến thắng trong cuộc thi giữa các cửa hàng, đồng thời được công ty đánh giá rất cao. Còn về Festival nhạc Jazz thì để thu hút được nhiều người, Kawashima đã sử dụng những bức ảnh đen trắng về thời trang thập niên 90. Đó toàn là ảnh của những phụ nữ khỏe khoắn, tươi tắn đang mỉm cười; có những người nằm nghỉ trên bãi biển, có người đang trong tư thế chuẩn bị nhảy xuống bể bơi, có người che ô dạo phố, hay có người lại đang uống một ly cocktail ở ngoài hiên...nhưng nói chung, ảnh nào Kawashima cũng đều thấy rất ưng ý.

Buổi tối hôm đó, Kawashima tắm cho con. Yoko đã chuẩn bị một cái khăn bông tắm thật lớn, khi anh vừa xong là Yoko liền đón lấy con. Ngồi một mình trong bồn tắm, Kawashima nhìn qua khe cửa kính vẫn đang hé mở, thấy Yoko vừa lau người cho con vừa chuyện trò gì đó. Kawashima biết là mình đang mỉm cười; anh nhìn Yoko và con rồi cười một mình. Đột nhiên, một ý nghĩ lớn lên trong đầu làm toàn thân Kawashima cứng đờ. “Không biết chừng mình sẽ dùng dùi đập đá chọc vào đứa trẻ này mất thôi”. Bất chợt, anh không hiểu nổi là ai đang ngâm mình trong cái bồn nước nóng này nữa. Anh không nhận ra là Yoko đã bế con đứng đấy và đang nói với anh điều gì đó. “Masayuki! Masayuki! Anh làm sao thế? Anh làm sao thế?”, Yoko đã gọi anh rất nhiều. “Em đấy à? Anh hơi lơ mơ một chút thôi mà”, cuối cùng thì Kawashima cũng nghe thấy. Nhìn hai mẹ con mà khắp người anh nổi da gà, thậm chí cả cái chân đang ngâm

trong nước ấm cũng tê cứng. Kể từ buổi tối hôm đó, cái dùi đập đá cứ mãi lớn vớn trong đầu anh. “Tuyệt đối không được làm điều đó! Mà chắc chắn sẽ không làm thế đâu!”, anh đã cố nghĩ như vậy hàng trăm lần nhưng trong thâm tâm, anh vẫn không ngừng nghe thấy những tiếng giục giã: “Cũng có thể là sẽ đâm đấy chứ?”. Thế là từ hôm đó, tối nào Kawashima cũng cầm chiếc dùi đập đá đến phòng ngủ và chùng nào anh còn chưa chắc chắn là mình sẽ không đâm con thì anh vẫn chưa thể yên tâm đi ngủ được. Kawashima tắt đèn, rời khỏi bàn làm việc và khoác thêm chiếc áo da ra ngoài áo len.

Căn hộ tập thể của vợ chồng Kawashima nằm ở tầng hai của một tòa nhà bốn tầng. Kawashima nhẹ nhàng đóng cửa; sau khi cẩn thận xem lại rất nhiều lần để chắc chắn là mình đã khóa cửa, Kawashima mới đi xuống cầu thang. Tòa nhà này không có phòng quản lý hay phòng bảo vệ mà được lắp một hệ thống cửa tự động. Mạng quản lý tự động này sẽ cho phép cửa ra vào tự động mở khi được nhập đúng mã số. Tất nhiên, nếu ở bên trong tòa nhà thì chỉ cần nhấn nút mở cửa là được, nhưng lúc đó cũng sẽ có cảnh báo về những người ở ngoài đang sắp sửa đi vào. Có cả một cái lỗ nhỏ để người đưa thư có thể bỏ thư vào trong nhà. Trên cánh cửa còn có những hình vẽ graffiti nguệch ngoạc mà người ta cho là kết quả của mấy trò nghịch ngợm của bọn trẻ con. Bảng điều khiển số ở bên ngoài chỉ được làm bằng nhựa nên dùng bật lửa là có thể phá hỏng.

“Dù sao thì mình cũng không ghét trời lạnh!”. Kawashima vừa tự nhủ vừa kéo khóa và dựng cái cổ lông ở áo khoác lên cho ấm. Kawashima không cảm thấy ấm hẳn nhưng chí ít thì lớp da thịt bên ngoài cơ thể anh cũng được ấm lên nhờ hệ thống máy điều hòa ở bên trong các căn hộ. Dù đã làm Yokô thức giấc nhưng cô ấy vẫn không nhận ra được điều gì khác thường cả; hơn nữa, trong lúc đi bộ từ phòng ngủ của đưa trẻ tới khu dân cư ở phía cửa Bắc của chùa Kokubun, mình cũng đã bình tâm lại một chút. Một mình trên con đường vắng, Kawashima vừa đi vừa lẩm bẩm: “Ôi, mình phát điên lên mất!”. Chỉ cần nghĩ đến việc có thể tự tay đâm đứa bé là anh đã thấy rùng mình. Thực sự thì anh không muốn làm điều đó một chút nào cả. Nhưng đã là con người, ai chẳng có những việc mà chỉ nghĩ đến thôi đã đủ để đứng ngồi không yên. Không cần phải tội tệ đến mức tự tay đâm chính đứa con gái của mình mà chỉ đơn giản như việc hoàn toàn bối rối vì bị mọi người cười ầm lên khi nói lấp ba lấp bấp trong một bài phát biểu ở đám cưới, hay như việc bị một người đàn ông lạ mặt có ánh mắt đáng sợ chỉ tình cờ gặp trên xe điện cứ bám theo về đến tận nhà và lảng vảng mãi ở đó; tất cả đều có thể là nguyên nhân của những nỗi lo lắng, bất an đeo bám con người ta. Nhưng nếu chỉ là những việc bình thường như vậy thì chỉ cần tâm sự với một ai đó hay làm một cái gì đó để giải tỏa là sẽ thấy thoải mái ngay. Tất nhiên, nếu chỉ là những việc bình thường như vậy, đấng này....

Ở tầng một của tòa nhà kế bên có một cửa hàng cho thuê băng đĩa. Sau khi kết thúc giờ dạy, ăn tối và tắm rửa xong, Yoko rất thích vừa nhâm nhi một chút gì đó vừa xem phim. Khi Yoko sắp đến kì sinh nở, hai người đã cùng xem một bộ phim có tựa đề *Nụ cười của tảng băng*. Ngay phần mở đầu đã xuất hiện cảnh một người bị đâm chết bởi một cái dùi đập đá khiến Kawashima cảm thấy vô cùng sợ hãi và muốn chạy trốn ngay lập tức. Ngay lúc đó, không hiểu sao thái độ nhận xét khách quan của Yoko lại làm anh bình tĩnh lại: “Phim này có vẻ không tốt cho phụ nữ đang mang bầu nhưng xem ra cũng hấp dẫn anh nhỉ?”, và anh đã ngồi xem hết bộ phim. Từ lúc cứ phải đau khổ lo lắng rằng mình sẽ đâm vào con, Kawashima vẫn không hiểu tại sao nỗi sợ đó không hề xảy ra với Yoko mà chỉ nhằm vào đứa trẻ - chưa bao giờ anh thấy lo sợ rằng có thể mình sẽ đâm Yoko. Bây giờ, nhớ lại lúc xem bộ phim *Nụ cười của tảng băng*, anh đã có câu trả lời. Đơn giản là vì Yoko có thể nói chuyện, điều đó đã ngăn cản trí tưởng tượng của anh. Hơn nữa, Yoko luôn biết cách cư xử rất dịu dàng, ngay cả với vết thương lòng vẫn luôn giằng xé anh bấy lâu nay. Yoko không bao giờ lảng tránh chuyện đó, cũng không nhắc đến nó với một thái độ thờ ơ hay theo kiểu bảo anh hãy quên nó đi. “Chẳng phải người ta thường hay nói là đối với những người bị tâm bệnh mà khó có thể chữa lành thì càng nóng vội, càng không tốt mà phải điều trị một cách khôn ngoan đấy sao?”, “Bây giờ có con rồi em mới thấy, trẻ con đúng là phiền phức thật. Có lẽ lúc nói với anh điều đó, chính mẹ của không hiểu được là mình đang nói gì đâu!”. Yoko vẫn thường nói như vậy và những câu nói đó làm cho Kawashima cảm thấy dịu đi rất nhiều. Trái hẳn với nỗi sợ ban đầu, ở phần sau của bộ phim, chính những đoạn xuất hiện cái dùi đập đá lại là những đoạn Kawashima cảm thấy hấp dẫn nhất.

Bên cạnh tòa nhà có cửa hàng thuê đĩa là một tòa nhà khác, ở đó có một hiệu sách. Khi đi qua cái ngách giữa hai tòa nhà, Kawashima bất chợt dừng lại, cảm thấy hình như có cái gì đang động đậy ở trong đó. Nói là một cái ngách nhưng cũng chỉ đủ rộng cho một người lớn đi qua, cuối ngách lại còn bị chặn bởi một tòa nhà khác nên rất tối. Dù vậy, Kawashima vẫn nhìn thấy đúng là có bóng người ở trong đó. Nhìn vóc dáng mà đoán thì chắc là trẻ con. Có vẻ như đã biết Kawashima cố ý đứng lại nhìn nên ba cái bóng bé nhỏ đó liền đứng im không động đậy gì nữa. Chắc là học sinh tiểu học, tầm lớp Ba, lớp Bốn gì đó. Kawashima không bắt chuyện, cũng không ngờ ý muốn tiến lại gần. Anh hiểu rất rõ rằng ngay cả một đứa trẻ mười tuổi

cũng có thể trở nên rất nguy hiểm. Ngay lúc chuẩn bị bước đi thì Kawashima nhìn thấy một ánh sáng le lói. Đó là một đốm sáng màu đỏ, lập lòe. Không thấy có khói bay lên nên Kawashima đoán chắc không phải là thuốc lá. “Có lẽ là mắt của một con vật nào đó?”, Kawashima bắt đầu tưởng tượng. Ở các ngách giữa hai tòa nhà thường có thùng rác chứa các loại rác tươi, hơn nữa cũng có cả nước đọng lại từ các ống thoát nước của các căn hộ, một chỗ sống lý tưởng cho loài chuột. Chắc lũ trẻ đó đang giết một con chuột để chơi đùa. Và Kawashima lại nhớ đến một cậu bạn bằng tuổi cùng ở nhà tình thương với anh tên Taku. Khi đó, con thỏ được nuôi ở nhà tình thương mới sinh và Taku đã nhận chăm sóc một trong những chú thỏ con. Taku yêu thương chú thỏ hơn tất cả mọi người ở đó, thậm chí còn vùi vãnh đòi ngủ chung với chú thỏ ấy, làm khổ cả những người khác. Nhưng rồi một ngày, khi đang chơi đùa, vuốt ve chú thỏ, Taku bỗng nắm lấy cái tai non nớt của chú, xách lên. Rồi Taku đứng dậy và cứ thế, đập đầu chú thỏ vào bê tông. Cảnh tượng đó diễn ra ngay trước mắt Kawashima. Anh nghe khục một tiếng, giống như tiếng của một vật dài và cứng bị bẻ gãy. Sau cú đánh đó, chú thỏ vẫn chưa chết và toan chạy trốn, chú vục dậy và lao đi như một món đồ chơi vừa được lên giây cót. Nhưng Taku đã giẫm lên đầu chú; và cùng với vẻ mặt khoan khoái như lúc vuốt ve chú, Taku đạp lia lia lên đầu thỏ con bé nhỏ, tội nghiệp. Rồi nó bỏ mặc chú thỏ đã chết ở đó, thản nhiên như chú chưa từng tồn tại trên cõi đời này vậy. Taku lại nhận nuôi một chú thỏ khác. Taku thường vẽ tranh cùng với Kawashima nhưng tranh của Taku thì lúc nào cũng chỉ có một hình ảnh. Giữa một khung nền tối được tạo ra bởi ba màu - đen, tím thẫm và xanh dương - một cậu bé ở trần, đứng một mình, toàn thân chỉ chít những mũi tên xuyên qua da thịt. Khi được hỏi đó là ai thì Taku luôn luôn nói: “Là cháu đấy!”, “Thế nếu không phải là cháu thì sẽ là ai?”, “Không là cháu thì là ai cũng được!”. Taku là như vậy.

Kawashima dự định: “Trước hết, đi đến chỗ cửa hàng 24 giờ cái đã!”. Trời rất lạnh, Kawashima có thể nhìn thấy hơi thở của mình đông lại như những hạt sương trong không khí. Anh thấy rõ là mình vẫn chưa thể hoàn toàn bình tĩnh được, hơi thở vẫn gấp gáp, tim vẫn đập loạn xạ. Kawashima đi bộ thật chậm để lấy lại bình tĩnh. Cái lạnh từ vỉa hè nhờ thế mà truyền qua đế giày, ngấm dần vào cơ thể anh. Phía bên kia đường có một tòa nhà còn đang ở dạng mộc, chưa trát hoàn thiện; ở cửa sổ căn phòng phía góc của tầng ba, anh thấy một phụ nữ tóc ngắn đang hút thuốc. Máy điều hòa khiến cho hơi nước đọng lại trên kính làm những ô cửa sổ bị mờ

đi. Người phụ nữ lấy vạt áo lau lau cửa, tạo ra một lỗ nhỏ hình tròn và nhìn qua đó xuống dưới đường. Chắc chắn đó là nhà tập thể dành riêng cho những người phụ nữ độc thân. Vì ngược sáng nên Kawashima không nhìn rõ mặt, nhưng từ cái dáng người đang hút thuốc lá đó, anh đoán có lẽ là một phụ nữ đã đứng tuổi. Chắc khoảng trên ba lăm tuổi gì đó. Trước mắt Kawashima bỗng hiện lên hình ảnh một bàn tay phụ nữ gầy gò, nhăn nheo và gân guốc. Một người phụ nữ tầm trên ba lăm tuổi với đôi tay khẳng khiu như chiếc lá khô đang cầm thuốc và hút. Một thứ thuốc trộn lẫn lá bạc hà, tạo ra làn khói đen và mảnh rất đặc trưng. Năm mươi bảy tuổi, Kawashima đã quen với một người phụ nữ như thế và họ sống với nhau được gần hai năm. Vì cách nhau những mười chín tuổi nên họ rất hay bị tưởng lầm là hai mẹ con. Người phụ nữ đó, lúc bị lầm là mẹ con thì trước mặt người ta vẫn tươi cười như không, nhưng sau đó lại luôn mồm chửi rủa những người đã lầm lẫn một cách oái oăm đó. Lúc gặp Kawashima, bà ta đang làm ở một quán rượu tại Gotanda nhưng trong hai năm họ sống chung, bà ta cũng đã chuyển chỗ làm tới hai mươi lăm lần.

Người phụ nữ đó rất hay dẫn khách về nhà. Một hôm bà ta say xỉn tới mức nói năng lè nhè, nghe không rõ và thậm chí còn cọt nhả với khách ngay trước mặt Kawashima. Khi ông khách kia hỏi: “Chàng thanh niên này là ai thế?”, bà ta trả lời: “À, em trai của em ấy mà!”. Và rồi khi khách đã về thì bà ta bỗng nổi điên lên, lao vào đánh Kawashima. “Nếu cậu thích tôi thì tại sao lại yên lặng đứng nhìn như vậy? Loại đàn ông như cậu, thà đánh chết đi còn hơn”. Bà ta vừa gào lên, vừa lồng lộn lao vào đánh đập Kawashima. “Tôi đã từng đánh chửi nhau với khách hàng không biết bao nhiêu lần rồi và cũng đã từng bị đánh đập đau đớn vô cùng. Những lúc như vậy tôi lại nghĩ, hay là bỏ làm ở quán rượu đi”. Bà ta cứ vừa đánh vừa gào lên như vậy, đánh đến mức không còn chút sức lực nào, gục xuống ngủ mới thôi. “Một người đàn bà thật khó chịu!”, Kawashima thầm nghĩ, “Tại sao mình lại có thể chịu đựng được người phụ nữ này cơ chứ? Sẽ chẳng có ma nào thèm ngó ngang đến một người như bà ta đâu. Thế nên đời nào bà ta lại dám bỏ rơi thằng này chứ!”. Và rồi kí ức về cái buổi tối Kawashima dùng dùi đập đá đâm người phụ nữ đó lại hiện lên, nhưng vẫn có một cái gì đó mơ hồ và khó hiểu như mọi lần.

Hôm đó, Kawashima trở về căn hộ lúc đêm đã khuya. Anh đã cùng với bạn hít một chút Toluen⁽⁴⁾ nên đầu óc không còn tỉnh táo. Kawashima thấy

một cái bếp dầu ở giữa gian phòng, lửa vẫn cháy và trên bếp có một nồi nước đang sôi. Người phụ nữ có vẻ vừa đi làm về, đang ngồi trước gương để tẩy trang. Kawashima vừa đến ôm lấy bà ta thì liền bị cự tuyệt. Bỗng nhiên, Kawashima cảm thấy lo sợ một cách kì lạ, không phải vì bị đẩy ra mà vì nghe thấy bà ta nói: “Đừng có đụng vào tôi!”. Cái thái độ đó, cái giọng điệu đó có một vẻ gì rất lạnh lùng làm Kawashima cảm thấy sợ. Một lần nữa Kawashima lại ôm vòng qua lưng người phụ nữ và tiếp tục bị hất ra. “Cậu đang thờ ra mùi Toluene đấy”, bà ta nói. Mình chắc chắn là sắp phải nhận một hình phạt gì đó rồi, bà ta đang tức giận. Tức giận mà bà ta lại không đánh mình. Thế thì chắc là phải tự trừng phạt mình thôi. Nhưng nếu mình không làm việc đó thì bà ta sẽ bỏ đi đâu đấy chẳng? Kawashima đã nghĩ như vậy và rồi tự cho bàn tay phải của mình vào nồi nước đang sôi trên bếp. Kawashima mang cái tay đã tẩy đỏ vì bỏng đến trước mặt người phụ nữ và đang định giơ lên cho bà ta xem thì nhận được một câu: “Thế có ngu ngốc không cơ chứ!”. Rồi bà ta cởi quần áo và vào nhà tắm. Tắm xong, bà ta sẽ đi ra ngoài và rất lâu sau cũng sẽ không thấy về. Mình sẽ phải chờ đợi một mình trong sợ hãi. Không được, không thể để bà ta ra ngoài được. Mình phải làm cái gì đó trước khi bà ta tắm xong. Kawashima nghĩ vậy; các dây thần kinh ở mắt, mũi và tai của anh căng ra; cảm giác như có một cái gì đó vừa nổ tung, cả gian phòng nồng lên một mùi cháy khét rất khó chịu, giống như mùi cháy của vải, móng tay hay cái gì đó đại loại như vậy. Ngay sau đó, không gây ra dù chỉ một tiếng động nhỏ, Kawashima đã dùng dùi đập đá đâm vào bụng người phụ nữ, nhẹ nhàng như chọc kim băng vào một miếng mút rửa chén. Cái dùi thọc sâu vào bụng người phụ nữ và khi rút ra, nó để lại một lỗ tròn nhỏ xíu trên cái bụng bèo nhèo đó. Từ cái lỗ ấy, những giọt máu đỏ thẫm chảy ra, từng giọt, từng giọt. Sau đó thì hình như bàn tay bị bỏng của Kawashima không giữ nổi cái dùi đập đá nữa. Đến đây Kawashima đã không thể nhớ một cách rõ ràng nữa, thậm chí lúc đó cách sát có đến hay không anh cũng không biết. Chỉ biết rằng đã hàng trăm lần anh mơ thấy cảnh tượng chiếc dùi đập đá rơi xuống sàn nhà tắm rồi lăn vào cái khe phía dưới bồn tắm và coi như đã biến mất ở trong đó. Cứ mỗi lần mơ như vậy, Kawashima lại rên rỉ, gào hét và choàng tỉnh dậy, có cảm giác như bàn tay phải của mình thực sự đang nóng ran lên. Có lẽ người phụ nữ đó đã không báo cảnh sát. Kawashima cũng không nhận được bất kì thông báo hay tin tức gì hết. Kawashima tự rời bỏ căn nhà đó. Và rồi, Kawashima cũng trở lại thăm bà ta mấy lần nhưng người phụ nữ đó không

còn muốn gặp lại anh nữa nên đã chuyển đi chỗ khác. Có lẽ cái dùi đập đá vẫn nằm yên trong cái khe ở phía dưới bồn tắm đó, Kawashima định ninh như vậy. Hơn nữa, anh còn muốn một lúc nào đó sẽ quay trở lại căn hộ ấy để xem có đúng như vậy không.

Khi cửa ra vào của cửa hàng 24 giờ chuẩn bị mở ra đón Kawashima vào thì anh chợt nhận thấy một điều thật thú vị. Trong lúc vừa đi vừa nhớ lại chuyện về một người phụ nữ hơn mình mười chín tuổi đó, không biết từ lúc nào, nhịp tim của anh đã trở lại bình thường. Khi bước vào cửa hàng, Kawashima vẫn cố thử nghĩ xem tại sao lại như vậy. Trong cửa hàng có lắp điều hòa nên không khí ấm hơn hẳn, làm cho Kawashima có một cảm giác thật khó tả, như thể anh đang hòa mình vào môi trường xung quanh, không còn cảm nhận được ranh giới giữa cơ thể anh và thế giới bên ngoài nữa. Khi Kawashima tiến thêm vài bước nữa đến lấy giỏ mua hàng thì thấy nhân viên đứng ở quầy thanh toán bên trái cất tiếng chào những người khách đến ngay sau anh. Đó là hai thanh niên trẻ. Tay vẫn khoanh tròn trước ngực, họ vừa tiến đến chỗ để tạp chí vừa luôn miệng xuýt xoa: “Lạnh quá! Lạnh quá!”. Người nhân viên nọ lập tức không để ý đến hai vị khách kia nữa, tiếp tục quay lại nhìn xuống bàn thanh toán. Mọi việc chỉ có thế nhưng Kawashima lại cứ cảm thấy ảm ức, khó chịu của một kẻ bị bỏ rơi, như thể anh hoàn toàn không có mặt ở đó vậy. Chẳng phải là do ma quỷ hay một cái gì đó đại loại như vậy nhưng thỉnh thoảng, Kawashima lại có cảm giác như hồn lìa khỏi xác, chính xác là ý thức của anh như tách rời khỏi thân thể và đứng đợi ở ngay bên cạnh.. Lúc nhỏ, vì thường bị đánh đòn rất đau nên để chạy trốn khỏi cảm giác đau đớn đó, Kawashima đã phải luôn cố tưởng tượng rằng người đang bị đánh thực sự không phải là anh mà là một người khác, nhờ vậy anh không còn có cảm giác đau đớn nữa. Kawashima đã tự luyện cho mình cách suy nghĩ đó và anh cũng cảm thấy như vậy thật. Nhưng người mẹ thấy con dù có bị đánh đau thế nào cũng không nói không rằng không kêu khóc thì lại càng tức giận và đánh đau hơn nữa. Chính vì thế Kawashima lại càng không ngừng nghĩ rằng người bị đánh không phải là mình và càng trở nên tê liệt với cảm giác gọi là đau đớn. Nhưng khi nghĩ đó không phải là mình thì Kawashima lại sợ rằng mình sẽ đi quá xa và không thể trở lại cơ thể được nữa, nên anh lại nghĩ là mình sẽ chỉ đứng ngay gần đó và thế thì chắc chắn sẽ tìm lại được cơ thể của mình. Có lẽ đây chính là di chứng của những suy nghĩ đó. Kawashima vừa suy nghĩ vừa nhìn những bịch tã giấy cho trẻ con

ở tầng trên cùng của cái giá cách đây chừng vài ba mét. Anh nhớ là Yoko vẫn thường nói: “Tã giấy thì bao nhiêu cũng không đủ!”, và quyết định: “Mua cái đó được đấy nhỉ!”. Đến lúc này thì Kawashima có thể nhận thấy rõ ràng bản thân mình đã rời khỏi cơ thể và đang đứng đợi ở chỗ cái giá bày tã trẻ em. “Mua thôi, mua thôi!”, anh khẽ lắm bảm để trấn tĩnh lại và cố cười một cách thật gượng gạo, tội nghiệp nhưng cũng không cười nổi. Cái gì thế không biết? Anh run rẩy, sợ hãi. Anh có cảm giác như mình đang thấy rất rõ một Kawashima đang đứng trước đó hai mét và lấy một bịch tã giấy ra xem. Anh chàng Kawashima đó đang chỉ tay vào bịch tã giấy có hình một em bé và nhếch mép cười khẩy. Rồi anh ta vẫy tay, gọi anh lại: “Đến đây nhanh lên nào! Tôi sẽ chỉ cho anh cái này hay lắm!”. Vẫn hướng về phía cái giá bày tã giấy, Kawashima có cảm giác như mình đang bị kéo lại gần cái anh chàng Kawashima kia. “Thử nghĩ mà xem”, anh chàng kia nói, “thử nghĩ xem tại sao lại có thể bình thản ngồi xem bộ phim *Nụ cười của tảng băng*, tại sao lại vừa nghĩ đến lúc đó vừa đi đến đây? Hãy nhớ lại những gì mà Taku đã nói! “Nếu không phải là tôi thì là ai cũng được”, Taku đã nói thế đúng không? Và còn nhớ lại cả chuyện đã đâm người phụ nữ đó lúc đi đến đây nữa. Vì thế mà nhịp tim mới ổn định trở lại đúng không? Vậy nếu như không đâm vào đây thì có thể nào hết cảm thấy bất an được không?”. Cái anh chàng Kawashima kia cứ vừa lảm bả lảm bảm như vậy vừa nhẹ nhàng dùng mấy đầu ngón tay rờ lên hình ảnh đứa trẻ. “Đến đây nhanh lên! Tôi có chuyện rất quan trọng cần chỉ cho anh! Đến mau lên đi, tôi sắp nhập lại vào cơ thể anh rồi!”, cái con người đó, trong lúc lải nhải như vậy đã cầm lấy cái bao bì nylon bọc bên người bịch tã và dùng tay bẻ cong khuôn mặt đứa bé. Gương mặt bị biến dạng, méo mó một cách rất đáng thương. “Tôi xin anh, dừng lại, dừng lại đi!”, Kawashima muốn kêu lên như vậy nhưng cổ họng anh lại khô khốc và nghẹn đắng khiến anh không cất được lời nào. “Chỉ có một cách duy nhất để chấm dứt nỗi sợ”, Kawashimavẫn còn nghe được rất rõ tiếng nói đó vào cái lúc anh và còn người kia nhập lại làm một. Lúc đó, anh đã chờ cả người ra, gần như chết đứng tại chỗ. Sau cái thời khắc ấy, người kia tuy đã nhập vào anh nhưng câu nói đó thì vẫn văng vẳng trong đầu, đeo bám anh như một nỗi ám ảnh. Chỉ có một cách để xóa bỏ nỗi lo sợ rằng mình có thể đâm chính đứa con của mình. Hãy làm việc đó! Hãy dùng cái dùi đập đá đâm vào một người nào đó, một người khác.

- Anh đang có chuyện gì vui à? - Yokô vừa tắt bật chuẩn bị cho lớp học buổi sáng vừa hỏi Kawashima. - Trông mặt anh tươi lắm!

- Ủ, anh ngủ rất ngon! - Vừa nhét chiếc bánh sừng bò đầy mồm, Kawashima vừa trả lời. - Mà đúng là anh đã ngủ rất ngon mà lại còn rất thèm ăn nữa chứ, chính anh cũng phải thấy ngạc nhiên vì điều đó. - Sẽ chẳng có cách nào để không bị tóm đầu; vừa ngủ dậy Kawashima đã bắt đầu suy nghĩ, tính toán. Nhưng nếu chỉ đâm thoi thì cũng không có gì to tát cả. Người phụ nữ kia mà nói ra thì mọi chuyện kết thúc từ lâu rồi; lúc đang đánh răng rửa mặt, Kawashima cũng vẫn tiếp tục suy nghĩ. Đến khi chuẩn bị đi làm thì anh bắt đầu nói chuyện với Yokô.

- Công ty anh vừa theo gương của các công ty lớn, áp dụng chế độ nghỉ phép mới đấy!

- Chế độ nghỉ phép bắt buộc hàng năm cho nhân viên đấy ạ?

- Ủ, đúng là chế độ đó. Tùy thuộc vào việc công ty là một nhà sản xuất lớn hay một cửa hàng đại diện mà chế độ nghỉ phép có thể linh hoạt từ một đến hai tháng. Còn công ty anh chỉ là một doanh nghiệp vừa và nhỏ nên chỉ được nghỉ bảy đến mười ngày thôi.

Đúng là văn phòng thiết kế của Kawashima đã thực hiện chế độ đó thật. Hơn nữa, trong khoảng thời gian từ ba đến năm năm, nhân viên còn được hưởng một kì nghỉ đặc biệt. Tất nhiên, nhân viên phải tự tiết kiệm tiền để chi tiêu trong kì nghỉ của mình nhưng cũng tùy vào kế hoạch cụ thể mà công ty có hỗ trợ phần nào.

- Hiện giờ anh cũng đang nghĩ xem có nên đi đâu đó nghỉ ngơi một chút hay không?

- Bao giờ sẽ đi hả anh?

- Có lẽ là ngày kia.

- Chà, gấp quá nhỉ. Nhưng được nghỉ như thế mà chỉ quanh quẩn ở nhà thì còn ra gì nữa.

- Ủ, tất nhiên là anh sẽ vẫn đến công ty, và lập một kế hoạch đi nghỉ cho riêng mình. Xem nào, có người đi du lịch ở Ấn Độ, có người đến tận New York xem ca nhạc. Cũng có cả những cô thích đi Osaka thì lấy bằng lặn nữa đấy!

- Thế anh có định đi nước ngoài không?

- Tối qua anh đã nghĩ rồi, có thể anh sẽ đi nghỉ tại một khách sạn ở trung tâm thành phố. Vì sống ở Tokyo nên chúng ta làm gì có những cơ hội đi nghỉ như thế, đúng không? Nếu được thì anh định sẽ nghỉ ở một khách sạn chủ yếu dành cho cán bộ công nhân viên chức ở tỉnh xa về đây công tác.

- Thế anh định làm gì ở đó?

- Biết nói thế nào được nhỉ? Anh chỉ định xem những nhân viên cần mẫn mà người ta vẫn nói là người như thế nào thôi. Thỉnh thoảng, vì lý do công việc mà anh vẫn thường lui tới phòng trà hay quán bar ở các khách sạn và tại đó, anh có thể nghe được một số chuyện rất thú vị của những nhân viên ấy. Anh cũng muốn được tận mắt thấy những người đó, ở chính chỗ của họ, có nói những chuyện rất thiết thực và đầy tính thời sự như vậy không. Thực ra thì, từ năm sau nữa, công ty đã giao cho anh việc phụ trách chiến lược quảng cáo cho một nhà sản xuất ô tô có vốn đầu tư nước ngoài trong vòng ba năm. Công ty đó đang sản xuất một loại ô tô bình dân hướng tới khách hàng mục tiêu là những cán bộ, công nhân viên chức ở độ tuổi ba mươi. Mà anh thì lại chẳng hiểu tí gì về những người gọi là người làm công ăn lương ấy cả.

Thực ra là Kawashima cần có thời gian riêng để lên kế hoạch hành động. Tuy nhiên nếu trong thời gian anh nói dối là đi công tác vắng nhà mà Yoko lại có việc gì gọi đến cơ quan thì hỏng hết. Tất nhiên là cũng không ai lại suy diễn được đến mức có thể móc nối một lời nói dối đơn giản như vậy với một sự việc sẽ diễn ra ở một nơi hoàn toàn khác. Biết là không cần phải đau đầu vì những thứ không quan trọng như thế nhưng Kawashima vẫn cứ lo là Yoko và công ty sẽ nghi ngờ. “Không phải vì có cuộc họp bắt buộc phải ở lại mà bỗng dưng nói với vợ con ra khách sạn ở những một tuần, bình thường thì thế nào cũng bị nghi ngờ là cờ bạc hay ngoại tình gì đó. Nhưng Yoko thì chắc chắn sẽ không nghi ngờ mình!”, Kawashima nghĩ, “Cô ấy không thuộc tuýp người đa nghi, hơn nữa, kể từ khi gặp nhau đến nay, đã sáu năm rồi mà mình chưa hề giấu giếm hay nói dối cô ấy bất cứ chuyện gì. Đơn giản là cô ấy rất quan trọng với mình nên mình không muốn nói dối cô ấy một chút nào cả. Mà cùng lắm thì cũng chỉ bị nghi là ngoại tình thôi chứ gì; chuyện đó đương nhiên là không có, cho nên chẳng việc gì phải lo cả!”.

Trên chiếc bàn hình chữ “L” choán hơn nửa gian phòng, những thứ cần thiết cho một buổi học làm bánh đã được xếp đặt gọn gàng.

- Chà, vậy thì phải chuẩn bị hành lý và quần áo đi thôi! - Yoko cố làm bộ tự nhiên và nói với Kawashima. - Nhưng anh phải nhớ gọi điện về nhà thường xuyên đấy nhé!

- Tất nhiên rồi! Anh biết chứ! - Kawashima gật đầu rồi đi vào phòng ngủ. Anh nhìn chiếc nôi, cúi người xuống và sờ lên má con. Anh hạ giọng cố gắng nói thật khẽ để Yoko không nghe được. - Không sao rồi con ạ!

Bốn hôm sau, Kawashima đã đặt một phòng nghỉ tại một khách sạn mới tên là khách sạn Hoàng Tử Asakasa. Anh dùng thẻ JCB⁽⁵⁾ và đăng kí bằng chính tên thật của mình. Anh chọn một phòng đôi có thể nhìn ra tháp Tokyo và dự định sẽ ở đó một tuần. Từ trước tới giờ, Kawashima chưa từng được nghỉ xả hơi một lần nào, hơn nữa, anh lại vừa giúp công ty giành được thắng lợi lớn trong chiến dịch poster quảng cáo cho Festival nhạc Jazz nên công ty cũng đã đồng ý thưởng cho anh một kì nghỉ đặc biệt. Nếu tính cả số tiền Kawashima đã dành dụm để đi nghỉ thì anh cũng có tới 900.000 yên tiền mặt cho kì nghỉ này. “Quan sát những người làm công ăn lương để tìm hiểu thêm thông tin cũng là một ý kiến không tồi đâu. Nhưng mà sống xa xỉ những một tuần ở khách sạn Hoàng Tử thì không biết chừng anh lại bị nhiễm HIV hay một cái gì đó cũng nên!”, trước khi đi giám đốc đã nhắc nhở Kawashima như vậy. Làm thủ tục đăng kí xong thì đã quá trưa, Kawashima liền gọi điện về nhà ngay cho Yoko. Qua điện thoại, anh cũng có thể nghe được tiếng trò chuyện của những người phụ nữ trung tuổi học ở đó và còn cảm nhận được cả mùi bánh mì nướng thơm ngào ngạt ở đầu dây bên kia. Cả Yoko lẫn những đồng nghiệp ở cơ quan đều không ai nghi ngờ anh. “Thực ra mà nói thì...”, Kawashima ngồi xuống sofa, vừa thong thả ngắm nhìn quang cảnh thành phố mùa đông vừa trầm ngâm suy nghĩ, “Thực ra mà nói thì không biết từ lúc nào, mày đã trở thành kẻ tình nghi số một nhưng lại không bị kết án thành tội phạm. Chia tay với người phụ nữ đó, vào học ở một trường trung học chuyên nghiệp và bắt đầu vẽ tranh, rồi được công ty nhận vào làm và gặp Yoko, kể từ đó có vẻ như đã có một sự thay đổi nào đó. So với lúc mười mấy tuổi thì hình như mày đã trở thành một con người hoàn toàn khác. Nếu vậy thì con người hiện tại hay con người lúc đó mới là con người thật của mày đây?”. “Ai thì cũng là mày cả thôi!”. Kawashima nghe thấy tiếng trả lời ở đâu đó. Nhưng anh vẫn cứ lẩn tẩn, cảm giác dường như điều đó cũng không đúng lắm thì phải. Sau khi được đọc một bài báo cũ đã photo ở thư viện, Kawashima thay đổi kế hoạch. Anh quyết định sẽ chuẩn bị không chỉ dùi đập đá mà cả một con dao nữa. Bài báo đó viết về một cô gái làm việc ở một nhà nghỉ, ba mươi hai tuổi, bị sát hại tại khách sạn Tình Yêu tám năm về trước. Nạn nhân chết do bị cắt gân Asin. Theo nhận định của cảnh sát thì khi bị cắt gân như thế, nạn

nhân sẽ phải kêu rên một cách đau đớn, vật vã và hung thủ chắc chắn cảm thấy rất khoái trá nên hẳn đã cố tình hành hạ nạn nhân theo cách đó cho đến chết. “Sau khi đâm thì cũng được thôi nhưng có lẽ làm trước sẽ hay hơn. Có lẽ là trước khi dùng dùi đập đá đâm vào bụng của một cô gái điếm, mình sẽ thử cắt gân Asin của cô ta xem sao!”, Kawashima nghĩ, “Vậy thì quyết định sẽ phải mua cả dao nữa!”. Kawashima cảm thấy rất hứng thú, không biết cái âm thanh phát ra khi bị cắt gân ở gót chân sẽ như thế nào và càng muốn xem khuôn mặt của cô gái điếm kia lúc đó sẽ ra làm sao. Tuy nhiên, khi nghĩ về chuyện đó, Kawashima không cảm thấy tim đập dồn dập vì hưng phấn, cũng không nhếch mép cười nham hiểm, nướng miếng nhỏ ra thèm thuồng như một kẻ khát máu. Cảm giác của Kawashima lúc này không khác gì cái lúc anh đã lựa chọn được bức tranh ưng ý cho poster quảng cáo cho Festival nhạc Jazz. Mỗi lúc phải nghĩ rằng có thể mình sẽ đâm vào đứa con bé bỏng, anh cảm thấy vô vùng lo lắng, bất an. Nhưng giờ thì không hề có bất cứ một cảm giác gì cả. Phải đi mua một con dao để cắt gân chân của một cô gái nào đó! Một gã đàn ông tàn nhẫn đến độ dám nghĩ tới việc cắt gân người khác chỉ để xem tiếng họ rên rỉ, kêu khóc thú vị đến mức nào; một người đàn ông chỉ lặng lẽ đứng ngắm vợ mình làm bánh mỳ trong căn phòng thơm ngào ngạt vào mỉm cười - hai con người đó chẳng giống nhau một chút nào. Biết là có sự khác nhau đó nhưng mà không ai có thể cắt nghĩa là khác nhau ở chỗ nào nữa.

Kawashima kéo rèm cửa lại rồi lấy từ trong túi xách ra mấy tờ báo - bản copy của tờ tuần báo, tạp chí *SM*, tạp chí *Thông tin thường thức*... Ngồi vào bàn với mấy tờ báo đó, Kawashima vừa ghi ghi chép chép vừa lập kế hoạch hành động.

Vấn đề quan trọng là phải chọn loại gái mại dâm nào và ở địa điểm nào? Năm xưa là do say Toluene nên mới hành động như thế và cũng không để lại dấu vân tay gì cả. Đối với những trường hợp phạm tội mà có tính chất ma quái, điên rồ một chút, hơn nữa lại chưa từng có một tiền án nào kiểu như vậy thì cảnh sát cũng khó mà điều tra ra được. Nếu chỉ đâm thôi thì không ổn mà bắt buộc phải giết chết. Tất nhiên, vẫn biết là tốt nhất không để cho ai biết nhưng mà nếu đem cái xác vứt đi đâu đó thì có khi rủi ro lại càng cao hơn ấy chứ. Vậy thì tốt hơn hết là kiếm một cô không thuộc một nhà chứa nào, không thuộc một tổ chức, đoàn thể nào rồi đưa đến một địa điểm vắng vẻ ít người lui tới và hành động. Trước tiên là phải giả vờ là muốn đàm phán về giá cả để dụ cô ta đến một đoạn đường vắng và đâm cho

thật dã. Phương pháp này có vẻ đơn giản, dễ thực hiện nhưng thế thì sẽ không thể nhìn thấy vết đâm ở bụng và cũng không cắt được gân Asin của cô ta. Hơn nữa, mấy hôm trước đi bộ ở Shinjuku tìm hiểu thì thấy là mấy cô gái bán dâm ở Kabuki phần lớn đều là người nước ngoài, chủ yếu đến từ Đông Nam Á. Một cô như thế thì có bị đâm cũng chẳng ai muốn điều tra kĩ làm gì, hơn nữa lại không rõ thân thế nên cũng khá thuận lợi cho việc gây án. Nhưng mà da không trắng thì không được rồi. Nhất định phải chọc được cái dùi đập đá vào một làn da trắng. Không thể chọn người nước ngoài được. Một cô không hiểu tiếng Nhật thì chắc chắn cũng không được, mà phụ nữ thường kêu khó và rất sợ tiếng Nhật. Nhưng tại sao lại cứ phải là người Nhật nhỉ? Kawashima tự hỏi và cứ nghĩ mãi câu trả lời cho đến khi anh nhớ đến mẹ.

Sau đó thì sẽ chỉ còn phải tính đến một việc nữa thôi. Đó là giết như thế nào. Trên đường phố, công viên hay sân bay....nói chung là ở bên ngoài một căn phòng nào đó thì thật là ngu ngốc. Chắc chắn phải ở trong một căn phòng. Xem nào, những chỗ cung cấp các cô gái làm dịch vụ kiểu này thường là các nhà nghỉ, các nơi massage nhạy cảm hay các câu lạc bộ SM. Khi vừa đâm xong, chắc chắn cô ta sẽ kêu kên rất thảm thiết. Mình không đâm vào tim nên chắc chắn cô ta sẽ không thể chết ngay được mà sẽ chết dần chết mòn vì mất máu. Được chứng kiến điều đó thật là thú vị. Nhưng vết thương do một chiếc dùi đập đá tạo ra thì làm sao có thể chảy nhiều máu như thế được! Tất nhiên trong trường hợp đó, cô ta có thể chết vì bị thương trong nội tạng nhưng như thế cũng không nhìn thấy được và còn gì là hấp dẫn nữa chứ! Trước hết phải trói cô ta lại cái đã. Như vậy sẽ dễ dàng kiểm soát được cô ta, không để bị phản kháng bất ngờ làm hỏng kế hoạch lúc đâm vào và cả sau khi đâm nữa. Thế thì phải loại trừ đối tượng là những cô gái ở câu lạc bộ SM vì hình như họ sẽ không đến khách sạn Tình Yêu. Khách sạn tình yêu có một cái rất hay là lễ tân không bao giờ nhìn kĩ mặt khách. Theo như tờ tuần báo thì tất nhiên là họ vẫn thường xuyên nêu cao cảnh giác, sẵn sàng đề phòng sự cố xảy ra và khi có yêu cầu của các cấp quản lý hoặc khi thấy có gì bất thường, họ cũng sẽ đến từng phòng để kiểm tra. Ngoài ra, nếu như có biến cố thì cửa ra vào rất nhỏ nên cũng khó mà chạy trốn được, trái lại khả năng bị ai đó bắt gặp và phát giác là rất cao. Xem chừng đây là một chỗ vừa dễ bị chú ý lại vừa khó trà trộn để chạy trốn. Còn là khách sạn Thành Phố thì người ta sẽ xác nhận rõ danh tính lại còn phải đăng kí thẻ lưu trú nữa nên sẽ để lại bút tích. Tuy nhiên, nếu dùng

tên và số điện thoại giả để đặt phòng thì chỉ cần vẫn đến nhận phòng đúng thời gian đã định, có lẽ khách sạn sẽ không kiểm tra nữa. Những thông tin này, Kawashima đã nhờ khách sạn Hoàng Tử tìm hiểu giúp. Khi đặt phòng sẽ phải khai báo số điện thoại của công ty và hẹn khoảng hai giờ chiều, công ty sẽ gọi đến để xác nhận nhưng mãi cho đến một giờ bốn lăm, chắc chắn sẽ vẫn không có một cú điện nào cả. Chắc chắn sẽ không để lại dấu tích gì hết vì không đời nào mình lại mắc phải những lỗi cơ bản kiểu như: bỏ quên bằng lái, card visit hay đăng kí hộ khẩu hoặc là một cái phong bì có đề sẵn tên công ty, một tập bản thảo, biên lai hay đơn đề nghị gì đó.....Ngoài ra, trong trường hợp đem theo túi sách thì sẽ phải tính đến chuyện khách sạn có nhân viên xách đồ cho khách. Dù là một cái túi rất nhỏ, chỉ bằng một cái cặp thôi, nhân viên khách sạn cũng vẫn cứ xách hộ lên tận phòng và tận tình hướng dẫn cho khách. Hiện nay, theo quan sát chung thì chính khách người Nhật mới là những người rất thích để cho nhân viên khách sạn xách đồ hộ. Còn những vị khách người nước ngoài thì không biết có phải vì thói quen trả tiền boia hay không mà họ rất hay từ chối những nhân viên xách đồ nếu như hành lý nhỏ gọn và họ có thể tự mang lên phòng được. Về chuyện này thì để sau quyết định cũng được. Kawashima viết vào quyển sổ của mình: “Bảo lưu về vấn đề nhân viên xách đồ.”

Quyển sổ của Kawashima chỉ chít những dòng chữ nhỏ xíu. Đầu tiên là phải mua thật nhiều túi với những kích cỡ khác nhau. Những thứ cần dùng đều phải được bọc bằng hai lớp túi sau đó cho vào một túi giấy nữa. Xong đâu đấy, mình sẽ rời khỏi khách sạn này và đi đến hiện trường gây án là một khách sạn khác. Trên đường đi, nếu có một cửa hàng của một sân bay hay một nhà ga lớn nào đó thì sẽ ghé vào mua những cái túi bình thường người ta vẫn hay dùng. Hy vọng là ở đó sẽ có những cái túi theo kiểu sản xuất hàng loạt nhưng nếu không có thì những loại túi cao cấp được dùng phổ biến hiện nay như loại túi Viton chắc là cũng có thể dùng được.

Bây giờ cần phải quyết định xem vào khách sạn đó như thế nào. Có lẽ sẽ phải cải trang một chút. Nhưng không cần thận thì có khi lại càng bị dễ ý hơn. Xem nào, đeo kính râm, nghe cũng được đấy nhỉ? Nhưng theo như quan sát ở khách sạn này thì những người khách đeo kính râm vào lúc đăng kí phòng lại rất gây ấn tượng với nhân viên khách sạn. Thậm chí còn bị nghi ngờ ngay là đang cố tình muốn giấu mặt. Chắc cùng lắm thì họ cũng sẽ bị cảnh sát nhờ phác họa lại chân dung những người có vẻ đáng nghi đó

thôi. Nhưng biết đâu cái bức chân dung ấy khi được dán lên lại bị một người quen nào đó tình cờ có mặt trong khách sạn nhận ra thì chết. Dù có cải trang thì họ vẫn có thể đoán biết được phần nào thông qua vóc dáng bề ngoài. Tất nhiên, rủi ro này rất khó xảy ra nhưng dù sao thì tránh được vẫn là tốt nhất. Nếu lúc đăng kí phòng mà gặp đồng nghiệp ở công ty hay học viên của Yokoi thì quả là rất đáng lo ngại. Những người đó thể nào mà chẳng nhận ra mình, do đó tốt hơn hết là sẽ dừng việc thực hiện kế hoạch ngay khi thấy bóng dáng họ xuất hiện ở gần đấy. Dù sao thì cũng vẫn phải cải trang một chút. Nên cải trang thế nào nhỉ? Trước hết cần phải làm gì với khuôn mặt đây? Chắc chỉ cần thay đổi kiểu tóc một chút và đeo kính cận loại nặng là đủ. Sau đó cũng cần tính toán thật kỹ về quần áo nữa. Vì dù sao thì với những người đã gặp mình nhiều lần, chỉ cần nhìn phía sau cũng có thể nhận ra ngay. Vậy thì sẽ phải mua một bộ quần áo mà bình thường mình hầu như không bao giờ xỏ vào, chẳng hạn như một bộ complet màu chàm hoặc màu tro xám mà những người cán bộ công nhân viên chức thường hay mặc. Tốt hơn là có thêm một chiếc áo khoác mỏng nữa. Phải sớm mua bộ Complet đó vì thế nào mà cái quần chẳng rộng hơn khổ người của mình nên sẽ cần phải có thời gian để sửa lại một chút. Một đôi giày đế cao sẽ giúp mình trông cao hơn cũng là một ý hay đấy. Sau khi gậy án thì chắc chắn là người sẽ dính đầy máu nên cũng phải thay quần áo. Hay là không mặc gì trong lúc gậy án nhỉ? Nhưng biết đâu cô ta sẽ chống cự lại rất ác liệt, lúc đó mình mà không mặc quần áo thì sẽ rất nguy hiểm. Hơn nữa, trong lúc tiến hành nghi lễ đưa cô ta về cõi chết mà mình lại ở trần thì biết đâu lại chẳng nảy sinh ham muốn này nọ. Thế rồi lại bị cô ta nghĩ rằng cái gã này cất gậy án của mình cũng chỉ là để thoả mãn dục vọng của hắn thôi thì thật chẳng ra làm sao cả. Chà, bây giờ mình cũng muốn suy nghĩ thử xem máu và sự đau đớn của bản thân có ý nghĩa như thế nào đối với chính mình. Tất nhiên là đối với nạn nhân của sự bạo hành thì việc nghĩ đến cái gọi là ý nghĩa của sự bạo hành rất quan trọng. Không chỉ quan trọng mà phải nói là rất cay nghiệt nữa. Nghĩ đến đây, Kawashima chợt dừng lại, xóa hết những chữ nhỏ xíu đã ghi vào sổ, chỉ giữ lại từ chỗ: “Phải thay đổi y phục” trở về trước. Sau đó, anh viết một dòng chữ rất to vào đó: “Đừng có ghi chép những thứ linh tinh chẳng liên quan gì đến kế hoạch chứ!”.

Trời chuyển tối, nhìn lên đã thấy kim đồng hồ chỉ số 8. Thời gian trôi qua nhanh thật! Mà mình đã có thể say sưa lập cái kế hoạch này đến tận bây giờ cơ à? Để hoàn thành kế hoạch thì không biết tất cả những thứ này đã đủ

chưa nhỉ? Bây giờ thì Kawashima đã quên mất rằng, thực ra cái kế hoạch này được lập ra chỉ để giúp anh ta chạy trốn khỏi nỗi lo sợ rằng một ngày nào đó, có thể chính tay anh sẽ đâm đứa con gái bé bỏng của anh.

Kawashima đã quyết định khi gây án sẽ mặc một bộ quần áo rất bình thường - một chiếc quần Jean và một chiếc áo sơ mi - tất cả đều phải nhỏ gọn, không được cồng kềnh và càng mỏng càng tốt. Còn phải chuẩn bị cả hai đôi găng tay da thật vừa vặn nữa. À, sẽ phải rất lưu ý đến việc dùng găng tay như thế nào đây! Lúc đăng kí nhận phòng ở khách sạn thì nên nhớ tháo găng tay ra vì sẽ phải dùng bút mực để viết vào thẻ lưu trú. Lúc đó mà vẫn cứ đeo găng tay thì quả là bất thường. May mà vết bỏng mười năm trước đã lành hẳn, không còn thấy gì nữa chứ không thì lại bị chú ý ngay. Còn việc để lại dấu vân tay ở quầy đăng kí thì cũng không cần thiết phải quá lo lắng. Ở bàn đăng kí hay trên những chiếc bút mực để sẵn cho khách sử dụng thì có vô số dấu vân tay của những người khách khác nữa mà chắc chắn là nhân viên lễ tân của khách sạn thì không thể nào nhớ nổi là người khách này đăng kí ở bàn đăng kí nào và bằng cái bút nào. Trong khi đó, nếu cứ đeo nguyên găng tay mà cầm bút thì sẽ lại bị rơi vào trường hợp giống như mấy ông khách đeo kính râm mà thôi. Tất nhiên, đây là những kết luận được rút ra từ quan sát của chính Kawashima. Những người mà cứ cố tình không tháo găng tay ra để ký thì chẳng khác nào muốn nói với mọi người rằng tôi đang cần phải che giấu một điều gì đó nên ngược lại, sẽ càng bị người khác chú ý hơn. Trong khi đó, nhân viên khách sạn lại là những người hay để ý và rất giỏi để ý đến cả những việc mà bình thường người ta cũng không mấy khi chú ý tới.

Bây giờ, giả sử là đã từ chối một nhân viên xách đồ và tự mình đem hành lý lên phòng thì lúc mở khóa, phải nhớ dùng bàn tay có đeo găng để cầm chìa khóa và sau khi đã vào phòng rồi cũng phải nhớ không được tháo găng ra. Nhất định không được để lại bất cứ một dấu vân tay nào trong căn phòng đó. Những tên tội phạm chuyên nghiệp cũng rất hay đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát tới những đối tượng chưa từng có tiền án tiền sự. Trông trường hợp này, có lẽ cảnh sát sẽ nghĩ đến một danh sách kẻ tình nghi gồm toàn những tên có tiền án về tình dục, những kẻ bệnh hoạn hay những tên dâm dăng để điều tra. Đương nhiên là cho đến lúc lừa được cô gái đến và trói được cô ta lại thì chắc chắn là có lúc phải tháo găng tay ra mới xoay sở được. Vì thế phải luôn chú ý đến việc này. Trói được cô ta rồi là nhớ đeo găng tay vào luôn. Lúc đó sẽ chọn một đôi găng tay da màu đen, phải xỏ

vào một cách rất từ từ và vô cảm. Trước đó sẽ phải nhét cái gì vào mồm để bịt miệng cô ta lại đã. Tất nhiên là không đến mức không thể phát ra bất kì âm thanh nào, song cần phải nhét kiểu gì đó để cho có thể nghe thấy những tiếng rên rỉ thảm thiết thì mới thú vị chứ. Đôi găng tay dính máu sẽ được bỏ riêng vào túi nylon giống như cái quần Jean hay cái áo sơ mi và sau đó cũng sẽ nhanh chóng thay một đôi găng khác. Mỗi thứ đó lại phải bọc thêm hai, ba lớp nylon ra bên ngoài nên sẽ cần rất nhiều túi và sẽ chỉ dùng loại túi thông thường mà hiện nay đang được bày bán rất nhiều tại các cửa hàng hoặc là các cửa hàng 24 giờ. Sẽ phải dùng đến băng dính nữa, có lẽ là nên dùng loại băng dính làm bằng vải. À mà không được quên giấy để bọc đầu nhọn của cái dùi đập đá và lưỡi dao. Phải chuẩn bị loại giấy thật dày và có tính có tính co giãn. Lúc ném những thứ đó xuống sông, cần phải tạo cho nó một sức nặng đủ để chìm xuống, có thể một cục chì cỡ nhỏ mà người ta thường dùng khi lặn là thích hợp nhất. Và phải nhớ nhét tất cả những cái giấy bọc dùi đập đá và lưỡi dao vào cùng với mấy thứ ném xuống sông đó. Xong đâu đấy thì chỉ phải giải quyết cái túi xách nữa là xong. Có lẽ an toàn nhất là nên ra một công viên nào đó, nếu thấy ổn thì có thể tìm một nhóm người lang thang và cho họ, thế là xong. Nhưng nếu cái túi đó là loại túi Viton thì không thể đem cho như thế được. Tất nhiên là dao và dùi đập đá sẽ được mua ở ngoại ô và phải mua ở những siêu thị khác nhau. Tốt nhất là nên chọn chiều thứ Bảy hoặc ngày Chủ nhật để đi mua vì lúc đó siêu thị sẽ rất đông đúc, nhộn nhịp.

À mà có cần phải gọi trước một cô nàng nào đó ở câu lạc bộ SM đến để thử xem thế nào không nhỉ? Thử nghiệm thì cũng có cái hay mà cũng có cả cái dở của nó, có thể sẽ gặp phải một chút rủi ro nào đấy cũng nên. Chẳng hạn như trong trường hợp cô gái được gọi đến để thử đó lại là bạn thân của cái cô sẽ trở thành nạn nhân của mình thì sao nhỉ? Nói chung là nếu có một chút rắc rối gì đó với cái trò SM mà mình vốn không hiểu gì thì tốt hơn là dừng việc thực hiện kế hoạch lại cho yên chuyện.

Đến giờ này rồi mà Kawashima vẫn không cảm thấy đói. Cũng có một lần nhân viên lễ tân gọi điện lên hỏi: “Xin lỗi đã làm phiền quý khách! Quý khách có cần chuẩn bị giường ngủ không ạ? Chúng tôi đã lắp sẵn hệ thống dịch vụ rồi, khi cần quý khách chỉ việc nhấn nút gọi là được.”, và Kawashima cũng chỉ trả lời đại khái cho qua chuyện: “Tôi đang bận, có lẽ sẽ tự dọn giường cũng được!”. Nhưng sau đó, một giọng nam trầm ấm đã trả lời lại một cách rất lịch sự: “Vâng, nhưng nếu quý khách thấy cần thì có thể

gọi bất cứ lúc nào. Riêng dịch vụ này, chúng tôi sẽ phục vụ 24/24 giờ” làm Kawashima cũng buột miệng đáp lại: “Vâng, cảm ơn anh! Lúc nào cần tôi sẽ gọi”. Nói vậy, nhưng thực lòng Kawashima cũng không biết mình vừa cảm ơn vì cái gì nữa. Có lẽ là vì lúc đó anh đã có cảm giác như là ngay đến cả một người không quen biết cũng đang ủng hộ anh thực hiện kế hoạch này. Và anh lại tiếp tục ghi chép.

Cùng với việc cải trang thì có lẽ đóng kịch một chút sẽ tốt hơn. Để tránh lừa những người ở phòng tiếp tân thì cách đơn giản nhất mà người ta thường làm là nhai kẹo cao su chóp chép. Ngoài ra thì có thể nghĩ đến những cách như là nói chuyện bằng tiếng vùng Kansai với nhân viên tiếp tân, thỉnh thoảng ho lên vài tiếng hoặc là bước chân đi nhịp nhàng uyển chuyển. Nhưng mà như thế biết đâu lại phản tác dụng nên tốt nhất là cứ bảo lưu mấy cách này lại hay. Tạo hiện trường giả là rất quan trọng rồi, nhưng mà không thể để cho nó chẳng hề liên quan một chút nào đến cái thời điểm quyết định của vụ án, lúc đưa cô ta về cõi chết. Theo cách truyền thống mà người ta vẫn thường làm là treo cổ thì sẽ phải dùng đến một sợi dây không gỉ và thật mảnh. Còn nếu dùng dao cứa vào cổ tay hay cắt cổ cô ta thì có một chút rắc rối là máu sẽ chảy ra rất nhiều nhưng lại rất dễ tạo hiện trường giả. Để đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát về phía những người hay sử dụng chất gây nghiện, những thằng nghiện ma túy hay những người bị bệnh thần kinh thì đơn giản chỉ việc để lại hiện trường những lời nhắn thật điên loạn. Theo như báo chí vẫn đăng về các vụ đã xảy ra thì những từ ngữ thường sử dụng là những từ kiểu như: Chúa Trời, ý Trời, sóng điện từ, chỉ thị, Thiên quốc....Chỉ cần dùng mấy chữ đó tạo ra những câu văn ngắn, khó hiểu, thế là ổn. Ví dụ như: Đã thực hiện chỉ thị, Sóng điện từ đã xuất hiện, Đây là ý Trời; hoặc là: Hãy đi gặp Chúa Trời, Không thể chống lại mệnh lệnh, và: Hãy trở về với Thiên quốc... Nếu định ngụy tạo hiện trường theo cách này thì khi tiến hành gây án sẽ sử dụng chính giấy và bút mà khách sạn vẫn cung cấp sẵn cho khách để ghi lại lời nhắn rồi chọn một trong sáu câu vừa rồi là xong. Hơn nữa, chắc cũng không cần phải viết bằng tay trái hoặc viết bằng những nét chữ nguệch ngoạc, bí ẩn đến mức luận mãi mới ra mà tốt hơn là cứ viết bình thường, dễ đọc, nhưng phải run rẩy và có vẻ kinh hoàng. Mà có lẽ là sẽ hiệu quả hơn nếu lấy được một tờ tạp chí về đua ngựa, ngôn luận hay đua thuyền ở mấy cái kệ lưới trên xe điện về rồi bỏ lại ở hiện trường gây án. Ví dụ như, nếu bỏ lại hiện trường một tờ tạp chí *Ngôn luận* và một tờ rơi quảng cáo về các khoản tín dụng dùng của

vùng Kansai mà trước đó, lúc ở phòng tiếp tân của khách sạn cũng nói tiếng vùng Kansai thì chắc chắn là sẽ cực kỳ hoàn hảo. Bây giờ có lẽ sẽ không đủ thời gian để đến tận Kansai nhưng lúc đi mua túi sách ở ga Tokyo hay ở Haneda thì chắc chắn cũng có thể tìm được cái gì đó của những khách du lịch đến từ Osaka bỏ lại. Thực ra thì chính cái việc tạo hiện trường giả này mới cần phải suy tính thật kỹ lưỡng. Nếu việc này mà bị phát hiện thì thế nào cảnh sát cũng chuyển hướng điều tra sang những đối tượng được đánh giá là cực kì thông minh. Hiện trường gây án được chọn là một trong số các khách sạn ở vùng trung tâm Shinjuku, vì như thế thì chỉ cần đi bộ mà không cần bắt taxi đến và cũng không có ai nghi ngờ gì cả. Khách sạn Park Highart, khách sạn Century Highart, khách sạn Washington, khách sạn Hilton và KeioPlaza, mỗi nơi đều phải đặt trước một phòng với những cái tên khác nhau. Sau đó sẽ đến khảo sát hiện trường trong thời gian ngắn nhất. Khách sạn nào mà cửa ra vào nhón nháo nhất và dịch vụ tồi nhất thì sẽ được lựa chọn cho kế hoạch. Dịch vụ tồi nhất đương nhiên là việc ít chú ý đến khách nhất. Viết đến đây, Kawashima đặt bút xuống và nhìn đồng hồ. Đã hơn mười một giờ, chắc Yoko cũng sắp sửa đi ngủ rồi. Có nên gọi điện về nhà không nhỉ? Kawashima suy nghĩ một lúc rồi quyết định thôi không điện về cho Yoko nữa. Một ngày mà gọi những hai lần thì không khéo thì lại bị nghi là có điều gì đó bất thường cũng nên. Và cho đến lúc này, Kawashima vẫn chưa có cảm giác đói. Trong tủ lạnh của khách sạn có để sẵn cả rượu Whisky và bia. Kawashima cảm thấy rất hài lòng với những thứ đó và cả với những kế hoạch vừa vạch ra nên quyết định cho phép mình được thưởng thức hơi men một chút. Chọn thứ rượu rẻ tiền nhất trong số đó và nhấp một ngụm, Kawashima cảm thấy nó ngon hơn bất cứ thứ rượu nào mà mình đã từng uống từ trước đến nay. Quyển sổ của Kawashima giờ đã được ghi kín bảy trang giấy, trong lúc uống rượu, anh vừa đọc lại vừa lấy bút gạch chân vài chỗ để đánh dấu. Xong đâu đấy, Kawashima cất sổ vào cặp và xoay mã khóa. vén màn cửa sổ và nhìn ra bên ngoài, tháp Tokyo giờ này đã tắt hết đèn điện, Kawashima lại nhấp thêm một ngụm Whisky nữa. Mũi và cổ họng nóng bừng lên, Kawashima bắt đầu thấy ham muốn trong người trỗi dậy. Anh quyết định sẽ không uống thêm một ngụm rượu nào nữa, lo sợ mình không thể kiềm chế và sẽ gọi một cô gái ở một câu lạc bộ SM nào đó đến ngay. Mà mình vẫn chưa quyết định là sẽ gọi một cô khoảng bao nhiêu tuổi nhỉ? Kawashima lại nghĩ. Một cô hơn ba mươi lăm tuổi thì khó đem đi thủ tiêu hơn, nhưng khi chọc cái dùi đập đá vào bụng thì sẽ thấy

thích thú hơn vì nó sẽ không bị rơi ra. Một cô gái trẻ với nước da trắng và căng mịn. Sẽ chọn một cô theo yêu cầu ở câu lạc bộ SM. Quyết định như vậy rồi, Kawashima lại càng cảm thấy thèm khát một cô trên ba mươi lăm tuổi. Một cô gái trẻ, Kawashima lại lấy sổ ra và tiếp tục xây dựng kế hoạch. Nhưng mà vẫn không thể tập trung được, lại càng cảm thấy ham muốn mãnh liệt hơn một cách khó hiểu. Thế này thì không thể ngủ ngon được rồi, hơn nữa cũng sẽ ảnh hưởng đến việc chuẩn bị cho kế hoạch ngày mai. Tự biện minh cho chính mình như vậy, Kawashima lấy cuốn tạp chí *Thông tin thường thức* ra và gọi đến một hiệu massage “nhẹ nhàng và nhạy cảm”.

- Vâng, Viện Điều trị và An dưỡng Essensu xin nghe! - Đầu dây bên kia, một giọng đàn ông trả lời.

- Tôi đang ở một khách sạn trong thành phố, hiện giờ các anh có thể phục vụ dịch vụ massage ngay ở chỗ tôi được không? - Đây là lần đầu tiên gọi đến một cửa hiệu như thế và chính Kawashima cũng không thể ngờ được là mình lại có thể nói năng một cách nhẹ nhàng, nhã nhặn như vậy.

- Quý khách đang ở khách sạn nào ạ?

- Tòa nhà mới của khách sạn Hoàng Tử Akasaka.

- Xin quý khách cho biết số phòng và cúp máy, chúng tôi sẽ gọi lại ngay để xác nhận thông tin.

Kawashima cúp máy và đợi. Chỉ chưa đầy mười giây sau đã thấy chuông reo nhưng lần này Kawashima nghe thấy một giọng nói rất lạ và cách nói cũng khác hẳn.

- Xin lỗi đã để quý khách phải chờ. Ngay bây giờ, chúng tôi có thể cử đến chỗ quý khách một cô ba mươi tám tuổi, góa chồng. - Một giọng nói rất mượt mà, đậm ấm nhưng lại có vẻ giống như được phát ra từ một cái máy cài sẵn hơn là được nói ra bởi một con người. Kawashima không thể cảm nhận được là có người ở đầu dây bên kia, càng không thể tưởng tượng được ra khuôn mặt của người đó.

- Nếu quý khách vui lòng chờ một tiếng nữa thì sẽ có một cô ngoài bốn mươi tuổi đến được. - Thấy Kawashima im lặng, giọng nói đó lại tiếp tục.

- Vâng, làm ơn cho tôi một người có thể đến đây ngay được ấy.

- Massage thông thường là 7.000 yên, còn massage nhạy cảm là 17.000 yên. Quý khách sử dụng dịch vụ nào ạ?

- Tôi chọn loại 17.000 yên ấy! - Vừa trả lời, Kawashima vừa nghĩ thầm. Có lẽ người đàn ông có giọng nói mượt mà đó đang bế một đứa trẻ

hoặc là anh ta phải đang đứng ngay cạnh một cụ già ốm liệt giường và đang được truyền nước.

- Vậy thì xin quý khách đợi khoảng ba mươi phút. Quý khách làm ơn trả cả tiền taxi cho cô gái nữa ạ.

Trước khi cúp máy, Kawashima cố hỏi thử xem ở đó có nhiều người đàn ông trẻ mà vẫn gọi những cô gái hơn tuổi mình hay không.

- Cũng tương đối nhiều đấy ạ! Người đàn ông có giọng nói êm ái đó trả lời rồi đặt ống nghe xuống một cách thật nhẹ nhàng, cố gắng để đầu dây bên kia không nghe thấy bất cứ tiếng động nào.

Khi cô ta đến thì sẽ làm thế nào nhỉ? Kawashima bắt đầu suy nghĩ. Từ đó đến nay đã mười năm rồi, người phụ nữ kia giờ cũng đã bốn mươi tám tuổi. Còn người phụ nữ sắp đến thì đã nói chắc chắn là chỉ mới ba mươi tám tuổi thôi mà. Nhưng những cô gái phong trần thì vẫn hay nói dối về tuổi tác của mình. Chắc chắn là cái lúc làm việc ở quán bar đó, bà ta cũng chỉ nói là mình mới hai mươi tám tuổi nên mới được vào làm. Mà hai mươi tám tuổi và ba mươi tám tuổi thì cũng đâu mấy ai thấy rõ được sự khác biệt. Thế nên nếu bây giờ mà đúng là bà ta thì mình phải nói gì đầu tiên nhỉ? Vết thương đã lành hẳn chưa, da thịt đã trở lại như xưa rồi chứ? Từ sau khi vào viện đến giờ thì hầu như không liên lạc với nhau nữa nhưng lúc đó bà ta cũng nói là chữa vết thương do một cái dùi đập đá tạo ra thì quả thật là rất đau đớn và khổ sở. Kawashima vẫn nhớ; thậm chí đó là điều duy nhất mà Kawashima vẫn còn nhớ rất rõ. Mình hoàn toàn không ghét bà ta. Nếu như thực sự là bà ta thì có lẽ cứ nói: “Lâu lắm rồi mới gặp lại nhỉ?” là tốt nhất. Có lẽ cũng phải hỏi thăm xem vết thương đã hoàn toàn bình phục chưa. Và rồi, Kawashima lại nhấp thêm một chút rượu nữa. Trong lúc đợi người phụ nữ ba mươi tám tuổi sắp sửa đến, Kawashima uống rượu để làm vui đi nỗi thèm khát một cô gái ở câu lạc bộ SM. Mở tiếp chai rượu nhỏ thứ ba và rót vào ly, Kawashima nhớ lại cái giọng nói êm ái khi nãy: “Cũng tương đối nhiều đấy ạ!”. Máy điều hòa đang hoạt động làm cho hơi nước đọng lại trên cửa sổ. Qua mặt kính mờ ảo đó, Kawashima thấy một Tokyo xa xăm chìm trong màn đêm tĩnh mịch. Đứng trên cao nhìn xuống, những người đi lại bên dưới trông chỉ như những cái chấm nhỏ. Gần đây, Kawashima thấy không ít chương trình truyền hình nói về chuyện những anh chàng trẻ tuổi chỉ có thể yêu được những người phụ nữ ngang tuổi mẹ mình. Gọi là tình yêu thì cũng được thôi nhưng mà thực ra, đó chính là sự kéo dài và phát

triển của hội chứng Peter Pan⁽⁶⁾. Trường hợp này cũng tương tự như trường hợp của những thanh niên bị bệnh tâm lý thường hay đi quấy rối các bé gái. Bởi vì họ không thể tạo dựng được mối quan hệ giữa người với người, đặc biệt là quan hệ nam nữ một cách nghiêm túc. Một nhà tâm lý học với chiếc cà vạt sọc đã giải thích như vậy. Ông ta gọi những chàng trai trẻ cứ nhất định chỉ quan hệ với những người phụ nữ hơn tuổi là những kẻ biến thái. Kawashima hầu như không chuyện trò gì với những người bạn cùng sống ở nhà tình thương. Ngay cả với Taku, mặc dù sống cùng nhau suốt hai năm nhưng cũng chỉ đến trước khi rời khỏi cái nhà đó, hai đứa mới nói được với nhau vài ba câu ngắn ngủi và đến bây giờ thì Kawashima đã không còn nhớ nổi đó là câu gì nữa. Lúc này, Kawashima đang nhớ về những người bạn ở đó bằng cái nhìn của một người đàn ông đã trưởng thành, một người đàn ông đã ở cái tuổi hai mươi chín. Một gian phòng dành riêng để chơi với một cái sân hình đáy hộp có rải cát trắng mịn để chơi đùa, có rất nhiều đồ chơi, nào là búp bê đủ các loại, nào là thú nhồi bông, nào là các con rối, và cả những cái máy bay, ô tô, điện thoại đồ chơi, những khối xếp hình, những dụng cụ để làm xiếc hay vẽ tranh, và tất nhiên là cả những người bạn nữa. Kawashima có thể nhớ lại toàn bộ cảnh tượng đó như thể mình đang đứng trong căn phòng ấy và ngắm nhìn những đứa trẻ kia đang chơi đùa vậy. Tất cả bọn trẻ ở đó đều không ưa người lớn. Nếu có người lớn nào đó đứng gần bọn trẻ thì trăm đứa như một, sẽ tỏ ra rất khó chịu. Chúng chẳng thèm chào hỏi và thậm chí nếu có bắt chuyện, chúng cũng không đáp lại. Nếu cứ gọi tên chúng mãi thì chúng cũng chỉ trả lời một cách xác xược và chẳng thèm nhìn vào mặt người ta. “Chỉ có những thằng ngốc mới thèm nghe! Ổn ào quá đi mất!”. Khi bị những người lớn ở đó nhắc nhở thì lập tức, chúng sẽ điên lên, ném đồ chơi đi, thậm chí phá hỏng đồ chơi và cắn ngón tay một cách tức tối. Nếu như chúng không thích phần thức ăn của mình mà lại muốn thứ khác thì cũng sẵn sàng ăn ngẫu nhiên đồ ăn của bạn. Có những đứa trẻ chỉ ngồi xồi trong góc phòng giống như đang cầu nguyện hay ngồi thiền cho tĩnh tâm và nếu có ai đó lại gần trong phạm vi một mét, nó sẽ khóc toáng lên như phải bỏng. Lại có những đứa nhu nhược, nhút nhát đến mức chỉ biết nhìn người lớn một cách sợ hãi như thể đang chờ đợi và làm theo bất kỳ những gì họ sai khiến. Có cả những bé gái cứ bám nhằng nhẵng lấy những người lớn mà mình không hề quen biết, nũng nịu, thậm chí là lả lướt như sẵn sàng cho họ thọc tay vào cả bên trong người mình. Rồi cũng

có những đứa có tật tụt hẳn cánh tay. Hoặc có những đứa không thể nhìn được, cho ra cả quần, bốc mùi kinh khủng mà cũng chẳng thèm để ý. Những đứa như vậy bị bố mẹ đánh là đúng rồi. Những đứa như vậy bị ghét là đương nhiên. Bị bố mẹ ghẻ lạnh và không yêu thương như những anh chị em khác cũng không có gì là lạ. Tất cả bọn chúng đều nghĩ như vậy, nhưng chẳng đứa nào chịu hiểu rằng thực ra đó không phải là nguyên nhân bố mẹ đáng chúng mà trái lại, đây chính là kết quả của việc chúng bị bố mẹ đánh. Bọn trẻ hoàn toàn bất lực, yếu ớt và vô tội. Kawashima đang khóc, không biết từ lúc nào nước mắt anh trào ra, anh uống liền một hơi hết luôn ly rượu đang cầm trên tay. Bọn trẻ vô cùng yếu đuối, vậy mà lại bị đánh đập dã man, thật chẳng ra làm sao cả. Dùng dụng cụ xỏ giày hay dây cao su ở máy hút bụi, thậm chí cả chuôi dao để đánh đập, xiết cổ lũ trẻ, lại còn giội cả nước sôi vào người chúng. Nhưng lũ trẻ đáng thương ấy làm sao dám bỏ nhà ra đi, làm sao dám chạy trốn khỏi những người cha, người mẹ ấy, lại càng không bao giờ có chuyện tự đáy lòng chúng căm thù cha mẹ của mình. Tại sao lại cứ phải yêu thương cha mẹ như thế; có lẽ cho đến lúc chết, chắc Kawashima vẫn cứ phải điên lên vì điều đó. Khi mà tình yêu thương và tính hung bạo hòa lẫn với nhau thì chính bản thân chúng ta, hay những người mà chúng ta yêu thương, hoặc những người yêu thương chúng ta đều sẽ có cảm giác yên tâm hơn khi bộc lộ được cái chứng loạn thần kinh đó ra ngoài. Những tình cảm hiền lành, ấm áp lại chính là nguyên nhân của những nỗi lo lắng, bất an không biết rằng liệu đến một lúc nào đó mình có đánh mất đi những tình cảm tốt đẹp này không? Và với những nỗi lo lắng thường trực như vậy trong lúc vô thức, chúng ta lại càng tỏ ra bực bội, khó chịu như thể muốn cho họ thấy rằng chúng ta đang căm ghét họ, những người mà thật ra ta luôn yêu thương. Những đứa trẻ đã lớn lên như vậy mà người đàn ông với chiếc cà vạt sọc lại gọi là biến thái, và coi đó là một chứng bệnh tâm lý cần được chữa trị! Nhìn vào mặt kính cửa sổ mờ mờ vì những giọt nước đọng lại, Kawashima thấy bóng mình phản chiếu trong đó hòa vào với quang cảnh Tokyo lúc đêm. Thành phố đêm trải mãi về phía xa giống như bị thu vào một cái đáy hộp. Vừa nhìn vào cái không gian xa xăm đó, Kawashima vừa tự nghĩ rằng mình chính là một điển hình của những đứa trẻ đó - những đứa trẻ sống ở đáy cùng trong một chiếc hộp đen tối, một kẻ tử vì đạo với chiếc dùi đập đá trong tay đang lao về phía kẻ địch khổng lồ và đáng sợ. Cảm xúc dâng trào, Kawashima ghé sát mặt vào cửa sổ, vừa nhớ lại gương mặt của lũ trẻ ở nhà tình thương, từng đứa, từng đứa một,

vừa nói: “Mọi người đang đợi đấy!”. Mũi anh khẽ chạm vào mặt kính làm cho những giọt nước bám trên đó chảy đi mất, hết như những con sâu nhỏ xíu đang cố trốn đi đâu đó thật nhanh. Thế rồi Kawashima cứ lảm bảm mãi một câu: “Mày sẽ giúp tao giết những kẻ đó hả?”.

- Ô, em trông quý khách quen quá! Giờ chưa thể nghĩ ra ngay được nhưng hình như là giống một diễn viên điện ảnh nào đó thì phải.

Cô gái làm nghề massage nhạy cảm kia vừa đến đã vồn vã bắt chuyện với Kawashima. Trông cô ta khá to béo, lại có vẻ nhiều chuyện, hoàn toàn chẳng giống với người phụ nữ hơn anh mười chín tuổi mà anh từng chung sống trước đây. Lúc mới gặp cô ta Kawashima cũng chẳng biết nói gì, chỉ cười xã giao một cách gượng gạo. Cô ta mặc một chiếc quần dài sáng màu, bó sát người, một chiếc áo len đủ màu sắc sặc sỡ và khoác thêm một chiếc áo khoác lông da cáo màu xám bạc. Thực ra thì trước đây Kawashima cũng đã từng được mọi người nói là giống một ca sỹ hay diễn viên nào đó nên anh không lấy làm lạ hay khó chịu khi người phụ nữ kia nói vậy. Tất nhiên, Kawashima biết rất rõ là nét đặc trưng này không gây cản trở gì đáng kể cho kế hoạch của anh cả. Chỉ cần đội tóc giả và đeo thêm một cái kính vào là OK. Sẽ không ai có thể nhận ra một người hao hao giống một ca sỹ hay diễn viên nào nữa. Trước khi bắt đầu Kawashima cũng mời cô ta uống một chút gì đó, và cô ta đã chọn bia. Trong lúc uống bia, Kawashima gợi chuyện:

- Một mình đến phòng của một người đàn ông lạ, chẳng lẽ cô không thấy nguy hiểm gì sao?

- Vâng, đúng là cũng có những gã đàn ông nhìn chúng em với con mắt thèm thuồng thật đáng sợ. Nhưng mà chỉ cần nhìn vào mắt họ hoặc chịu khó để ý một chút là có thể hiểu ngay ý đồ đen tối của họ nên đối với em thì hầu như cũng không có gì đặc biệt nguy hiểm cả. À, nhưng chắc ý của anh là không phải nguy hiểm kiểu như thế mà anh muốn hỏi bọn em vì tiền mà làm những việc này, nếu lỡ để những ngón tay bẩn thỉu cho vào chỗ đó thì sẽ bị viêm nhiễm, bệnh tật có phải không?

Kawashima tắt đèn trong phòng đi, cởi hết quần áo ra và lên giường nằm sấp xuống đệm. Người phụ nữ kia ngồi bên thành giường, dùng những móng tay vuốt nhẹ nhẹ dọc theo sống lưng, hai bên sườn và bắp đùi của anh. Rồi cô ta dùng các đầu ngón tay xoa theo hình vòng tròn, các ngón tay đưa rất nhẹ nhàng, êm ái như chí thoáng lướt qua trên bề mặt da vậy. “Cũng giống như đang khám bệnh ấy nhỉ?”, Kawashima thầm nghĩ. “Hiện nay em đang sống cùng một người đàn ông nữa, anh ấy đã mua tặng em cái áo

khoác da lông thú này đây!”), cô ta ngồi dưới giường ngược lên nhìn Kawashima và nói. Người phụ nữ đó đặt một hộp giấy ăn ở bên cạnh, sức đẩy dầu vào tay trái rồi nhẹ nhàng vuốt ve từng đường gân thớ thịt trên người Kawashima.

- Thế cô không định cởi quần áo ra à? - Kawashima ngóc đầu dậy hỏi.

- Nếu anh đồng ý trả thêm 10.000 yên nữa thì em sẽ cởi. - Người phụ nữ kia trả lời, bàn tay vẫn làm việc đều đều.

- Được, tôi sẽ trả. - Kawashima vừa nói vậy, cô ta liền lấy giấy ăn từ từ lau sạch dầu trên tay và bắt đầu cởi bỏ quần áo ngay tại chỗ.

- Nhưng mà anh sẽ không được chạm vào em đâu đấy! - Cô ta vẫn không quên nhắc nhở Kawashima.

Hy vọng sẽ được nhìn thấy lớp da thịt mềm mại ở bụng người phụ nữ trước khi cô ta cởi nốt chiếc quần tất mặc ở trong cùng ra, Kawashima với tay bật chiếc đèn ngủ ở đầu giường để nhìn cho rõ. Người phụ nữ kia cũng chẳng tỏ vẻ gì là e ấp, ngượng ngùng muốn che giấu cái thân thể lỏa lồ của mình trước mặt người đàn ông lạ cả. “Ôi, một thân hình mới đáng nhớ làm sao?”, Kawashima thầm nghĩ, nó làm anh nhớ lại người phụ nữ hơn anh mười chín tuổi trước kia. Một cái bụng mà chỉ cần ôm chặt một chút là những ngón tay đã ngập chìm trong lớp da thịt mềm tẻo tẻo, hai bầu ngực xanh lét, nổi đầy gân và mạch máu, hai núm vú đen sì và ủ rũ, hai cánh tay, hai bên sườn và cặp đùi chỉ khẽ chuyển động cũng làm cho lớp da thịt nhão nhèo ấy rung lên, phập phồng, những ngón chân cái mà móng đã ngả vàng và nứt nẻ. Nhìn người phụ nữ này, những hình ảnh thân quen ngày nào lại hiện ra rõ mồn một trước mắt Kawashima. Vì đã quá quen với một thân thể như vậy nên lần đầu tiên ôm lấy Yoko, chính Kawashima còn phải cảm thấy khác lạ đến ngỡ ngàng. Giờ thì Yoko đã hai mươi chín tuổi và cũng đã có một đứa con nhưng dù có chạm vào cơ thể cô, vào cổ, cánh tay hay thậm chí là những cái móng tay của cô, anh cũng có được cái cảm giác sung sướng phản hồi lại trên từng đầu ngón tay. Còn bây giờ, nằm trên giường ngắm nhìn một cái mông xẹp lép, phẳng lì của người phụ nữ kia, đúng là Kawashima đã chẳng còn ham muốn gì nữa. “Thật chẳng khác nào mấy cái bánh xốp bán ế được bày trong các cửa hàng vào dịp Giáng sinh, cho dù có động vào nó thì cũng chẳng thấy có độ xốp hay đàn hồi gì cả, ai mà thèm cơ chứ!”, Kawashima nhìn và tưởng tượng. Hình như là chính các tế bào da trên cái cơ thể già nua kia cũng tự nhận thức được rằng mình đã lão hóa hết rồi nên không chút e ngại tỏ ra cho người ta thấy rằng đừng có đụng chạm

vào làm gì. Nhưng Kawashima đang nhìn vào cái cơ thể dù không che đậy vẫn không có nổi một chút sức hấp dẫn ấy và phóng tinh.

Sau khi đã trả cho người phụ nữ kia 30.000 yên và để cô ta ra về, Kawashima vẫn cứ ở trần và nằm yên trên giường như vậy, chỉ đôi lúc mới lật người và nằm ngửa ra một chút. Anh có cảm giác như đang được bao bọc trong một sự yên bình và trống rỗng khó tả, một cảm giác mà từ trước đến nay anh chưa từng nếm trải. Trong lúc này, Kawashima đã suy nghĩ rất nhiều về những lúc anh tự tách ý thức ra khỏi thể xác mình. Đó là những lúc mà cái cảm giác kinh ngạc tuột bậc và nỗi hoảng sợ hãi hùng cùng với sự căm tức khủng khiếp bộc phát cùng lúc, hòa lẫn vào nhau khiến anh không thể kiểm soát nổi bản thân mình nữa. Sau đó, đương nhiên sẽ là một cảm giác vô cùng khó chịu. Cũng không ít lần, Kawashima phủ định việc này, anh nghĩ làm gì có chuyện ý thức tách rời ra thể được, tuyệt đối không thể có chuyện anh có một ý thức khác, một nhân cách khác. Kawashima cứ trần trọc mãi với những suy nghĩ quẩn quanh như vậy. Và rồi vừa nhìn lên trần nhà, Kawashima vừa thầm ước: “Giá như cái cảm giác này cứ kéo dài mãi thì hay biết mấy!”. Hoàn toàn không thấy hưng phấn nhưng mà lúc phóng ra một lượng tinh dịch lớn thì thực sự là rất khoan khoái, và bây giờ cảm giác ấy vẫn còn. Chỉ cần nhìn lên trần nhà thôi cũng đủ cảm thấy dễ chịu rồi. Nhưng thực ra, ngay lúc này Kawashima cũng không hiểu rõ rằng, bên cạnh cái cảm giác khoan khoái dễ chịu còn có một cảm giác buồn tê tái. “Nhưng dù sao thế này cũng đâu phải là quá tồi!”, nghĩ vậy rồi Kawashima ngồi dậy, có vẻ như vừa chợt nhận ra một điều gì đó. Anh mở cặp, lấy cuốn sổ ra và lại viết tiếp.

“Người được chọn là một cô gái của một câu lạc bộ SM với đủ hai tiêu chuẩn: trẻ trung và nhỏ nhắn. Nếu to béo quá thì khi có vấn đề phiền phức xảy ra mình cũng khó mà khống chế được sự kháng cự của cô ta”.

Sanada Chiaki đã thức giấc, cô mở mắt nhìn xung quanh và quyết định sẽ nằm thêm một lúc nữa. Cái nệm sưởi điện của Chiaki đã được đặt ở chế độ hoạt động cao nhất nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh, có lẽ là do mấy viên Halcion. Từ chân tóc đến từng đầu ngón tay, ngón chân của cô đều có cảm giác tê buốt, cả người nặng trĩu và cứng đờ. Có tiếng chuông điện thoại gọi đến. Chiaki không nhắc máy, cô đã cài chế độ tự động trả lời trong những trường hợp vắng nhà. Một giọng nam vang lên trong chiếc loa điện thoại bé xíu, cách nói rất từ tốn: “Aya đấy à? Hôm nay có đi làm được không? Dù sao thì cũng phải liên lạc lại đi chứ? Nếu cô vẫn thấy không được khỏe thì vẫn nghỉ cũng được nhưng mà ít nhất thì cũng phải báo cho tôi một tiếng qua điện thoại đấy nhé! Hôm nay đã có người hẹn cô rồi đấy! Sáu giờ chiều ở Keio Plaza, phòng 2909. Tên anh ta là Yokoyama. Đây là lần đầu anh ta gọi đến đây nhưng qua giọng nói thì tôi thấy anh ta còn khá trẻ và có vẻ rất lịch sự đấy. Cô đến Keio Plaza ngay đi nhé! Theo thỏa thuận thì sẽ kéo dài khoảng sáu tiếng nên đến khi xong việc thì cũng khuya lắm rồi, nhưng dù sao tôi vẫn muốn cô ghé qua văn phòng một chút, được chứ? À, nhớ đừng tắt chuông điện thoại...”. Độ dài mỗi lời nhắn đã được cài sẵn nên mới nghe được đến đây thì đoạn băng ghi âm cho một lời nhắn đã hết. Ngay lập tức, chuông điện thoại tiếp tục vang lên. “Bị ngắt giữa chừng nên tôi phải gọi lại. Nhớ là không được tắt chuông điện thoại đâu đấy. Mà nếu như cô nghe được lời nhắn này lúc đang ở ngoài đường, không có sẵn bình xịt phòng thân bên mình thì phải đến văn phòng hoặc quay về nhà lấy, tuyệt đối không được bắt cấn đấy nhé! Dù sao tôi cũng rất mong là cô sẽ liên lạc lại. Như thế này thì có vẻ hơi phiền nhưng mà tốt nhất là khi vừa đến Keio Plaza, cô gọi lại ngay nhé! Có lẽ là cô sắp bắt đầu kì kinh nguyệt...”, đến đây thì cuốn băng kết thúc nhưng không thấy gọi lại nữa. “Ôi, vừa mới tỉnh giấc, phải ăn một cái gì đã chứ!”, Chiaki nghĩ. Nhìn lên đồng hồ thì đã ba giờ chiều. Từ đây đến Keio Plaza cũng chỉ mất mười hai, mười ba phút nếu đi taxi, nhưng mình đã uống những ba viên Halcion và vừa mới thức dậy sau một giấc ngủ mê mết nên để cho máu huyết lưu thông trở lại, chắc chắn cũng phải mất khá nhiều thời gian đây. Vì đã tăng liều dùng Halcion nên Chiaki cũng cảm nhận rất rõ là cần phải có thời gian để tỉnh táo lại. Cái cửa

hàng ở Shibuya đó đúng là vừa tốn tiền lại vừa không an toàn, người ta đồn chẳng sai chút nào.

Chiaki nghiêng người với tay ra chiếc bàn cạnh giường lấy cái điều khiển dàn máy nghe nhạc. Nhìn kĩ xem cái đèn power màu xanh đã sáng chưa rồi Chiaki bấm nút cho đĩa CD chạy. Nhưng bản nhạc mà Chiaki nghe được hoàn toàn khác với những gì mà cô mong chờ. Trước khi đi ngủ, Chiaki quyết định lúc tỉnh dậy sẽ nghe một nhạc cụ có dây nên cô đã chọn một đĩa alto. Rõ ràng là thế mà chẳng hiểu sao cái cô đang được nghe lúc này lại là một bản nhạc phim có tựa đề: *Trái tim hoang dại*. Cái tiếng saxophone hợp với bè tenor vừa nặng nề vừa da diết như muốn cứa vào dây thần kinh người ta này là một thứ âm thanh đầy ma lực, thôi thúc dục vọng của con người. “Đầu óc mình có lẽ cũng hơi lơ mơ thì phải”, nghĩ vậy rồi Chiaki cho dừng ngay cái đĩa kia lại. “Ôi, nếu không phải là do thuốc ngủ thì còn cái gì nữa! Làm sao bây giờ?”. Cô cảm thấy một chút gì đó bất an trong lòng và quyết định phải xem xét lại toàn bộ những việc diễn ra trước lúc đi ngủ. Hôm nay là thứ Sáu, tức là mình đã nằm như thế này được gần sáu mươi tiếng đồng hồ rồi. Mình uống Halcion vào sáng thứ Tư. Đêm hôm trước mình đã làm việc cả đêm và cũng kiếm được kha khá. Những 150.000 yên cơ đấy. À, nhưng mà lại chưa mang đến nộp cho văn phòng nên vừa rồi gọi điện giám đốc cũng có ý nhắc khéo mình đây. Thực ra thì cái ông khách kia cũng gần như là không làm gì mình cả. Sau khi trối mình lại và sử dụng máy massage vài lần thì ông ta cũng chỉ nắm tay và đề nghị mình ngủ với ông ta mà thôi. Lúc đó mình cũng chưa được ngủ, hơn nữa đã hơn một tháng nay mình làm gì còn cảm giác về chuyện ấy. Thế nên lúc đó mình đã nghĩ rằng với một ông khách trung niên, mà cả khuôn mặt, vóc dáng hay tính cách của mình đều không có gì khó chịu như thế này thì chỉ cần dùng bao cao su là có thể vui thú với ông ta một chút cũng có sao đâu. Có lẽ chỉ vì như vậy thôi nên mình cũng thường đề nghị người khác như thế. Nhìn một người đàn ông nằm xuống bên cạnh mình và ngay lập tức đã ngủ là mình không thể nào chịu nổi. Ông này thì không hút thuốc nhưng có lẽ đã uống một chút rượu nên hơi thở vẫn có mùi rất khó chịu, mà trong lúc ngủ lại còn ngáy rõ to nữa chứ. Hơn nữa, lại còn có cái tật là càng ngủ say thì tay siết vào càng chặt làm cho mình không thể cựa quậy gì nổi. Mà lúc đó ông ta đã thanh toán tiền đâu, thế nên mình có muốn thì cũng không dám chạy trốn về trước. Chỉ khẽ xoay người một chút thôi mà da thịt đã căng cứng cả da không tài nào ngủ được, càng thấy căng thẳng, trần trọc, càng có

ngủ thì mắt lại thấy cay xè và khô khốc. Chắc hẳn là phải có một điều gì đó sắp sửa diễn ra đây? Lúc đó mình đã lo lắng như vậy và thấy đúng là có một điều gì đó đang diễn ra làm cho mình thực sự hoảng sợ. Trên góc phải của trần nhà bỗng dưng xuất hiện cái đầu của một ai đó ngó xuống mình và người đàn ông đang nằm trên giường. Phải, mình đã có cảm giác đó và bắt đầu hốt hoảng. Cái con người trên trần nhà đó mình cũng đã từng nhìn thấy, lần đầu tiên là vào lúc mình đang học cấp hai và khi mình vừa mới run rẩy van xin: “Đừng nhìn tôi như vậy!” thì ông ta liền cười phá lên một cách thô lỗ và sòng sượng nhưng cũng chỉ có mỗi mình mình nghe được tiếng cười ấy. Sau cái bữa tối đó thì người đàn ông ấy không xuất hiện nữa. Nhưng lúc đó mình không mang theo túi sách và không có thuốc ngủ để uống nên rốt cuộc là đã phải trần trọc cho tới sáng. Cái cảm giác lo âu, sợ hãi mỗi khi không ngủ được và cái cảm giác toàn thân đau ê ẩm, cứng đờ này thì mình đã quen rồi nhưng mà điều làm mình khó chịu nhất bây giờ vẫn là việc mình đã không thể tìm lại được ham muốn làm chuyện ấy. Nếu là trước đây thì có lẽ mình đã gọi bằng được cái người đàn ông đang nằm lăn ra ngủ bên cạnh mình dậy và đề nghị làm chuyện đó rồi. Tất nhiên, nếu là mình trước khi thay đổi tính cách cơ. Nhưng rồi cái ngày thứ một trăm hai mươi tư tính từ sinh nhật lần thứ mười chín của mình, cái ngày sau khi mình đã tốt nghiệp phổ thông và đỗ vào một trường cao đẳng, mình đã thay đổi. Sau khi vào trường cao đẳng, mình đã tìm được một người bạn để có thể cùng đi uống trà chỉ có hai người với nhau, một người bạn để có thể thường xuyên trao đổi bài vở với mình. Và khi mình kể với người đó về mình, về những chuyện như thế của mình, cậu ta đã phải thốt lên: “Thật không thể tin nổi! Nhưng tính cách của con người ta cũng có thể thay đổi chỉ trong một ngày mà, phải không?”, thế là mình đã thay đổi hoàn toàn, chỉ sau có một ngày. Mình trở thành con người biết nói năng khiêm tốn, nhã nhặn và lịch sự. Mặc dù chưa thiết lập được những mối quan hệ lâu dài với mọi người nhưng mình cũng đã có nhiều bạn hơn. Tất nhiên, lý do thật đơn giản, vì mình đã biết khiêm tốn. Hơn thế nữa, mình cũng đã nhận thức được rằng chủ động đề nghị quan hệ với một người đàn ông sẽ chẳng hay ho chút nào. Một phần là một khi người đàn ông không chủ động đề nghị làm chuyện đó thì có nghĩa là lúc đó anh ta cũng không có cảm hứng. Và chắc chắn sẽ không thể làm chuyện đó một cách say đắm, nồng nàn. Khi đó thì người phụ nữ còn cảm thấy buồn tủi hơn là khi phải cô đơn vò vố một mình. Bởi vì khi đó, người đàn ông sẽ luôn tỏ ra rất khó coi còn người phụ nữ thì càng

cảm thấy đau khổ không hiểu được mình đang gần gũi, thân mật với anh ta để được cái gì nữa. Thậm chí khi đã xong rồi thì gương mặt của người đàn ông trông còn khó coi hơn. “Một người đàn bà như thế này à? Một người đàn bà như thế này sao?”. Trên mặt anh ta sẽ toát lên một vẻ bức bối, khó chịu như vậy. “Một người đàn bà như thế này à? Một người đàn bà như thế này sao?...Thật là kinh tởm! Thật đáng chán!”, Chiaki vừa nhại lại câu nói có vẻ khinh bỉ đó vừa khẽ xoay người, từ từ dịch chuyển phần thân trên. Trên ngực Chiaki có một khối nhô lên, nó lồi hẳn lên bên trong chiếc áo phông mà cô đang mặc khiến cho ai cũng có thể dễ dàng nhìn thấy. Nhưng đó không phải là hai núm vú mà là một vết đâm vào ngực mà cô tự tay thực hiện cách đây bảy mươi một hôm. Cả lúc chọc vào lẫn khi rút ra, Chiaki đều cảm thấy hơi đau một chút nhưng cô vẫn làm một cách hết sức nhẹ nhàng và thuận thực. Đúng là có đau thật nhưng mà chỉ một tuần sau đã không còn cảm giác gì nữa. Còn vết thương thì cũng chỉ sau ba mươi ba ngày là đã lành hẳn. Chiaki cảm thấy rất tự hào vì đã làm được điều này. Ở Shibuya có một Tokyuhanzu, cách lối ra vào chỗ đó 163 bước là một cửa hiệu của những người bị hội chứng thích hành hạ bản thân. Những người đó quả là rất thú vị. Lần này họ còn đang định xăm một vài thứ lên cơ thể nữa đấy! Tự mình lựa chọn hình xăm và cách xăm, tự mình lựa chọn cách thức gây đau đớn cho bản thân quả là có hơi ghê rợn một chút nhưng phải thế mới đã chứ. Chiaki kéo cao cổ áo phông lên rồi nhìn vào trong ngực, ngắm nghía hai đầu vú của mình. Chỉ toàn những ông khách tầm thường kém cỏi mà thôi! Chẳng cần phải phóng tinh liên tục mà chỉ cần phát tiết ra được là đã thỏa mãn rồi! Mấy cái gã đó đúng là chỉ tổ làm bẩn căn phòng của mình mà thôi! Khi bị Chiaki lườm bàu chê bai, cười nhạo sự yếu đuối, kém cỏi của mình, cả ba gã đàn ông đã từng quan hệ với cô gần đây đều không thấy gọi điện hay lui tới gì nữa. Từ việc cho nhầm đĩa CD *Trái tim hoang dại* kia cùng với việc lúc này không mặc quần lót thì có lẽ là lúc trước mình cũng đã giao hợp nửa vờ trong một thời gian khá dài. Đến đây, Chiaki bắt đầu nhớ lại rằng lúc đó cô cũng đã mệt mỏi sẵn rồi và đang háo hức chờ đợi một cái gì đó tuyệt vời sẽ diễn ra nhưng rốt cuộc thì cô vẫn không thể tìm được khoái cảm trong quan hệ ấy. Thế nên cái giọng rên rỉ, thều thào đầy thất vọng của chính cô lại càng trở nên khủng khiếp hơn bao giờ hết. Nó khủng khiếp tới mức Chiaki không thể nghĩ đó là giọng của mình mà cứ đinh ninh là của một người khác. Và rồi trong lúc lo lắng không hiểu điều gì đang diễn ra và không biết phải làm gì, cô đã uống nốt viên thuốc ngủ thứ ba và

ngủ thiếp đi, mê mệt. “Đã rơi vào trạng thái kinh khủng này thì giờ, thứ duy nhất mà mình có thể tin tưởng được là cái này đây”, vừa nói Chiaki vừa cho tay vào trong cổ áo và thử chạm ngón tay vào cái khuyên tai màu vàng, sáng lấp lánh. Tự mình chạm vào đó nhưng Chiaki vẫn có cảm giác là bị một ai đó đẩy ngón tay vào. Một cái khuyên tai dạng vòng cỡ 14 xuyên ngang giữa đầu vú. Một cái vòng nhỏ và tròn làm bằng thứ vật liệu không gỉ mà người ta vẫn thường dùng làm các dụng cụ y tế, trên đó có một số chỗ đứt đoạn và được nối liền lại, trông như những quả bóng nhỏ xíu đường kính 12,7 milimet. “Em làm cái này ấy hả? Thế thì đúng là đầu óc em hơi có vấn đề đấy!”, có nhiều vị khách đã nói với Chiaki như vậy. Tất nhiên cô hiểu là thực sự mấy ông khách đó rất sợ một cái khuyên tai trông chẳng khác gì mấy cái hình xăm của mafia Nhật Bản thế này. Những lúc như vậy, Chiaki lại cười một cách bí hiểm và nói: “À, thỉnh thoảng em cũng ngứa tay ngứa chân nên thấy nó hay hay thì làm đồ chơi một tý ấy mà”. Lúc còn trẻ, Chiaki từng nghĩ đến chuyện xâu một cái khuyên tai vào một bên vú xem thế nào và thế là cô đã uống mấy viên Halcion, làm cho cơ thể tê cứng và mất hết cảm giác rồi đâm cho máu từ từ chảy ra. Để có thể xâu một cái khuyên tai vào người, để có thể tự đâm vào cơ thể mình thì cũng cần phải có lòng dũng cảm. Và để có được dũng khí thì trước hết cần phải có những khoái cảm cực độ. Đương nhiên, không phải là cứ có được sự hưng phấn là sẽ có dũng khí nhưng nếu không có sự hưng phấn thì sẽ không đủ kích thích để làm việc đó, và cũng không thể nói điều đó với ai cả. Và thế là lại bắt đầu rơi vào một cái vòng luẩn quẩn. Cái vòng luẩn quẩn của những nỗi lo lắng bất an bắt đầu từ khi nhận ra rằng mọi sự tồi tệ xảy ra xung quanh mình hoàn toàn do lỗi của bản thân mà ra cả. Những lúc như vậy thì động cơ lựa chọn cảm giác đau đớn để hành hạ bản thân có lẽ không phải là chính bản thân mình mà càng không phải là lòng dũng cảm.... Chiaki ra khỏi giường, thử đứng dậy xem có thấy chóng mặt hay buồn nôn gì không. Tất nhiên là chẳng hề có hiện tượng gì cả. Cô chỉ thấy mình đang run lên bần bật vì lạnh mà thôi. “Phải uống vitamin C và thuốc đau dạ dày rồi!”, cô bước thật nhanh về phía tủ lạnh và chạn bát, cố gắng để đến nơi chỉ trong vòng năm bước chân. Xem nào, một trăm tám mươi ngày trước mình đã mua một chiếc cốc vaj với giá 8.935 yên. Mình sẽ rót vào cái cốc đó một ít nước khoáng rồi lần lượt thả vào đó hai viên Sebian và Ankaseltor. Tôm, tôm, tôm, tôm, những viên thuốc rơi xuống, nước sủi bọt, vô số những tia nước nhỏ bắn lên tung tóe. Nhìn cảnh tượng đó chắc là mình có thể trấn

tĩnh lại được. Vừa tưởng tượng ra như vậy, Chiaki vừa bước đúng năm bước đến trước cái tủ lạnh. Đập vào mắt cô là một cái hộp đựng đồ nhỏ nhỏ trên chiếc bàn ăn dành cho hai người, cô rất thích bộ dao Thụy Sĩ sáng choang, một thứ ánh sáng màu đỏ thật đẹp mắt. Một cái hộp với đủ cả dao, kéo, một cái mở đồ hộp, một cái mở nút chai, và cả cái giũa gỗ nữa...Nhất định không được quên mang cái đó đi, Chiaki nghĩ. Có một cảm giác mà cô đã dần quên đi mất rồi, cái cảm giác mà một ông khách làng chơi đã đem lại cho cô đúng một trăm bảy mươi một ngày trước. Ông ta đã khéo léo dùng kéo cắt sợi dây cao su ở cái mũ trong nhà tắm của khách sạn ra rồi quấn hai vòng qua háng của cô và cố định nó bằng cách buộc vào sợi dây thừng đang quấn ở ngang eo mà ông ta dùng để trói cô. Khi sợi dây cao su co lại để lộ ra vùng kín của cô thì ông ta bắt đầu...Lúc đó cô đã cảm thấy vô cùng hưng phấn. Nếu bây giờ làm việc đó, biết đâu lại có thể khôi phục sự phấn khích của cô. Trước khi mở tủ lạnh, Chiaki không quên nhét bộ dao Thụy Sĩ vào trong túi xách.

Kawashima hết nhìn đồng hồ đeo tay lại nhìn chiếc đồng hồ kỹ thuật số gắn ở bàn bên cạnh. Chỉ trong vòng có hai phút mà anh đã xem giờ như vậy tới cả chục lần. Hơn sáu giờ rồi, đã quá hai phút. Những người làm nghề này có bao giờ đúng giờ! Vì nếu đi taxi mà tắc đường thì cũng có thể sẽ phải chết cứng ở đó đến một tiếng đồng hồ ấy chứ. Cái người phụ nữ ở hiệu massage nhạy cảm cũng muộn tới hơn bốn mươi phút còn gì. Kawashima cố nghĩ như vậy để trấn an mình nhưng xem chừng cũng không được hiệu quả cho lắm. Lúc trước anh đã tắt sẵn điều hòa để giảm bớt nhiệt độ trong phòng nhưng vì đang đeo găng nên hai bàn tay vẫn cứ đầm đìa mồ hôi. Anh thử kéo cái găng màu đen vẫn còn mới toanh lên một chút để nhìn xem mấy kẽ ngón tay thấm đầy mồ hôi lúc này thế nào. Rồi Kawashima mở cuốn sổ ra, xem lại một lượt để chắc chắn rằng mình đã và sẽ phạm phải một sai lầm nào đó trong quá trình thực hiện kế hoạch. Đúng như dự tính của anh, một chuyến xe buýt phục vụ cho khách sạn đã đưa anh từ khu Cửa Bắc Shinjuku đến trước sảnh của Keio Plaza vào lúc ba giờ kém năm phút. Chiều thứ Sáu lại là một ngày đại cát nên xe buýt đương nhiên là chật cứng vì những vị khách đi dự đám cưới. Lại thêm một cuộc gặp mặt của những nhân viên kế toán vùng Shinjuku và một buổi hội thảo của một công ty máy tính nào đó nên bản đăng kí vô cùng đông đúc, hỗn loạn còn các nhân viên lễ tân của khách sạn thì có vẻ như đang phải làm việc trong tình trạng hết sức tất bật và căng thẳng. Và tất nhiên là không ai có thời gian để ý kỹ khuôn mặt của Kawashima làm gì. Cũng chẳng thấy có nhân viên xách đồ nào đến giúp đỡ hay hướng dẫn Kawashima cả. Lúc đó, anh cũng đã nhìn quanh cả chục lần rồi, hoàn toàn không có bóng dáng một người quen nào ở đó.

Anh thuê được một phòng ở tầng 29, đối diện với tòa nhà chính phủ Tokyo. Dùi đập đá, dao, những thứ để thay và những thứ cần thiết khác anh đều để sẵn trong những cái túi và cất kỹ trong túi sách rồi. Một cái túi sách màu nâu sậm làm bằng da hóa học tổng hợp đang rất thịnh hành hiện nay, anh đã mua nó tại một cửa hàng ở sân bay Haneda. Tại một nhà vệ sinh công cộng ở sân bay, anh cũng đã thay bộ complet và đeo cái kính này vào. Một tờ tạp chí thể thao vùng Kansai mà anh đã nhặt về cũng được cất cẩn thận vào túi xách và mang đến đây đúng như kế hoạch. Lúc đăng kí phòng,

do quá đông nên anh hầu như không nói được gì nhiều với nhân viên quầy lễ tân. Mặc dù anh đã cố thử nói giọng vùng Kansai với họ nhưng xem chừng cũng không để lại được ấn tượng gì cả. Vì vậy, cứ nên để tờ tạp chí thể thao lại hiện trường để đánh lạc hướng cảnh sát hay không thì có lẽ là sau khi đã hoàn tất mọi thủ tục tiễn đưa cô gái về cõi chết rồi mới quyết định sẽ tốt hơn. Sau khi xem xét và tính toán lại kế hoạch như vậy, anh cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Kawashima nhìn ra bên ngoài. Hàng trăm ánh đèn từ các ô cửa sổ của Tòa nhà Chính phủ đều được bật sáng trưng. Trên đường phố, những chiếc xe buýt chở khách tham quan đang xếp hàng thành từng dãy dài. Quanh đó, các gia đình đang nô nức chụp ảnh phía sau Tòa nhà Chính phủ. Kính cửa sổ phòng Kawashima vẫn đóng kín nhưng đứng bên trong anh vẫn có thể nghe được tiếng reo vui, luồn lách của những cơn gió mùa đông lạnh giá ngoài kia. Vậy mà những người khách du lịch thập phương này thì hình như chẳng có vẻ gì là bận tâm với cái lạnh đầu mùa đông lạnh lẽo bao trùm Tokyo. Đây đó vẫn có những ánh đèn flash vụt sáng giống như ánh sáng của những cây pháo bông lúc sắp tàn và biến mất thật nhanh trên bầu trời. Cứ thỉnh thoảng Kawashima lại thấy ánh sáng đó nháy lên trong căn phòng anh đang đứng. Cái tâm trạng như thế này đã ngày càng trở nên xa vời với anh, anh đã không còn cảm nhận được nó một cách rõ ràng nữa kể từ khi về chung sống với Yoko. Nhưng giờ đây, khi một mình đứng nhìn các gia đình quay quần, cùng nhau đi chơi vui vẻ như thế này thì anh bỗng cảm thấy một chút gì băng giá, đầu đó trong cõi lòng anh lại có gợn sóng. Con sóng đó công kích thẳng vào ký ức của anh. Con sóng đó luôn làm cho anh phải nhớ lại cái thời thơ ấu cay nghiệt của mình. Trước hiên nhà, mẹ anh đang chuẩn bị chụp ảnh cho em trai anh. Mặc dù là giữa ban ngày nhưng mẹ vẫn bật đèn flash. Mẹ đang cười rất tươi. Lúc đó em trai anh đã vẫy tay gọi anh tới. Nụ cười trên môi mẹ vụt tắt ngay khi anh mới chỉ quay đầu lại phía đó. Hai tay vẫn giữ máy ảnh, mẹ nhìn về phía anh với đôi mắt vô hồn. “Lại làm cho mẹ tức rồi! Lại sắp bị đánh rồi!”, Kawashima lo sợ. Mẹ vẫn cứ đứng yên ở đó, nhìn vào anh một cách vô cảm. “Mẹ cứ đánh luôn đi! Đánh nhanh lên đi chứ!”, anh giục thảm. Mẹ nhìn anh rất lâu, nhưng không phải như một con người mà chỉ như một thứ đồ vật, một hòn đá hay một con sâu, con bọ gì đó mà thôi. Để cố tống khứ cái hình ảnh người mẹ đó ra khỏi đầu, Kawashima đã liên tưởng đến hình ảnh lớp da bụng căng mịn và trắng nõn nà của một cô gái trẻ. “Vâng, một cô gái nhỏ nhắn, trắng trẻo và

rất dè dặt!” , lúc Kawashima gọi điện đến người đàn ông ở câu lạc bộ SM ấy đã nói như thế mà. Nói chung là âm điệu và cách nói của anh này cũng chẳng khác gì người đàn ông ở hiệu massage nhạy cảm lúc trước. Giọng nói nghe như thể là anh ta đang đứng ngay cạnh một người bệnh ốm liệt giường và đang trong tình trạng nằm trườn để cầm cự ấy. Nếu mà lại được một người nào đó an ủi là: “Không có gì phải lo lắng đâu” bằng cái giọng như thế thì khéo lại càng cảm thấy lo lắng hơn ấy chứ, Kawashima vừa nghĩ vừa nhìn đồng hồ. Bây giờ thì đã quá sáu giờ hai mươi phút một chút rồi. Nhưng mà muốn gọi cho Yoko lúc này thì cũng không thể gọi ngay tại đây được. Chắc chắn hệ thống máy tính quản lý của khách sạn sẽ ghi lại số điện thoại đó. Thôi, tốt nhất là hãy quên Yoko đi cho đến khi hoàn thành cái kế hoạch này đã. Người đang ở căn phòng này bây giờ không còn là Kawashima Masayuki nữa mà là Yokoyama Taoru. Tự nói với bản thân như vậy, Kawashima đã thực sự cảm thấy mình trở thành một con người hoàn toàn khác.

Kawashima đang định gọi lại cho câu lạc bộ SM đó thì có tiếng chuông. Sau khi bật điều hòa lại, anh mới ra mở cửa. Chắc chắn là phải tăng nhiệt độ trong phòng lên thì mới có thể dễ dàng khiến cho cô gái cởi quần áo ra được. Đồng thời, trong khi tháo găng tay ra và nhét vào túi quần, anh cũng lấy ra một chiếc khăn tay và nắm chặt lấy nó lúc ra mở cửa.

“Lâu lắm rồi mới có dịp đến những khách sạn trung tâm!”, Chiaki vừa ngược nhìn những tòa nhà cao tầng của khu Tây Shinjuku xung quanh vừa nghĩ. Những khách sạn chuyên phục vụ dịch vụ SM nhìn chung đều khá giản dị, nhã nhặn, người ta có thể nhìn thấy dễ dàng ở đó có những bức tường được trang trí bằng mấy tờ giấy nấn rất bình thường. Giám đốc đã nói đó là một quý ông lịch lãm nên để gây ấn tượng tốt với khách, Chiaki đã mặc một bộ váy liền thân - váy ngắn - kết hợp với một đôi tất dài màu đen và một chiếc áo khoác len mỏng màu vàng xám. Cô cũng chú ý trang điểm rất kỹ lưỡng. Và để khách không phải chờ, Chiaki đã chủ động đến khu tập thể Shinokubo của mình từ lúc sáu giờ kém hai mươi. Lúc đi qua một ngã tư lớn có bớt cảnh sát thì cũng bị tắc một chút nhưng cuối cùng, cô vẫn đến trước cửa kính của KeioPlaza trước giờ hẹn năm phút.

Những người chờ xe đang xếp thành một hàng dài ở chỗ dừng đỗ và bắt taxi. Anh nhân viên chuyên mở cửa xe cho khách lúc này cũng đang bận rộn với việc chỉ đường cho một cái xe buýt đưa đón khách nên không chạy đến xe của Chiaki được. Khi cô vừa xuống xe thì anh này cất lời chào: “Chào mừng quý khách đến với KeioPlaza. Xin quý khách để tôi xách đồ giúp ạ!”. Cái anh chàng đứng ở cửa KeioPlaza này trông thật cao to lực lưỡng, phải đứng cạnh anh ta làm cho Chiaki bỗng thấy vô cùng căng thẳng. Tất nhiên là anh ta chỉ xăm xăm nhìn vào cái túi đựng “dụng cụ hành nghề” của cô thôi. Thực ra thì Chiaki cũng đã tắt hết điện nguồn của cái máy massage kia đi rồi. Cô còn cẩn thận cất chúng vào trong những cái túi nylon màu tối và đục để người ngoài có nhìn vào thì cũng không thể biết được là trong cái túi dụng cụ đó của cô có gì. Nhưng dù sao thì cái nhìn của anh chàng kia cũng cứ làm cho cô cảm thấy có chút gì đó không được thoải mái, tự tin lắm.

Hành lang đông nghẹt vì khách đi đi lại lại, người thì mặc một bộ lễ phục màu đen trông rất lịch sự, có người lại mặc váy sang trọng, cũng có cả những người mặc trang phục truyền thống của Nhật...và ai nấy cũng đều xách trên tay một cái túi có in logo của khách sạn. Những tiếng chuyện trò vui vẻ của khách vang rộn khắp hành lang nhấn chìm tiếng bước chân lẻ loi của Chiaki. “Đây là ông khách lần đầu gọi đến!”, cô nhớ lại lời nói lúc trước của giám đốc và quyết định sẽ tìm điện thoại của khách sạn rồi gọi về

cho văn phòng xem thế nào. Lúc này, Chiaki nghĩ rằng nếu bây giờ cô gọi điện thoại cho khách và nói là tôi đã đến rồi đấy ạ thì thế nào cũng gây ấn tượng như một cô gái bán hoa thông thường và biết đâu lại làm cho ông khách lần đầu tìm đến này mất hứng thú thì chết. Nhưng cả bốn chiếc điện thoại trước mặt cô đều đang có người sử dụng. Vừa lấy chiếc thẻ điện thoại có in hình một chú thỏ tuyết từ trong ví ra, Chiaki vừa tiến về phía chiếc điện thoại màu xanh lá cây. “Không biết người nào sẽ xong trước đây?”, Chiaki sốt ruột đứng nhìn bốn người đang đứng nói chuyện điện thoại ở đó và rồi cô thấy người đàn ông ở chiếc máy điện thoại thứ hai tính từ bên phải sang đang nhìn về phía cô và mỉm cười rất thân thiện. Người đàn ông đó khoảng chừng ba mươi chín, bốn mươi tuổi, mặc một chiếc áo khoác dính bản trông rất bản mặt. Ông ta soi rất kĩ khuôn mặt và mái tóc của Chiaki rồi nhìn từ đầu đến chân cô như thể đang muốn quan sát một cái gì đó và mỉm cười. Bỗng nhiên ông ta hét lên thật to khiến cho hai người nói chuyện ở bên cạnh cũng phải giật mình suýt nữa làm rơi điện thoại: “Chỉ có thể thôi, hãy chuẩn bị cho chu đáo vào!” và giận dữ đặt ống nghe xuống. Nụ cười thân mật trên môi người đàn ông biến mất, những dấu hiệu của trạng thái thần kinh bị kích thích cao độ hiện rõ trên khuôn mặt ông ta, hai má đỏ phừng phừng, không cần biết là xung quanh đang có rất nhiều người lạ, ông ta hét vào ống nghe như thể muốn dùng vũ lực đập tan cái gì đó đi vậy, Chiaki gần như chết đứng tại chỗ, trân trối nhìn ông ta suốt cho đến tận lúc ông ta buông ống nghe. Người đàn ông kia bắt đầu tiến về phía Chiaki làm cho cô cảm thấy lo sợ muốn kêu lên thất thanh. Trong lúc cố gồng mình để không bật kêu lên thành tiếng, cô đã làm rơi mất cái thẻ điện thoại. Và thế là nhân lúc cái người đàn ông mặc áo khoác kia cúi xuống nhặt cái thẻ điện thoại lên, cô đã quay đi và rời bước thật nhanh khỏi chỗ đó. Vừa bước vừa cố gồng mình không để lộ sự sợ hãi ra ngoài. “Một người đàn ông hoàn toàn lạ mặt”, Chiaki tự trấn an bản thân. Mình chưa từng nhìn thấy người đó bao giờ, mình cũng chưa từng gặp gỡ hay để ý đến một người nào như vậy, Chiaki vừa cố giữ cho mình ở trạng thái đi bộ chứ không phải là đang chạy. Cô cũng không biết là mình nên đi đâu vào lúc này nữa. Đi một mạch được hai mươi một bước Chiaki mới dám dừng lại một tý để nhìn ra đằng sau. Cô thấy xung quanh mình là một đoàn người mặc quần áo đen, cô gái bé nhỏ với chiều cao 1m55 liền nép mình lại và nhìn ngó xung quanh. Chẳng thấy bóng dáng người đàn ông mặc áo khoác kia đâu cả. Cô lại tiếp

tục lang thang đi bộ định sẽ tìm một nhà vệ sinh nào đó để trốn vào một lúc. Cô cần tìm một nơi nào đó có thể ở một mình để lấy lại tinh thần.

Đi vào nhà vệ sinh, Chiaki vẫn đóng nắp bồn cầu, vẫn mặc áo khoác, cô vội vã cúi mình nhìn xuống sàn nhà, thở hổn hển. Cô không hiểu nổi chuyện gì vừa xảy ra với mình nữa. Cô tự nói với mình không biết bao nhiêu lần để chắc chắn là cái người đàn ông đó là một người hoàn toàn không quen biết, một người cô chưa từng gặp bao giờ. Thế nhưng vừa nhìn thấy ông ta được một lúc thì cứ như là cô đã nhớ ra được một điều gì đó vậy. Toàn thân cô run lẩy bẩy như muốn rụng rời, cả người cô nặng trĩu, chìm đi và cô cảm thấy buồn ngủ rũ rời. Tất cả những cảm giác ấy như đồng loạt xuất hiện và chẳng hề có dấu hiệu ngừng lại. Đúng như thế một lúc, Chiaki liền cởi áo khoác ra và treo trên cái móc áo ở cánh cửa. Cô vẫn đứng yên, nhắm mắt lại và sờ vào cái khuyên tai nằm dưới lớp váy áo đang mặc cố hy vọng nó sẽ giúp cô xua đuổi hình ảnh người đàn ông mặc áo khoác kia. Nếu là mùa hè thì cô đã có thể trực tiếp chạm vào nó rồi nhưng vì lớp váy áo quá dày nên bây giờ cô không thể sờ thấy cái khuyên tai đó một cách rõ ràng. Tuy nhiên, chí ít thì cô cũng đã có cảm giác sờ vào được một vật bằng kim loại cứng cứng ở dưới áo. Thử ấn nhẹ vào đó một chút, Chiaki bỗng lơ mơ thấy lại được cái cảm giác đau đau của buổi tối hôm cô xâu cái khuyên tai này vào ngực. “Đỡ hơn một chút rồi!”, Chiaki vừa chạm vào cái khuyên tai vừa lẩm bẩm. Thình thoảng cô lại có cảm giác bị mất đi những hưng phấn, khoái cảm trong chuyện tình ái. Cô thấy toàn thân mình bủn rủn và buồn ngủ rũ rời. Và để đánh thức được cái thân xác bại hoại ấy, chắc chắn là cô sẽ phải bắt đầu với một việc gì đó thật đáng sợ. Chiaki cứ sờ mãi vào cái khuyên tai đó và nghĩ: “Có lẽ mình nên đến một nơi nào khác”. Nghĩ được như vậy, cô sực nhớ ra là ở cái nơi gọi là khách sạn KeioPlaza đang có một người khách ở tầng thứ hai mươi chín ngồi đợi cô. Chiaki nhìn đồng hồ. Đã sắp sáu giờ hai mươi rồi. “Có lẽ...”, Chiaki nghĩ. “Biết đâu cái ông khách trẻ tuổi, lịch lãm đang đợi mình ở tầng hai mươi chín của khách sạn này lại có thể kích thích được sự hưng phấn đã mất đi, lại có thể đánh thức một cái gì đó đang ngủ vùi trong con người mình và làm cho một cái gì đó bị quên lãng đi thì sao!”

- Vâng, em là Aya đây ạ!

Cửa mở và Kawashima xuất hiện. Vừa nhìn thấy anh, Chiaki liền giới thiệu và bước ngay vào trong phòng, không quên ngoái lại đằng sau xem có ai theo mình không.

- À, mời cô vào!

Kawashima nói. Rồi anh dùng khăn tay trùm lên tay nắm cửa và cầm lấy nó, kéo cửa, móc khóa xích, từng bước một rất cẩn thận. Tuy nhiên, anh không quên đeo trước cửa tấm bảng: “Xin đừng quấy rầy!”

- Thành thật xin lỗi quý khách vì em đến muộn!

Nói rồi Chiaki liền gọi điện thoại về văn phòng. Phòng đôi, khá rộng rãi và lịch sự. Bộ complet thì rõ là đồ rẻ tiền! Thế mà lại thuê một căn phòng sang trọng như thế này, anh chàng này lạ thật đấy, Chiaki nghĩ thầm. Nhưng dù sao thì khuôn mặt của anh ta cũng không có vẻ gì là khó ưa cả. Anh ta cũng không to béo gì cho cam. Mà xem ra thì đâu có vẻ gì là xấu xa, đê tiện. Nhưng mà tại sao từ nãy đến giờ anh ta lại cứ phải dùng khăn tay để mở cửa thế nhỉ?

- Xin lỗi, tôi có thể uống một chút gì đó được không ạ?

Chiaki vừa nói vừa nhìn ra cửa. Lại nhìn ra cửa. Hành động đó làm Kawashima thấy rất khó chịu. Anh vẫn dùng khăn tay mở tủ lạnh ra và lấy một lon nước giải khát. Vừa đưa nó cho Chiaki anh vừa lo lắng: “Có ai đang đợi cô ta ở bên ngoài à? Hay là trên đường đến đây cô ta đã gặp bảo vệ hoặc một người nào đó và bị chặn lại hỏi han lung tung gì rồi?”.

- Có chuyện gì thế?

Kawashima cũng nhìn ra cửa và hỏi.

- Sao cơ ạ? Chuyện gì ạ?

Đừng có hỏi những câu không cần thiết thế chứ, Chiaki vừa uống một hơi hết nửa lon nước vừa thầm nghĩ.

- Tôi thấy hình như cô đang để ý cái gì đó ở ngoài cửa thì phải!

Đúng là một cô gái nhỏ nhắn và trắng trẻo, Kawashima cũng vừa nghĩ vừa trả lời.

- Ồ không! Không có gì đâu ạ!

Vì hoàn toàn không muốn phải nhớ tới cái người đàn ông mặc áo khoác kia một chút nào nên Chiaki đã quyết định bịa ra một câu chuyện khác.

- Chẳng là lúc nãy, trước khi lên đây, em có ghé vào nhà vệ sinh một lát. Lúc đó em có gặp hai người phụ nữ cầm dùng ngôn ngữ cử chỉ để nói chuyện với nhau. Cách nói chuyện bằng các động tác tay của họ thật hay làm sao. Em đã bị cuốn hút nên cứ đứng yên ở đó xem họ nói chuyện một lúc. Sau đó thì hai người đó cùng đi lên thang máy với em nên em càng được xem nhiều cử chỉ, động tác của họ hơn. Cách nói chuyện đó quả thật là ấn tượng phải không ạ? Chẳng gây ra một âm thanh, tiếng động nào cả. Thế nên mình cũng không thể hiểu được là họ đang nói gì mà nếu không trực tiếp nhìn thấy họ thì mình cũng không biết là có người đang nói chuyện ấy chứ. Biết đâu bây giờ ở đâu đó bên ngoài cánh cửa kia, hai người phụ nữ đó vẫn đang nói chuyện gì đó cũng nên. Em chỉ hơi tò mò một chút thôi mà.

Một lời nói dối hoàn hảo, Chiaki tự hào với câu chuyện mà mình vừa bịa ra. Đúng là mười tám ngày trước, cô có gặp hai người phụ nữ cầm nói chuyện với nhau ở một siêu thị gần khu tập thể nhà cô thật. Trong một cái siêu thị ồn ào, đông đúc như vậy thì chỉ có đứng gần hai người đó là cô mới được yên tĩnh một lúc. Cô đã có cảm giác như mình đang được bảo vệ bởi một hàng rào vô hình rất đặc biệt khi đứng cạnh họ, và mãi cho đến bây giờ cô vẫn còn ấn tượng vì điều đó. Thế nên đối với một người đàn ông ăn mặc bình thường với một bộ complet và một đôi giày rẻ tiền như thế này thì chắc chắn sẽ là một lời nói dối hoàn hảo, phải nói là trên cả tuyệt vời ấy chứ, Chiaki thầm nghĩ.

- Nói chuyện bằng ngôn ngữ cử chỉ à?

Kawashima khẽ hỏi lại. Chắc chắn là người phụ nữ này đang nói dối, anh nghĩ. Mái tóc được chải chuốt rất gọn gàng, cách ăn mặc cũng không tồi. Người tuy nhỏ nhưng vóc dáng khá cân đối. Khuôn mặt xinh xắn và được trang điểm kĩ càng. Cách nói năng, ngôn từ thì khá lịch sự. Tuy nhiên, ánh mắt lại không được tươi tắn, lạnh lẽo cho lắm, lúc nào cũng thấy ươn ướt. Mà hình như cô ta bị cận thì phải, mắt có vẻ hơi dại. Cũng không phải là cô ta bị lác nên mới nhìn lệch đi hướng khác trong lúc nói chuyện, mà rõ ràng là cô chẳng nhìn vào đâu khi nói cả. Nhìn vào mắt cô, thật khó có thể biết cô đang nghĩ gì; ánh mắt chẳng ăn nhập gì với ý thức cả. Cô ta đang nói chuyện với mình mà cứ như là cô ta đang ở trong một căn phòng không người và đang nhìn vào một cái ghế không người ngồi và nói vậy. Rõ ràng, đó là đặc điểm của những người đang nói dối, nói dối vì sợ hãi một điều gì đó. Nhưng cô ta sợ cái gì mới được chứ? Tại sao lại phải nói dối mình nhỉ? Cỡ lẽ tốt hơn hết là mình phải nhanh chóng tìm cách trói cô ta lại.

- Đây là lần đầu tiên tôi làm cái việc này nên có thể sẽ hành động tùy tiện, không biết ý cô thế nào? - Kawashima nói.

- Anh cứ lột trần em ra và tiến hành thôi. Tất nhiên là anh có thể trói em vào cũng được!

Khuôn mặt của anh chàng này không có vẻ gì là xấu xa và có thể yên tâm được nhưng biết đâu cũng chỉ là một thằng hèn hạ, dơ bẩn thì sao, Chiaki vẫn rất cảnh giác. Tất nhiên là lúc này, cô cũng rất mong là anh ta có thể làm cho những khoái cảm trong cô trở đi. Nhưng mà cô vẫn còn lo sợ không biết anh ta có giống cái người đàn ông mặc áo khoác khi nãy không, không biết anh ta có làm cho mình run rẩy bấy nhiêu như thế không. Nỗi sợ đó còn lớn hơn cả lòng mong mỏi của cô đặt vào người khách lần đầu tiên, xa lạ này. Dù sao đi nữa thì cô cũng chẳng để ý đến cái khăn tay kia mấy. Trông bề ngoài cũng có vẻ hung hăng, mạnh bạo đấy, nhưng với cái khăn đó thì trông anh ta giờ chẳng khác nào mấy bà cô trung tuổi đang tham dự một đám tang hay một buổi lễ coi mắt nào đó.

- Thường thì tôi sẽ nói chuyện một lúc để hai người hiểu nhau trước đã. Rồi sau đó mới có cảm hứng để bắt đầu chuyện ấy.

- Nói chuyện ă? Chuyện gì cơ ă?

Kawashima nhìn đồng hồ, cảm thấy hơi lo lắng một chút. Đã sắp bảy giờ rồi. Nếu tính đến chuyện dọn dẹp hiện trường sau khi tiến hành nghi lễ đưa cô gái về cõi chết thì rõ ràng là phải nhanh nhanh lên mới được. Tuy nhiên, tuyệt đối không được làm cho cô ta cảm thấy bất an.

- Chuyện gì cũng được. Xem nào, hãy nói một chuyện nào đó khơi gợi một chút đi! Cái chuyện sex nào mà cô thấy thú vị nhất chẳng hạn.

Có lẽ là hay nhất là dạy cho người đàn ông mặc cái bộ complet tầm thường này biết cách làm thế nào để chiều chuộng, để kích thích được sự hưng phấn và khoái cảm cho đối tác, Chiaki nghĩ. Thế rồi cô nói cho anh nghe về lần quan hệ mà mình cảm thấy hưng phấn nhất. Càng nghe Kawashima càng cảm thấy khó chịu, ruột nóng như lửa đốt. Chẳng hiểu sao lúc này, khi nghe cô ta kể chuyện, bất giác anh lại nhớ đến người phụ nữ hơn anh mười chín tuổi mà anh đã dùng cái dùi đập đá đâm vào bụng. Cứ mỗi lần hai người đánh nhau xong là bà ta lại ngồi khóc lóc, xin lỗi, chửi rủa và mân mê những vết thương trên người anh - có vết tím bầm, vết đang chảy máu, có những vết đã liền sẹo. Bà ta xoa xoa vết thương, hôn lên nó rồi cởi hết quần áo của anh ra. Lần nào cũng thế, người phụ nữ đó luôn thích làm như vậy. Thế nên đã có những lúc anh nghĩ, chắc là bà ta sắp sửa

liếm mấy vết thương đó trên người anh. Nhưng rút cuộc, ngay sau những cử chỉ âu yếm đó, anh lại tiếp tục bị đánh. Bây giờ Kawashima chỉ muốn nhanh chóng được cắt gân Asin của người phụ nữ đang ngồi ngay trước mặt anh, cái người mà theo anh thấy thì trên mu bàn tay không có một nếp nhăn nào, khác hẳn người đàn bà kia.

- Anh đã bao giờ được nhìn thấy một người phụ nữ thủ dâm chưa?

Chiaki vừa nói vừa nở một nụ cười, rồi cô bắt đầu thè lưỡi ra và liếm môi một cách đầy khêu gợi. Theo cách suy nghĩ của cô thì cái chuyện khơi gợi mà Kawashima muốn nói tới không phải là những chuyện ăn chơi trác táng ở các hộp đêm, quán rượu hay là mấy câu chuyện giật gân trong các chương trình soap opera⁽⁷⁾ thì còn là chuyện gì được nữa. Thế nên trước hết phải khơi gợi dục vọng của anh ta, phải làm cho anh chàng này thấy thèm khát và ham muốn mới được. Chiaki nhìn người đàn ông mặc bộ complet rẻ tiền kia một cách lả lơi, đầy khiêu khích. Cô ngả người ra ghé sofa như muốn khoe những đường cong quyến rũ trên cơ thể. Bàn tay cô mân mê chân váy, vuốt nhẹ nhàng trên đùi, đồng thời từ từ kéo váy lên. Một chân cô gác lên thành ghế làm chiếc váy càng tón cao lên, để lộ rõ chiếc quần lót màu tím, làm bằng loại vải trong suốt phía bên trên đôi tất dài, đen và mỏng của cô. Cô lại thè lưỡi ra liếm đầu ngón tay như thể đang thưởng thức một hương vị gì đó rất khác lạ, kích thích mạnh mẽ trí tò mò của người đối diện. Rồi những ngón tay lại nhẹ nhàng vuốt ve đôi chân như muốn mê hoặc anh chàng kia bằng cặp đùi gợi cảm của mình. Chắc hẳn là anh chưa từng được thấy hình ảnh của một người phụ nữ nào như thế này đâu! Rồi anh sẽ cảm thấy hưng phấn đến tột. Rồi sau đó chúng ta sẽ cùng nhau đi tắm và trong lúc tắm, tôi sẽ chỉ cho anh biết phải làm thế nào với cái dây cao su của chiếc mũ tắm. Trong lúc Chiaki mãi mê theo đuổi trí tưởng tượng của mình thì Kawashima cũng có những quan sát và suy nghĩ riêng. Cô ta đi một đôi giày mới kì quái làm sao. Có lẽ là một dạng boots cổ ngắn, chỉ che quá mắt cá chân một chút. Một đôi giày đen, gót nhọn, cái đế giày đúng là dài và cực nhỏ. Chà, vậy thì cứ để nguyên đôi giày như thế mà trời cô ta lại rời cắt gân Asin, kẻ cũng hay đấy chứ! Giữ lấy chiếc giày cao cổ đó, kéo ra thật mạnh và dứt khoát để nhìn rõ vị trí gót chân, ấn mạnh sống dao vào chỗ đó rồi từ từ xoay ngang và cửa dần dần, thật nhẹ nhàng và êm ái. Đôi giày đó sẽ ra sao nhỉ? Nó sẽ rũ ra như sắp muốn rơi xuống đất? Hay là cùng với những tiếng rin rít nghe lạnh cả tai, nó sẽ bật tung lên, giống như khi cắt vào một

sợi dây cao su đang được buộc rất căng nhỉ? Còn người phụ nữ nhỏ bé này sẽ nhắm mắt lại một cách bất lực và rên lên những âm thanh không ai có thể hiểu nổi. Ồ, trông cặp đùi cô ta mới thon dài, mềm mại làm sao! Có phải là nhờ đôi tất đen dài và mỏng kia không nhỉ? Thực sự thì mỏng và đùi cô ta chẳng đầy đặn chút nào cả. Mà có lẽ là cô ta đã được ai đó dạy cho cái cách à ơi, đong đưa này để câu khách đây mà! Đợi khi nào cô ta làm xong trò này, mình sẽ phải thật dịu dàng bảo cô ta cởi quần áo ra mới được. Dù sao thì diễn xuất của cô gái này đúng là quá tồi; nghĩ vậy, bỗng chốc Kawashima thấy nó thật thú vị, kịch cớm và buồn cười đến lạ lùng. Thế là anh bật cười thành tiếng, dù tiếng cười rất nhỏ nhưng Chiaki đã nghe thấy mất rồi. Những ngón tay đang mân mê, sờ dẫm nơi quần lót bỗng khựng lại bất động. Mắt mở to, Chiaki thấy người đàn ông với bộ complet rẻ tiền ngồi trước mặt mình đang lấy khăn che mặt và cười. Cô bỗng thấy mình bị sỉ nhục khủng khiếp.

- Dừng cái trò ấy lại được rồi đấy!

Kawashima nói. Cái chân đang gác lên thành ghế vội vàng hạ xuống, chiếc giày cao gót đập mạnh vào thành bàn, có một tiếng động rất lớn vang lên, lon nước giải khát đổ lăn lóc. Không kịp suy nghĩ, Kawashima vội tóm lấy lon nước - anh đã dùng cái tay không, không có khăn tay bọc lót mất rồi.

- Ôi, thằng ngu! Mà vừa làm gì thế không biết!

Kawashima nhìn trần trời vào bàn tay của chính mình, cái bàn tay vẫn còn đang giữ khư khư lon nước ngọt, hai bên thái dương và hai hốc mắt nóng bừng bừng. Anh hét lên rất to, Chiaki thấy sợ đến mức toàn thân run rẩy. Bất thần, trước mặt cô chỉ còn là một màu trắng; mọi thứ đều trở nên thật mơ hồ. Mình chỉ muốn khơi dậy những dự vọng của anh ta, vậy mà mọi việc lại diễn ra hoàn toàn ngược lại, Chiaki thất vọng và nhận ra rằng càng lúc cô càng không thể cưỡng lại được cảm giác sợ hãi đang lấn át. Ngay cả ánh đèn cũng như đang tắt dần trước mắt cô. Từng từ ngữ như dần trôi xa khỏi đầu óc cô. Dự vọng, thủ dâm, làm tình, bắt đầu là những chữ này, rồi tiếp đến là bộ complet rẻ tiền, sự sỉ nhục, ngôn ngữ của người câm, nhà vệ sinh....; cô có cảm giác như tất cả những từ ngữ đó đang xếp thành hàng trước mặt cô, và rồi tất cả đều chạy ra xa cô, tan biến trong đầu cô cùng với những ánh đèn neon đang tắt dần. Sau khi những từ ngữ này biến mất thì kí ức sẽ bắt đầu được khơi dậy, Chiaki nghĩ. Lúc nào thì bắt đầu đây? Chỉ tưởng tượng đến đây thôi mà đã thấy sợ lắm rồi, thế này mà nó

thực sự bắt đầu thì mình còn hoảng sợ đến mức nào nữa? Đành phải vậy thôi! Cần trang điểm lại một chút mới được. Kawashima thì không tài nào hiểu nổi điều gì đang diễn ra với cô gái này. Anh cảm thấy bất an, không hiểu có phải do đang thủ dâm mà lại bị cười nhạo, rồi còn bị quát rõ to nên cái cô gái nhỏ bé này mới tức giận muốn nổi khùng lên không mà trên khuôn mặt của cô ta, anh hầu như không thấy thể hiện bất kỳ một cảm xúc gì. Có lẽ phải nói gì đó với cô ta thôi. Vừa nghĩ vậy thì anh đã thấy cô gái nhỏ bé kia đột nhiên xách cái túi đang để dưới chân đặt lên đùi, cô ta rờ rẫm trong túi một chút rồi lấy ra một thỏi son. Tay trái cầm hộp phấn, tay phải bắt đầu tô son. Không phải là đang tức giận rồi, anh cảm thấy yên tâm hơn một chút. Thỏi son lướt nhẹ trên môi cô gái, viền môi đã được tô hơi mờ mờ nhưng Kawashima vẫn nhận ra. Chiaki lại cất thỏi son vào túi xách rồi đứng dậy.

- Anh đợi tôi đi tắm một lát nhé!

Cô nói với Kawashima bằng một giọng nghe khác hẳn lúc trước.

- Tắm xong rồi thì tôi trói cô được chứ?

Kawashima hỏi lại.

- Anh muốn làm gì cũng được hết!

Nói xong, Chiaki vừa cười vừa ôm cái túi xách, đi vào nhà tắm và đóng cửa lại.

Một cô gái thật lạ lùng, Kawashima nghĩ. Kể từ khi cái cô gái bé nhỏ đó tô cho môi đỏ hồng lên rồi đi vào nhà tắm thì cũng đã ba mươi phút rồi. Anh đã lấy khăn tay lau đi lau lại cái lon mà lúc này đã sơ ý cầm vào không biết bao nhiêu lần rồi. Những dụng cụ cần thiết cho việc hành xử cô gái này cũng đã được chuẩn bị đâu vào đấy. Trong lúc đeo đôi găng tay da mới vào và tháo những thứ giấy bọc ở con dao và chiếc dùi đập đá ra, Kawashima nhớ lại đôi chân thon dài, yếu điệu của cô gái nhỏ nhắn kia. Bụng cô ta chắc cũng sẽ rất nhỏ, anh bắt đầu tưởng tượng. Mình đã mua một cái dùi đập đá có cái đầu kim loại rất dài và nhọn. Có lẽ nó phải dài tới 15, 17 centimet ấy chứ. Thế nên có lẽ nó sẽ đâm xuyên qua bụng cô gái và chòi hẳn ra sau lưng. Ban đầu mình đã định sẽ trói cô ta vào ghế sofa rồi đâm, nhưng như thế thì không thể thấy được cái đầu dùi đâm ra phía sau. Tốt nhất là nên nghĩ lại và thay đổi cách trói cô ta cho phù hợp. Nếu có thể treo được cô ta lên trần nhà thì hay biết mấy nhưng với một căn phòng như thế này, việc đó là không thể. Mới nghĩ được có thể thì Kawashima sực nhớ ra và thấy vô cùng sốt ruột. Bây giờ, Kawashima cứ lo lắng, đứng dựa lưng

vào bức tường thấp ngăn giữa nhà tắm và hành lang, hết đeo găng tay vào rồi lại tháo găng tay ra. Nghĩ thế nào anh cũng không hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra trong đó. Có lẽ là cô ta còn gội đầu nữa. Trí tưởng tượng của anh bắt đầu chuyển sang đôi mắt lúc nào cũng như không nhìn vào đầu của cô gái bé nhỏ kia. Lúc nào cũng ươn ướt, ý thức và ánh mắt dường như không đi liền với nhau mà cứ lơ đãng đi đâu; nhìn vào mắt cô ta, đúng là không thấy được một chút gì bình yên thanh thản trong tâm hồn. Người phụ nữ với đôi mắt như vậy, Kawashima cứ có cảm giác là đã gặp ở đâu đó rồi nhưng với anh, ngoài Yoko ra, những người phụ nữ khác chỉ toàn để lại cho anh những kỉ niệm tồi tệ nên anh cũng không muốn cố bới móc, tìm lại hình ảnh của người phụ nữ đó trong kí ức đau buồn của quá khứ làm gì.

- Này, cô vẫn ổn đấy chứ?

Anh gõ cửa nhà tắm và hỏi. “Vâng”, có tiếng đáp lại. “Vâng, tôi xong bây giờ đây!”, giọng rất cao và âm điệu cũng khác hẳn. Giống như giọng nói được phát ra từ một cái băng đang chạy thì bị rớt. Tiếng nước từ vòi hoa sen vẫn không ngừng chảy.

Son phấn đã nhoen hết ra rồi! Một mình trong nhà tắm, Chiaki ngắm mình trong gương và nghĩ. Phải tô son lại cho thật đẹp mới được. Cô lấy giấy ăn lau sạch những vết son ở quanh môi. Cô chà mạnh đến nỗi đôi môi như sắp bị bật ra, nhưng hình như cô đã không còn cảm giác gì nữa rồi. Cô cởi váy ra và rũ rũ lại một chút rồi đặt lên bồn rửa mặt. Cô cũng làm y như vậy với chiếc váy mặc lót bên trong. Cô mở vòi hoa sen ra, vặn núm điều chỉnh nhiệt độ từ mức C sang mức H rồi hứng hai tay dưới dòng nước dường như đang sôi. Nóng quá! Cô kêu lên. Tiếp theo, cô lại vặn núm điều chỉnh từ H sang C và vặn nước ra, rồi cũng như vậy, cô đặt hai tay dưới vòi nước. Chiaki dùng cả hai lòng bàn tay, cứ làm đi làm lại như thế, liên tục hàng chục lần. Không khóa vòi lại mà cứ để nước chảy mãi, cô quay lại chỗ cái gương, vừa tháo áo nịt ngực ra vừa hỏi tưởng: “Lần đầu tiên việc tương tự này đã xảy ra với mình là vào lúc học phổ thông trung học”. Cô nhớ rất rõ cảm giác trong cái lần đầu tiên cô gặp phải tình trạng tương tự. Lúc đó, Chiaki đang học lớp Mười một. Cô cùng bạn bè đã tụ tập ở nhà một người bạn. Vì lúc đó không có ai ở nhà nên cả bọn đã quyết định xem một cuốn băng video dành cho người lớn. Mấy đĩa mở ra xem luôn, cũng chẳng thèm tua lại từ đầu. Trên màn hình hiện ra toàn những cảnh sex. Không rõ là xem cuốn băng đó được bao lâu thì đột nhiên Chiaki cảm thấy đau bụng, và trong lúc cố chịu đựng cơn đau, cô đã cảm thấy vô cùng sợ hãi. Dường như

có ai đó đang chiếu thẳng máy quay vào mặt cô, và rồi một hình ảnh rất khác lạ xuất hiện trước mắt. Tính đến nay thì việc đó cũng đã tái diễn khoảng bảy lần. Chẳng còn cảm thấy ham muốn, dục vọng gì nữa, bắt đầu là như thế. Cho dù có gặp được một anh chàng trẻ trung và đẹp trai với khuôn mặt đầy quyết rũ đi chăng nữa thì cô cũng chẳng muốn vượt ve, ôm ấp anh ta hay muốn được anh ta làm như vậy với mình. Cô không thể cảm nhận được chính xác đó là chỗ nào nhưng có lẽ là ở rất nhiều góc ngách từ trong sâu thẳm tâm hồn và thể xác cô đang đói khát một điều gì đó làm cho cô có cảm giác đau đớn, day dứt. Nhưng nó lại không hề biểu hiện ra bên ngoài. Ở đâu đó, các mạch máu và các dây thần kinh của cô như đã bị cắt đứt khiến cho cảm giác đói khát và các dục vọng trong cô cũng như bị tách rời ra, không liên quan gì đến nhau. Tình trạng đó kéo dài khá lâu. Có khi nó diễn ra liên tục trong suốt 938 ngày. Quá lo lắng về điều đó, Chiaki đã chấp nhận quan hệ với mấy ông khách làng chơi nhưng không những cô không có được sự thích thú trong lúc quan hệ mà thậm chí cô còn không thể hiểu được là mình đang làm gì nữa. Cái cảm giác như bị một người nào đó ở trên trần nhà nhìn xuống cũng xuất hiện chính vào những lúc cô đang tiến hành những quan hệ đáng thất vọng đó. Cái người nào đó là ai thì chính mình cũng biết rất rõ, vừa cởi quần lót ra Chiaki vừa nghĩ. Cái người mà ở trên trần nhà nhìn xuống phía dưới xem mình làm tình với mấy gã đàn ông đó thực ra chính là mình chứ ai. Lần đầu tiên nhận ra sự xuất hiện của “người đó” mình đã kêu lên: “Đừng có nhìn tôi”, nhưng vừa nói thì lập tức “người đó” lại cười lên một cách mỉa mai làm mình im bật, chẳng dám chuyện trò gì nữa. Thực ra thì mình cũng đã từng lo lắng rằng nếu cứ tiếp tục nói chuyện thì có lẽ mình sẽ bị phân thân thành hai con người hoàn toàn khác nhau mất. Cái anh chàng kia chắc là mắc bệnh sạch sẽ thái quá, Chiaki chột dừng lại một chút và nhớ lại hình ảnh của người đàn ông với bộ complet rẻ tiền vừa rồi. Anh ta cứ cầm mãi cái khăn trên tay mà không chịu buông ra. Một người đàn ông như vậy thì đúng là bị bệnh rồi. Thực ra là anh ta rất thích những cái bản thủ, dơ dáy và rất muốn được làm những việc dơ bẩn. Cái con người đó cũng vậy. Cái con người đó? Cái con người đó mà mình muốn nói ấy, rốt cuộc là ai đây? Cái con người đó khi ở trước mặt mọi người thì lúc nào cũng tỏ ra sạch sẽ, gọn gàng, áo sơ mi cổ còn trắng tinh. Quần thì là chấy li, tưởng chừng như sờ vào là có thể đứt tay ngay được. Đi đâu cũng cầm theo một cái khăn tay trắng và chẳng bao giờ chịu buông ra. Cũng có lần bị người khác trêu là trông chẳng khác gì mấy

bà trung tuổi trong đám tang hay các buổi coi mắt, nhưng cái con người đó đã nói rằng nếu lúc nào cũng tắm rửa sạch sẽ, gọn gàng, mặc áo sơ mi cổ còn trắng và luôn cầm theo một chiếc khăn tay trắng thì ngay cả tâm hồn cũng sẽ trở nên trong sáng, thanh tịnh. Cái con người đó chính là bố của mình. Cái con người đó thực ra rất thích bản. Ông ta đã nói với mình lúc còn học tiểu học là: “ Chiaki, đừng có đi tắm làm gì! Bố thực sự rất thích Chiaki đấy! Vì thế, tất cả những chỗ bẩn trên người cứ để bố liếm hết đi cho, nhé! Nếu con có cảm thấy trong người thế nào thì không việc gì phải sợ đâu! Nhưng mà cũng không được kể chuyện này cho ai đâu nhé! Đây là bí mật của hai chúng ta thôi đấy! Kể cả mẹ cũng không được kể đâu! Nếu mà có bất kỳ ai biết được chuyện này thì cả mẹ lẫn Chiaki đều không thể sống cùng nhau, không muốn nhìn mặt nhau nữa đâu đấy! Tuyệt đối không được nói ra nhé!”. Nhưng đến khi lên cấp hai, mình đã kể chuyện đó cho bạn bè, và cho cả mẹ nữa. Biết chuyện, mẹ đã nói bố rất nhiều. Cái con người đó đứng yên một lúc lâu, im lặng nghe mẹ nói, vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng, vẫn nắm chặt chiếc khăn trắng trong tay. Rồi đột nhiên, bố quay sang phía mình, rất tức giận. Con nói gì lạ thế? Tại sao lại nói dối như thế? Đó là lần đầu tiên cái con người đó tức giận. Kể từ đó trở đi, thỉnh thoảng cái con người đó lại đột nhiên tức giận. Ngay cả tâm hồn cũng sẽ trở nên trong sáng, thanh tịnh. Ngay cả tâm hồn cũng sẽ trở nên trong sáng, thanh tịnh. Ngay cả tâm hồn cũng sẽ trở nên trong sáng, thanh tịnh. Toàn những lời dối trá, đẽu giả mà thôi! Những từ ngữ đó, biến hết đi cho rồi! Chiaki lẩm bẩm chửi thầm. Đúng lúc đó, có tiếng gõ cửa từ bên ngoài và cô nghe thấy tiếng gọi: “Này, cô vẫn ổn đấy chứ?”. “Vâng”, Chiaki trả lời rất rõ ràng, “Vâng, tôi xong bây giờ đây!”. Ngay sau đó, những từ ngữ kia đúng là đã hoàn toàn biến mất. Sự biến mất thì đúng là cô thực sự cảm nhận được và cảm thấy rất rõ vào cái thời khắc mà nó diễn ra, nhưng còn cái gọi là những từ ngữ thì hình như là đang bị khô kiệt đi. Giống như một tờ tiền giấy cũ nát, nhăn nheo đã bị người ta vứt bỏ vậy. Ngay cả khi chủ nhân của nó nghĩ là mình vẫn còn muốn sử dụng đồng tiền đó nên đã bỏ ra rất nhiều thời gian, cố gắng vuốt các nếp nhăn cho thật phẳng phiu, hy vọng có thể đem cho một người nào khác để họ mua một cái gì đó chẳng hạn thì rốt cuộc anh ta cũng không thể cho ai được vì dù có cố gắng đến mấy, nó cũng hoàn toàn không thể sử dụng được nữa. Ngay cả người được cho cũng không muốn và không thể nhận tờ tiền đó về làm gì. Quá thất vọng, anh ta cầm tờ tiền giơ lên trước mặt, nín thở, nhìn chằm chằm vào nó và chỉ cần

tác động một lực rất nhỏ cũng có thể nghe được tiếng tờ tiền đang từ từ tách ra. Khi sự biến mất diễn ra thì giống như những cây cỏ khô bị gió cuốn thành từng búi - nó sẽ bị cuộn tròn lại như một quả bóng và ngày càng nhỏ đi, đồng thời sẽ bốc ra một thứ mùi ngai ngái, khó chịu giống như mùi của lõi cây, và nó truyền từ dịch tủy, dây thanh âm qua các mạch máu, dây thần kinh, len lén lỏi lỏi một cách rất khó chịu đến từng ngóc ngách trong cơ thể. Những từ ngữ cuộn tròn như đồng xu trong các trò chơi pachinko⁽⁸⁾ hay như những viên ngậm chống viêm họng đó vừa lăn lóc, len lỏi trong cơ thể vừa dần biến mất và trong quá trình đó, nó đã va chạm, đâm sâu vào những ngõ ngách sâu kín trong tâm hồn, đánh thức một cái gì đó trong con người cô. Đó là ký ức. Ký ức khác hẳn với những từ ngữ; nó trơn tru, mượt mà chứ không gai góc, nhẵn nhúm. Nó là một thứ mà bên ngoài bám đầy một loại dung dịch nhờn nhờn, dính dính giống như ở dương vật ngay sau khi xuất tinh hay giống như chỗ đó trong những ngày kinh nguyệt. Nó giống hệt như một con rắn hay một con sâu nhỏ xíu đang bơi trong nước. Ký ức đang ngủ say trong những ngóc ngách sâu kín của cơ thể, nên khi được đánh thức, ban đầu nó sẽ còn ngỡ ngàng, từ tốn, nhưng rồi nhanh chóng nó sẽ tìm cách lao ra bên ngoài cơ thể. Khi ký ức vừa lao ra bên ngoài thì lập tức cơ thể bị mất cảm giác. Ban đầu là môi bị mất cảm giác, rồi lần lượt đến hai lòng bàn tay, các đầu ngón chân, phía dưới nách và lan ra xung quanh. Ký ức từ các lỗ chân lông thoát ra bên ngoài, tạo thành hình ảnh khiến cho Chiaki có cảm giác như nó đang trôi nổi, bồng bềnh xung quanh. Những ký ức còn lại, tất cả cũng đang cố bơi, vừa trôi nổi, vừa chờ đợi đến lúc được thoát ra ngoài. Khi tất cả ký ức đã cập bến thì trước mắt Chiaki như có một chiếc ti vi vừa mới mở, các hình ảnh bắt đầu nối tiếp nhau hiện ra giống như một chương trình ti vi đang được phát liên tục. Bắt đầu là khuôn mặt của cái con người đó đang sung sướng liếm láp cái chỗ đó của mình. Khuôn mặt của cái con người đó ngẫu nhiên giống như đang có buột một sợi dây thừng vào một mớ rau đã thối gần hết. “Ôi, thích quá!”, cái con người đó thì thào một cách sung sướng. Cái con người đó cứ không ngừng thì thào như vậy. “Ôi, thích quá”, “Ôi, thích quá”, “Ôi, thích quá”, “Thích thật”, “Thích thật”, “Thích thật”, “Thích thật”, “Thích thật”, “Thích thật”, “Thích thật”. Không biết từ lúc nào, cùng với tiếng thì thào ấy của cái con người đó còn có một tiếng nói khác vang lên. Tiếng nói của một đứa con gái, tiếng của chính mình. Chiaki lại sờ vào cái vòng kim loại đeo ở đầu vú, cô kéo nó lên. Hoàn toàn

chẳng có cảm giác đau đớn gì cả. Cô kéo mãi cho đến khi ngực của cô đã căng lên như một chiếc lều, ở cái chỗ xuyên ngang đầu vú, một chút máu rỉ ra.

Tiếng vòi hoa sen chảy làm Kawashima liên tưởng đến âm thanh của chiếc radio sau khi đã hết chương trình phát sóng. Bây giờ, cái mà anh cảm thấy đã không chỉ còn là sự sốt ruột nữa mà chuyển thành cảm giác bất an. Anh đứng trước cửa nhà tắm, nhìn đồng hồ: “Đã hơn năm mươi phút rồi!”. Kể từ sau lúc đó, mình cũng đã thử gọi cô ta mấy lần nữa mà vẫn không thấy có tiếng trả lời gì cả. Anh bỗng có một linh cảm xấu, không biết chuyện gì đã xảy ra ở trong đó nữa, và, vẫn cứ đeo nguyên đôi găng như vậy, Kawashima đưa tay ra thử cầm vào tay nắm cửa. Lạ quá! Cô ta không khóa cửa. Thật khê, anh hé mở cánh cửa khoảng chừng ba centimet. Tiếng nước chảy nghe to hơn rất nhiều, hơi nước bốc lên mù mịt qua khe cửa. “Này, cô làm gì thế? Tôi mở cửa đây!”. Không có tiếng trả lời. Anh mở to cánh cửa và bước vào trong. Trong màn sương mù dày đặc do hơi nước tạo thành, anh thấy Chiaki đang ngồi bên bồn tắm, vòi hoa sen vẫn mở, nước vẫn chảy, còn cô gái bé nhỏ đang dùng một chiếc kéo trong bộ dao Thụy Sĩ cứa vào đùi mình. Nhận thấy sự xuất hiện của Kawashima, Chiaki liền giạng háng ra như muốn cho anh thấy rõ những vết bầm tím đang bị che khuất bởi những chiếc lông ở chỗ đó và thoáng nở một nụ cười. Vết thương được rạch ra bằng kéo nên không sâu lắm nhưng vì thịt ở đùi bị bật ra nên máu chảy lênh láng và đọng lại thành vũng trên sàn nhà tắm. Kawashima định lao vào để ngăn cô gái lại nhưng vừa tiến được một bước thì Chiaki liền mở miệng ra, hít một hơi thật dài và rồi hét âm lên, tiếng hét to đến mức có thể làm rung cả bức rèm che trong nhà tắm. Kêu to như thế này thì biết đâu lại có ai nghe thấy mà chạy đến thì chết! Kawashima lo sợ đến sờn cả gai ốc. Anh chỉ còn cách gồng mình đứng yên bất động cố làm cho cô gái hiểu rằng anh không có ý định tiến thêm dù chỉ nửa bước. Và khi anh vừa lùi lại một chút, trở về vị trí ban đầu khi mới đẩy cửa bước vào thì ngay lập tức, Chiaki cũng trở lại trạng thái mơ hồ như lúc trước, hệt như chưa từng có việc cô đã hét lên kinh hãi trước đó vậy; cô tủm tỉm cười một cách khó hiểu. Nếu bị lục túi thì thế nào cũng phát hiện ra cái dùi đập đá và con dao. Có lẽ là phải gọi cho cái văn phòng đã giới thiệu cô ta đến đây thôi. Trên bức tường ngang ngay cạnh đó cũng có sẵn một cái điện thoại nhưng chỉ để nghe mà thôi. Anh đang rón rén lùi lại một chút định bụng sẽ đi ra ngoài thì đúng lúc đó, Chiaki nhìn ra. Cô liền thay đổi thái độ. Trên

mắt, trán và miệng của cô lộ rõ vẻ sợ hãi. Cô lại há miệng ra và chuẩn bị hít một hơi thật sâu. Cô ta lại sắp sửa hét ầm ĩ lên đây! Kawashima vội vàng kêu lên: “Tôi sẽ không đi đâu cả!”, “Tôi sẽ không đi đâu hết! Cô yên tâm rồi chứ?”. Nói rồi Kawashima lại lùi bước, dựa vào cánh cửa đứng như lúc anh mới bước vào nhà tắm. Lúc anh nói với Chiaki: “Cô yên tâm rồi chứ?”, thì cô gái cũng khẽ gật đầu, thật nhẹ, giống như đang trong một bộ phim quay chậm vậy. Chuyện gì thế này không biết? Kawashima thầm nghĩ. Cô gái này đang sợ hãi một điều gì đó. Cô ta đang sợ hãi giống như những đứa trẻ ở nhà tình thương trước đây anh từng sống. Tôi muốn anh ở đó. Nếu anh tiến gần thêm một bước, tôi sẽ thấy sợ, nhưng nếu anh định bỏ đi thì tôi cũng sẽ kêu lên vì sợ hãi. Cô ta đang cựa vào đùi mình bởi lẽ ngoài cách đó ra cô ta không biết phải làm thế nào để kêu cứu, để được mọi người giúp đỡ. Chiaki lại từ từ giơ cánh tay phải đang buông thõng lên để Kawashima có thể nhìn thấy chiếc kéo đang chọc vào hai bên đùi đã thâm tím và máu me đầm đìa. Có một tiếng động, nghe như tiếng chân vừa được rút ra khỏi vùng lầy bê bết máu đó. Ánh mắt của Chiaki giờ không còn hướng vào hai cái chân đầy máu hay cái kéo kia nữa mà cứ chăm chú nhìn về phía Kawashima rất lâu. “Ngài Yokoyama phải không ạ? Có chuyện gì xảy ra với ngài thế ạ?” - Có tiếng điện thoại gọi đến từ phòng lễ tân. Có lẽ là một ông khách ở bên cạnh hoặc một nhân viên bảo vệ nào đó đã vô tình nghe thấy tiếng thét của cô gái khi này nên đã báo với phòng lễ tân. “Ồ không, không có chuyện gì xảy ra ở đây cả”, Kawashima cố gắng kìm nén những tiếng thở gấp gấp và trả lời bằng một giọng thật bình thản. “Hôm nay phòng nào cũng có khách, có vị khách đã đi nghỉ rồi nên nếu quý khách đang xem ti vi hoặc nghe nhạc thì vui lòng vặn tiếng nhỏ đi một chút được không ạ?”, nói xong nhân viên lễ tân liền cúp máy. Có lẽ là đã có một cái gì đó gây ảnh hưởng đến các phòng xung quanh, Kawashima nghĩ. Ở một nơi nào đó đang có những đứa trẻ bị đánh đến mức tổn thương não, đơn giản chỉ vì nó mắc chứng đái dầm; ở một nơi nào đó, cũng đang có một kẻ bất chấp luật pháp đang nhốt một cô gái ở trong phòng và không bao giờ cho ra ngoài gặp người lạ, nhưng những kẻ đó có bao giờ nhận được một lời nhắc nhở kiểu như: “Có chuyện gì bất thường xảy ra không ạ? Ngài vui lòng làm thế này thế nọ một chút được không ạ?”.

- Ai thế?

Chiaki hỏi bằng một giọng yếu ớt, thều thào.

- Ai thế không biết?

Một giọng nói đầy căm hận đáp lại. Kawashima vẫn trong tư thế như đang dựa lưng vào cánh cửa, cố đáp lại nhưng không phải là một câu trả lời. Anh không thể trả lời. Dù anh có trả lời thế nào thì cô gái này cũng sẽ không tin anh và sẽ lại gào lên cho mà xem. Giống như một con thú hoang đang bị thương vậy. Nếu đến gần nó thì nó sẽ nhe nanh vuốt ra dọa nạt, nhưng nếu định bỏ đi thì nó lại kêu lên khản khoản như muốn cầu xin sự giúp đỡ. Kawashima đặt ngón tay trái lên môi như muốn ra hiệu cho Chiaki: “Yên lặng nào!”. Anh đã nghĩ ra rồi. Lần đầu tiên khi anh đặt chân đến nhà tình thương, anh đã cảm thấy như thế nào về những người lớn ở xung quanh mình nhỉ? Anh đã nghĩ là tất cả những ai mỉm cười một cách thân thiện, cố dùng những lời lẽ ngọt ngào để bắt chuyện với anh, để tiến gần đến bên anh, đều là kẻ thù của anh cả. Bây giờ thì người ta đang mỉm cười đấy, đang nói với anh những lời làm cho anh cảm thấy vui vẻ, thoải mái đấy, nhưng cuối cùng thì anh sẽ bị đánh lúc nào không hay cho mà xem. Có một cái gì đó trong bản thân anh đang rất căm giận những con người đó mà anh cũng không thể hiểu nổi. Nhưng nếu như bị những người lớn đó vứt bỏ thì đối với anh, điều đó còn đáng sợ hơn. Kể từ khi có mặt trên cõi đời này, chỉ trong một thời gian rất ngắn, chừng vài năm, anh đã học được rất nhiều điều quý giá. Đó là cảm giác bất lực khi biết rằng mình không thể nào sống một mình trên đời này được. Nhưng đồng thời, anh cũng phải biết rằng tất cả mọi người đều chỉ cảm thấy khó chịu, đều ghét anh mà thôi. Vì thế, đối với cô gái này, anh tuyệt đối không được đến gần cũng không được rời khỏi nơi này, không được phép trực tiếp nói chuyện hay trả lời thẳng vào những câu hỏi của cô ta. Tuy nhiên, cô gái này đang kêu cứu, và cô ta cũng vẫn rất cảnh giác. Thế nên cô ta sẽ chú ý đến từng hành động của anh. Kawashima vừa làm dấu bảo cô gái giữ trật tự thì ngay lập tức Chiaki đã bị thu hút vào hành động đó, cái kéo đang cầm trên tay liền rơi xuống hông. Kawashima từ từ tháo găng tay ra và nhặt lấy cái kéo vứt thật nhẹ nhàng vào sọt rác. “Cứ bình tĩnh, bình tĩnh! Tôi không làm gì cô đâu!”. Kawashima giơ hai tay lên thể hiện rõ thiện ý, đồng thời cố nhìn về phía cô gái nhưng mắt lại liếc vào bên trong chiếc túi xách đang mở to của cô. Một cái túi bằng da cá sấu có vẻ khá đắt tiền. Giữa hộp phấn trang điểm và quyển sổ tay, anh nhìn thấy có một đơn thuốc của bệnh viện. Phòng khám nội Shiroyama, dưới con dấu của Viện trưởng Shiroyama Yasuhiro có một dòng chữ viết tay bằng bút bi ngòi nhỏ ghi tên Sanada Chiaki. Tuyệt đối không được bắt chuyện thẳng với cô ta, cũng không được trả lời trực

tiếp vào câu hỏi của cô ta. Kawashima đã quyết định sẽ dùng đến chiếc điện thoại treo trên tường đang ở trước mặt. Anh cố tình đứng sao cho vai trái che chiếc điện thoại đi, đồng thời lấy ngón tay giữ phím nghe để chiếc điện thoại không hoạt động được, rồi giả vờ như đang nói chuyện với một ai đó ở đầu dây bên kia. “Alô!”, “Vâng, đúng vậy! Bây giờ tôi đang ở bên cạnh Sanada Chiaki”, nói vậy rồi anh ngoảnh mặt lại, nhìn về phía nhân vật vừa được nhắc đến. Đúng như anh dự đoán, Chiaki vẫn đang buông thõng cái tay cầm kéo xuống, đồng thời hướng sự chú ý về phía anh để xem xem chuyện gì vừa mới diễn ra. “Trước hết tôi vẫn buộc phải nhặt cái kéo đó lên. Cô ấy vẫn chưa thực sự tin tưởng ở tôi. Tôi tuyệt đối sẽ không làm điều gì tồi tệ với Chiaki, tôi thực sự là bạn của cô ấy. Thế nhưng hình như Chiaki vẫn không hề biết việc đó và vẫn cố tình không chịu hiểu điều đó”.

Bản thân Chiaki cũng nhận thức được rất rõ là kể từ khi Kawashima bước vào phòng tắm, cô luôn luôn mỉm cười một cách vô hồn. Cô nghĩ là có thể lần này, cô đã gặp được người từng đưa cô đến bệnh viện. Cũng giống như mọi lần khác, khi cô đâm nhát đầu tiên vào đùi mình thì cô hoàn toàn không nhận thức được gì, ngay cả cái đau cô cũng không hề cảm nhận thấy. Khi cô đã chọn được chiếc kéo từ bộ dao Thụy Sĩ của mình và cắt thử vài đường để xem độ sắc của lưỡi kéo thì cô cũng rất muốn được làm và thực sự cô vẫn nghĩ là chắc chắn mình sẽ có một trò vui nào đó với chiếc kéo nhưng cái trò vui đó là gì thì cô hoàn toàn không nhớ nữa. Nhưng cô biết rất rõ là mình đã làm cái gì. Khi khuôn mặt của cái người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh đó hiện ra trước mắt cô thì ngay sau đó, cô sẽ luôn luôn có những biểu hiện như thế. Cô sẽ không thể nhớ nổi mình là ai nữa. Tuy nhiên, cái con người đó vẫn luôn luôn thì thầm gọi tên cô, Chiaki, ngay trước mắt cô, và cô biết cái tên người đó đang gọi là tên của mình. Cái con người đó đã gọi như vậy, đồng thời cái con người đó không ngừng liếm vào chỗ đó của mình, thế nên tên của mình chính là Chiaki. Thế nhưng bản thân Sanada Chiaki lại cũng không biết mình là ai. Chỗ này là chỗ nào mình cũng không biết. Vấn đề quan trọng ở đây không phải là việc mình là ai mà là việc mình bắt buộc phải chịu trừng phạt. Chỉ có cái con người đang nghĩ là mình bắt buộc phải chịu trừng phạt đó mới thực sự là mình. Cái tên Chiaki chẳng hề có ý nghĩa gì cả. Chẳng qua cũng chỉ là ba chữ “chi”, “a”, và “ki” ghép lại với nhau mà thôi. Mình có thể nghe thấy rất rõ tiếng chửi rủa: “Chết đi!”. Cái người đang nháp môi nguyên rủa “Chết đi!” đó cũng chính là mình. Chỉ có việc này là có thực mà thôi, chỉ có cái đó là thực mà

thôi. Tôi đã tự nói với bản thân mình: “Chết đi!”, đó là sự thật và sự thật cũng chỉ có thể mà thôi. “Chết đi! Mà hãy chết đi cho rồi!”, cái con người thực sự vô cùng căm tức bản thân đó chính là mình. Nếu thực sự có thể giết được bản thân thì có lẽ mình cũng sẽ phải tự khen mình mất thôi. Rạch đùi ra. Nghe tiếng da thịt bị cứa rách. Cái âm thanh đó giống như tiếng túi nylon bao bên ngoài món thịt hầm hay xúc xích mà người ta thường bán. Sau đó cô mất dần ý thức, lả đi rồi tỉnh dậy trong bệnh viện. Tất cả những gì cô nhớ được chỉ có thể thôi. Người ta luôn nói với cô là có một ai đó đã đưa cô đến bệnh viện nhưng lúc đó cô đã nghĩ là họ nói dối. Một người xa lạ mà tôi hoàn toàn không biết, tất nhiên sẽ không thể là cái con người đó. Cái con người đó chỉ có liếm người mình, liếm quanh cái chỗ đó, quanh hông hay những chỗ khác rồi đột nhiên lại lên giọng quát tháo, tức giận mà thôi. Cái con người đó chỉ biết có thể thôi. Còn cái người đã luôn đưa mình đến bệnh viện thì lại là một ai đó mà mình chưa từng được gặp mặt. Lúc nào mình cũng mong mỏi được gặp người đó, muốn được nhìn mặt người đó nhưng có lẽ mình sẽ không thể nào gặp được. Chắc chắn đó phải là một người hết sức đặc biệt. Đã là một người đặc biệt thì làm sao mình có thể gặp dễ dàng như thế này được. Lúc Kawashima vừa bước vào trong bồn tắm thì Chiaki đã nhìn anh và nghĩ: “Biết đâu lại chính là người này?”. Vì thế nên cô mới mỉm cười một cách vô thức suốt như thế. Nhưng mà cô lại không có một cơ sở nào để chứng minh được Kawashima chính là người đó. Biết đâu anh ta cũng chỉ là một tên xấu xa, anh ta vào là để đuổi cô đi chứ chẳng hề có liên quan đến người đó. Khi cô hỏi: “Ai thế?” thì anh ta cũng không trả lời. Nếu anh ta là một kẻ xấu xa, đang muốn đuổi cô đi thì chắc chắn là anh ta sẽ bịa ra một lời nói dối nào đó nhưng anh ta lại không trả lời nên Chiaki cũng cảm thấy yên tâm hơn một chút. Anh ta đang sắp gọi điện đi đâu thế nhỉ? Anh ta đang gọi tên mình, anh ta nói đúng tên mình. Anh ta đang nói chuyện với ai vậy? Anh ta gọi đến bệnh viện chẳng?

“Vâng, Chiaki đang ở đây. Cô ấy lại đang làm mình bị thương”, “Tôi đang băn khoăn không biết phải làm gì để giúp đỡ cô ấy...”, “Nhưng mà Chiaki lại không tin tôi”, “À, thế ạ?”, “Vâng, vậy thì tôi xin được chuyển ống nghe cho Chiaki”, nói rồi Kawashima quay ra đưa điện thoại cho Chiaki. Ai vậy nhỉ? Chiaki vừa nghĩ vừa lảo đảo đứng dậy. Máu đang đọng nơi vết thương lại bắt đầu chảy xuống chân cô. Khi Chiaki vừa bước được một bước về phía ống nghe thì Kawashima ngay lập tức lao tới định cướp cái kén. Anh dùng hai tay tóm chặt lấy cổ tay phải đang cầm kén của cô,

những ngón tay buông ra và cái kéo rơi xuống sàn. Ban đầu Chiaki không hiểu chuyện gì vừa diễn ra nên cô vẫn đứng yên một cách mơ màng như vậy để mặc cái cổ tay vẫn đang bị Kawashima nắm chặt nhưng ngay sau đó, cô bắt đầu nhận ra tình hình và vùng vẫy loạn xạ, cố tìm cách thoát ra. Sau khi đá văng cái kéo vừa rơi xuống sàn kia về một góc nhà tắm, Kawashima dang hai tay ôm ghì lấy cô gái từ phía sau để giữ cho cô không còn vùng vẫy được nữa. Toàn thân Chiaki lúc này đang ướt sũng vì nước từ vòi hoa sen, cô quay đầu lại, mở to mắt nhìn Kawashima rồi lại hít một hơi thật sâu. Cô thở mạnh đến nỗi có thể nghe rõ thành tiếng. Cô lại sắp sửa hét âm lên. Kawashima nhanh chóng lấy tay trái bịt miệng cô lại. Vì cô gái này cũng khá nhỏ nhắn, mảnh khảnh nên Kawashima chỉ cần dùng một cánh tay phải giữ chặt phần thân trên cũng đủ để khống chế sự kháng cự, vùng vẫy của cô. Cô định dùng hai cái gót giày cao cổ của mình đá vào ống đồng của Kawashima nhưng lúc này cô chẳng còn chút sức lực nào nữa nên có cố cũng không ăn thua gì. Cái mà cô không thể chịu đựng được chính là bàn tay trái. Bàn tay đang bịt lấy miệng của Chiaki dần trơn tuột, chui tọt vào trong miệng cô, ướt át, nhớp nháp. Cô há miệng ra, dùng răng ngoạm chặt lấy tay Kawashima, hệt như một con thú hoang dại đang lên cơn. Mắt nhắm tịt, mặt méo xẹo, nhãn nhó, cô đang dốc toàn bộ sức lực vào hàm và bộ răng của mình. Khi cái răng nanh vừa mới cắn rách được lớp da ở ngón tay giữa thì các dây thần kinh dưới da cũng như vừa bị cắn đứt. Kawashima bỗng có cảm giác ớn lạnh đến ghê người, anh rùng mình, suýt chút nữa thì đã bỏ tay ra khỏi miệng cô gái. Anh vừa tự nhắc nhở bản thân mình: “Sự đau đớn này không phải là cảm giác của mày!” vừa thì thầm vào tai Chiaki: “Không sao đâu! Không sao đâu! Không sao đâu! Tôi tuyệt đối sẽ không làm hại cô đâu. Tôi tuyệt đối sẽ không làm điều gì xấu đâu!”. Nhưng anh vẫn không thể làm tê liệt được cái cảm giác đau đớn đang cắn rứt trên từng đầu ngón tay; nhìn Chiaki với con mắt đầy căm hận, Kawashima đã nghĩ: “Đợi cho mọi việc ổn thỏa lại một chút là tôi sẽ xọc cho cô một nhát luôn khỏi cần phải suy nghĩ gì nữa!”. Thế nhưng những tiếng thì thầm êm dịu thì vẫn không ngừng cất lên bên tai cô gái. “Đừng có tức giận! Cô không được nổi giận đâu đấy! Đừng có tức giận! Cô không được nổi giận đâu đấy! Đừng có tức giận! Cô không được nổi giận đâu đấy! Bởi vì mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn cả thôi! Mọi chuyện rồi sẽ ổn mà! Mọi chuyện rồi sẽ ổn mà! Không nổi giận thì vẫn tốt hơn chứ! Không nổi giận thì hơn! Tức giận cũng chẳng giải quyết được việc gì đâu!”. Cô vẫn không ngừng nghe thấy những tiếng thì

thầm đó và nghĩ: “Mình đang tức giận. Mình đang tức cái gì mới được chứ?” Lần đầu tiên cô thấy mình như thế này. Từ trước đến nay chưa từng có chuyện như thế. Cô cảm thấy rõ điều này. Khi cô vừa mới nghĩ là bình tâm lại thì tốt hơn, khi cô vừa cho phép mình được cảm thấy yên tâm thì ngay lập tức, sự căng thẳng, lo sợ của Sanada Chiaki đã hoàn toàn biến mất.

Toàn thân ướt sũng, cô đã lả đi vì hoàn toàn không còn chút sức lực nào nữa. Kawashima đặt cô nằm ra ghế sofa. Mắt cô cũng mới nhắm hờ vì không còn đủ sức để nhắm thật vào nữa, môi và răng cũng không khép lại được, miệng dính đầy máu, hơi thở rất yếu và chậm. Anh lấy khăn tắm lau người cho cô và bắt đầu kiểm tra các vết thương. Trên đùi cô có đến hơn chục vết rách nhưng đều là những vết đâm do chiếc kéo nhỏ trong bộ dao Thụy Sĩ gây ra nên cũng không nghiêm trọng như anh nghĩ. Cũng có những vết thương máu đã kịp khô lại. Bây giờ thì chưa giết vội, nhìn cô gái nằm bất động trên ghế, Kawashima nghĩ. Con dao và cái dùi đập đá đã được để sẵn ngay dưới chiếc áo len bó ở trong túi xách để có thể sẵn sàng lấy ra hành động bất cứ lúc nào. Kawashima thử sờ vào một vết thương trên người Chiaki xem thế nào. Chẳng thấy có phản ứng gì cả. Cô gái này chắc là đã hoàn toàn mất cảm giác rồi, anh nghĩ. Chẳng khác gì chọc vào một con rối cả; cho dù có cắt gân Asin thì cô ta cũng sẽ không rên lên những tiếng thảm thiết được nữa; cho dù có dùng dùi đập đá chọc vào bụng thì cô ta cũng sẽ giống như lúc này thôi, mặt lạnh tanh chẳng có phản ứng gì cả, cứ như chết rồi ấy. “Hơn nữa...”, Kawashima lẩm bẩm, rồi dùng luôn bàn tay trái với những ngón tay đang rỉ máu của anh nắm chặt lấy tờ giấy ăn mà anh đang định quấn quanh nó để cầm máu. “Hơn nữa, cô gái này cũng cùng một giuộc với mày thôi. Mày đâu có ý định đâm một người phụ nữ mà tuy chân tay be bét máu cũng chỉ biết nằm im bất động như chết rồi thế này?”, Kawashima quyết định sẽ từ bỏ việc dùng dùi đập đá đâm Chiaki. Kế hoạch đã bị đảo lộn hết cả. Bộ complet giờ ướt sũng, gấu quần dính đầy máu. Vì đã có lúc phải tháo găng tay ra nên đây đó trong phòng nhất định sẽ có dấu vân tay lưu lại, tay trái cũng chảy máu khá nhiều nên khó lòng giấu kín được vết thương; hơn nữa, trong răng của cô gái này chắc chắn cũng dính một chút da của mình rồi. Đành phải từ bỏ kế hoạch vậy, lần sau mình sẽ tính toán kỹ càng hơn.

Trước hết, Kawashima cởi chiếc áo khoác sơ mi trắng đang mặc ra, dùng dao cắt một đường rồi xé nó ra để băng bó vết thương. Anh đắp chồng hai chiếc khăn mặt mới lên chỗ vết thương trên đùi Chiaki rồi dùng chiếc áo

vừa bị xé ra quần quanh đó và buộc chặt lại. Anh nghĩ có thể làm thế này thì máu sẽ không chảy ra nữa. Anh mặc quần Jean và áo len bó vào, “Cái gì thế này không biết!”, vừa thay quần áo anh vừa lắc đầu ngán ngẩm. Con dao với cái lưỡi dài hơn chục centimet kia rốt cuộc lại không được dùng để cắt gân Asin của một cô gái mà chỉ để cắt một chiếc áo sơ mi trắng rẻ tiền thôi. Chiaki vẫn đang nhắm mắt, trên bộ ngực trần của cô, từng lớp sóng từ từ nổi lên theo nhịp thở đều đều. Cô ta đang ngủ hay đang làm gì thì anh cũng không thể nào biết được. Anh đến chỗ tủ quần áo lấy ra một tấm thảm và ngồi xuống.

Kawashima tự mình băng bó vết thương trên tay trái, sau đó anh lại bọc con dao và cái dùi đập đá như ban đầu. Bọc giấy ra bên ngoài rồi dán băng dính lại, con dao và cái dùi đập đá trông to hơn hẳn. Phải vứt hai thứ này đi thôi. Phải vứt đi càng xa càng tốt nhưng xem chừng mình cũng không có nhiều thời gian để làm việc đó. Nếu có thể vứt vào một cái sọt rác gần thang máy ở tầng khác thì tốt nhất. Sau đó sẽ gọi điện thoại đến cho văn phòng SM và bảo họ đến đưa Chiaki đi. Những người này chắc sẽ không báo với nhân viên khách sạn hay cảnh sát đâu. Còn quyền sở thì mình không muốn vứt. Nếu phải làm lại một quyển sổ như thế này thì quả là rất mệt. Chỉ cần không tìm được con dao và cái dùi đập đá thì sẽ không có gì đáng lo ngại cả.

Anh nhìn Chiaki một lần nữa để chắc chắn là cô gái vẫn đang nhắm mắt, anh xách cái túi nylon có nhét con dao và cái dùi đập đá, nhét chìa khóa vào túi quần rồi ra khỏi phòng. Căn phòng số 2902 của anh nằm ở mãi góc cuối của tầng 29. Không hiểu có phải là do quá căng thẳng, lo sợ không mà vừa mới mở cửa phòng ra thì ngón tay trái của anh bỗng thấy rất đau đớn. Mặc dù anh đã lót một lớp giấy ăn lên trên vết thương rồi quần miếng vải xé từ áo trắng dùng để băng bó vào ngón tay nhưng do vết thương khá sâu nên máu vẫn không ngừng chảy ra. Anh thực sự không nghĩ mình đang đứng trong một hành lang dài của một khách sạn; tiếng ti vi từ đâu đó vọng lại ù ù khiến anh có cảm giác như từng cơn gió đang rít lên qua vành tai. Có lẽ là do quá căng thẳng vì phải bỏ lại Chiaki một mình trong căn phòng đó chẳng? Kawashima vừa cúi mặt xuống đất vừa mài miết đi về phía thang máy mà không hề nhận ra rằng có một cặp vợ chồng người nước ngoài đang đứng nói chuyện ở hành lang. Một cặp vợ chồng già, có vẻ như họ vừa trở về sau một trận golf và đang âu yếm nhau. Lúc anh sắp sửa đi qua chỗ họ thì người phụ nữ nọ bất chợt lên tiếng làm anh giật mình. Anh có cảm giác

như họ đang nhìn chăm chăm vào bên trong chiếc túi nylon và vào vết thương trên tay trái của anh, chú ý nghe kĩ một chút thì hình như là người phụ nữ đó đang muốn hỏi về một quán ăn hay một nhà hàng nào đó thì phải. “Tôi nghe nói là các nhà hàng nằm trong các khách sạn ở Tokyo đều rất đắt. Thế nên tôi muốn đi ăn ở ngoài. Vậy nếu anh biết chỗ nào ngon thì có thể chỉ cho chúng tôi được không? Có thể là một nhà hàng Italia phục vụ đồ ăn nhẹ hay là một nhà hàng Trung Quốc chẳng hạn?”, người phụ nữ hỏi anh với vẻ mặt tươi cười rất thân thiện. “Hỏi nhân viên lễ tân của khách sạn hay một hướng dẫn viên du lịch nào đó không được à? Tự nhiên lại hỏi một người lạ mặt một việc như vậy liệu có bất lịch sự quá không?”, người đàn ông cũng cười rất tươi và quay sang nói với anh: “Anh cứ đi đi, đừng để ý đến chúng tôi làm gì!”. Chẳng khác gì mấy cặp vợ chồng già vẫn thường xuất hiện trong các bộ phim cổ điển, Kawashima nghĩ. Cặp vợ chồng đó vừa thì thầm nói chuyện với nhau vừa tiếp tục chậm rãi đi phía sau anh. Nếu đi cùng hai người này đến chỗ thang máy thì dở quá, anh lại bắt đầu suy tính. Nếu như vút những thứ này ở một chỗ không phải là hành lang hay không phải là nhà ăn thì đúng là hơi bất bình thường và sẽ khiến người ta nghi ngờ, nhưng nếu như vút nó ở một tầng nào khác thì cũng có thể sẽ gây sự chú ý của hai người này. Nếu đã gặp phải rắc rối do việc gọi một cô gái từ một câu lạc bộ SM đến phục vụ thì sẽ không được phép để bị phát hiện ra con dao và cái dùi đập đá. Kawashima đứng lại, cho tay vào túi quần lục lọi, giả bộ như đã bỏ quên một thứ gì đó trong phòng. Anh đợi cho cặp vợ chồng họ đi qua rồi lập tức quay lại. Lúc anh vừa quay lại phía căn phòng của mình và nói với hai người kia: “Chúc ông bà một buổi tối tốt lành!” thì anh chợt nhận ra một điều. Cánh cửa căn phòng ở phía cuối hành lang đang mở toang và Sanada Chiaki đang lảo đảo bước ra, không một mảnh vải che thân. Anh giật thót, cái túi nylon đang xách trên tay suýt nữa thì rơi xuống. Nếu bây giờ mà chạy nhanh về phía cô ấy thì thế nào tiếng bước chân cũng làm cho đôi vợ chồng kia quay lại nhìn. Cái cảnh tượng đang diễn ra trước mặt anh lúc này, cảnh tượng Sanada Chiaki đang trần truồng với đôi chân quấn băng giờ cũng đã ngấm đầy máu ra ngoài đang lảo đảo bước đi ở hành lang, quả đúng là một cơn ác mộng. Đôi vợ chồng già kia vẫn đang tiếp tục đi về phía thang máy mà không biết gì cả, chỉ một chút nữa thôi là họ sẽ đi khuất tầm mắt. Chiaki dựa lưng vào bức tường ngoài hành lang, mắt nhìn quanh như thể cô cũng không biết là mình nên đi đâu. Đến lúc này, Kawashima yên tâm là đôi vợ chồng họ đã biến mất sau

chiếc cột đằng kia, anh vội vã lao về phía Chiaki. Nếu lúc này mà có một ai đó bước ra từ một căn phòng khác thì có lẽ nó sẽ là điều tồi tệ nhất đối với anh. Vừa nhìn thấy Kawashima chạy lại chỗ mình, Chiaki sợ hãi la lên một cách yếu ớt rồi ngã lăn ra trong lúc vội vã quay đi hướng khác để chạy trốn. Cô quy xuống, đầu gối đập xuống đất. Kawashima đến gần chỗ cô gái đang sợ hãi chỉ trực chạy trốn, dùng hai cách tay xốc nách cô từ phía sau để nâng cô gái đứng lên. Anh ôm lấy cô rồi dìu cô lê từng bước một về phía căn phòng số 2902. Dù là một cô gái nhỏ nhắn đi chẳng nữa thì nếu như cô ta đã định kháng cự, dù chỉ là vài mét thôi, cũng khó mà lôi cô ta đi nổi, Kawashima tự nhủ. Tay trái vẫn cứ xách cái túi nylon nặng trĩu trên, anh vừa ôm Chiaki vừa dùng tay phải tìm chìa khóa trong túi quần. Cứ mỗi lần Chiaki giãy giụa là một lần chiếc túi nylon nặng trĩu trên tay Kawashima lại rung lên, miết vào vết thương ở tay anh, mảnh vải trắng quần bên ngoài, rồi đến cả tờ giấy ăn lót bên trong cũng bị trật ra, máu từ vết thương lại bắt đầu chảy ra đầm đìa. Khó khăn lắm anh mới cho được chìa khóa vào ổ, mở cửa ra và lao vào trong phòng với một tư thế gần như sắp ngã. Đúng lúc đó, anh nghe tiếng ở một phòng nào đó có tiếng mở cửa, ngay sau đó là tiếng đóng cửa. Tay trái của anh đau kinh khủng, trái tim thì gần như vừa bị xé tan ra. Không biết có ai vừa nhìn thấy không? Hơn nữa, vì vẫn chưa rút được cái dùi đập đá và con dao đi nên anh cũng không thể gọi người của câu lạc bộ SM đến vào lúc này được. Chiaki đang nằm lăn lóc ở gần cửa ra vào và rên rỉ: “Đau quá!”. Sau khi chớp mắt được một chút, Chiaki tỉnh dậy và bắt đầu phục hồi các cơ quan cảm giác, cô cảm thấy vết thương ở đùi lúc này đúng là vô cùng đau đớn. Một vết thương được băng bó khá vụng về theo một cách cũng khá là lạ, thế nên khi cô vừa mới đứng lên thì máu đã lại chảy ra tới tận mu bàn chân. Kiểu này thì bắt buộc phải đi bệnh viện thôi, cô bắt đầu thấy lo sợ. Cô vẫn còn cảm nhận được hơi ấm của cái người đã thường xuyên đưa cô đến bệnh viện, cái người đó vừa rồi vẫn còn ở ngay bên cạnh cô mà. Răng của cô lúc này rất đen và bản, trong lợi hình như còn dính một cái gì đó thì phải. Cảm giác trên đầu lưỡi thì giống như là một miếng cao su vừa bị cắt ra vậy. Cô dùng tay lấy nó ra - một mẫu da người, trên đó còn có cả nếp nhăn, chẳng khác gì mô hình da giả mà cô thường thấy, nhưng đó đúng là một miếng da người thật, cô bắt đầu nhớ ra là mình đã cắn đứt ra ngón tay của một ai đó. Và cả tiếng thì thầm bên tai, lúc này cô cũng nhớ rất rõ. “Không sao đâu! Cô không được nổi giận đâu đấy! Tức giận thì cũng chẳng giải quyết được việc gì đâu!”, người đàn ông đó vẫn luôn thì thầm

như vậy bên tai cho dù anh ta đang phải cố gắng chịu đựng nỗi đau đớn vì bị cắn mất một chút da trên ngón tay., Chiaki nghĩ. Cô nhìn khắp phòng một lượt nhưng không thấy bóng dáng người đàn ông kia đâu cả, trong nhà tắm cũng không thấy. “Đau quá!”, Chiaki kêu lên không biết bao nhiêu lần, rồi cô vừa ôm cái chân phải, nâng nó lên một chút cho đỡ đau vừa giữ giữ bộ complet màu chàm mà cô nghĩ là của người đàn ông kia. “Đi đâu thế không biết!”, cô la lên, nhặt lấy cái túi xách, giận dỗi ném về phía tường rồi quyết định sẽ ra ngoài tìm. Chỉ tới khi vừa ra đến hành lang cô mới bắt đầu nhận ra là mình không mặc gì trên người cả. Cánh cửa phía sau đang từ từ đóng lại và cô đã nghĩ rằng mình không thể quay vào phòng được nữa. Đúng lúc đó, cô nhìn thấy có một người đàn ông đang tiến về phía mình. Vì lúc này Kawashima đã mặc một bộ quần áo khác nên cô không nhận ra đó chính là người mình đang tìm. Sợ hãi, Chiaki quay lại định chạy trốn nhưng rốt cuộc lại được dìu vào phòng. Vừa vào trong phòng, cô cũng kịp nhận ra vết thương trên ngón tay Kawashima. “Chính là người đàn ông này!”, cô nghĩ.

- Đây!

Vừa thở hổn hển Kawashima vừa nói với Chiaki.

- Cô có hiểu tôi đang nói gì không?

Chiaki nhìn Kawashima với vẻ mặt sợ sệt, biết lỗi và lặng lẽ gật đầu. Tôi hiểu anh đang nói gì mà. Anh định sẽ đưa tôi đến bệnh viện phải không nào, cô nghĩ vậy và lặng lẽ gật đầu.

- Trước hết, cô mặc quần áo vào giúp tôi có được không?

Đương nhiên là phải rời khỏi cái khách sạn này càng sớm càng tốt . Vì rất có khả năng là sẽ bị ai đó bắt gặp nếu còn tiếp tục ở đây như thế này, mà hơn nữa thì cuối cùng cho đến tận bây giờ, anh vẫn chưa thể vứt cái dùi đập đá và con dao kia đi đâu được. Có lẽ đến bệnh viện bây giờ là ổn nhất. Nếu đưa cô ta đến bệnh viện chữa trị thì chắc chắn là văn phòng của cô ta cũng sẽ không nghi ngờ gì mình cả, và nếu mình nói rõ tình hình cho họ và vẫn trả đủ tiền phục vụ sáu tiếng đồng hồ cho cô ta cũng sẽ chẳng có gì để phàn nàn về mình cả, anh lại bắt đầu suy tính.

- Tôi xin cô đấy, mặc quần áo vào cho tôi nhờ!

Anh nhanh chóng sắp xếp lại hành lý để có thể trả phòng cho khách sạn càng sớm càng tốt. Vì anh sẽ phải dắt theo cô gái này lúc ra khỏi khách sạn nên thế nào cũng sẽ bị nhân viên lễ tân chú ý, mà anh lại không tiện nói với cô gái về điều đó. Nhưng dù sao thì anh cũng chẳng làm gì ở cái khách sạn

này nên việc đó cũng không thành vấn đề cho lắm. Chỉ cần gọi taxi và đưa cô ta đến bệnh viện gần nhất, thế là coi như xong.

- Chúng ta sẽ đến bệnh viện, nên ở trần như thế này sẽ không ổn chút nào.

Nghe Kawashima nói vậy, Chiaki cảm thấy vô cùng sung sướng. Cái người đàn ông đã ôm cô từ phía sau và luôn miệng thì thầm vào tai cô lúc này chính là người này chứ không phải ai khác. Cuối cùng thì mình cũng đã gặp được người đó. Cô nghĩ vậy và nói:

- Vâng, tôi hiểu rồi!

Cô lại nhìn vào mặt Kawashima và ngoan ngoãn gật đầu.

- Tôi sẽ gọi điện về cho văn phòng trước đã.

Nói rồi Chiaki chậm chạp lê cái chân phải về phía chiếc điện thoại đang đặt trên bàn. Kawashima vừa chú ý lắng nghe nội dung cuộc nói chuyện vừa đi vào nhà tắm. Anh định sẽ đi lấy quần áo mang đến cho Chiaki. Anh nhặt chiếc kéo Thụy Sĩ đang nằm lẩn lóc trên sàn nhà tắm, lấy giấy ăn nhẹ nhàng lau sạch vết máu trên đó, tản mẫn như lúc anh bọc lưỡi dao vậy, rồi anh gấp cái kéo lại và thả vào trong túi xách. “Vâng, mọi chuyện là như thế đấy ạ! Tôi không được khỏe nên mới thành ra như vậy, đành phải kết thúc cuộc vui sớm tại đây thôi. Nhưng mà tôi sẽ không về văn phòng ngay lúc này có được không ạ?”, ngồi trong phòng tắm anh vẫn nghe thấy tiếng Chiaki nói chuyện điện thoại. “Bây giờ mới hơn mười giờ nên anh ta chỉ cần trả tiền bốn tiếng thôi cũng được phải không ạ?”, “Được rồi, nếu như cô cảm thấy không được khỏe thì cứ đi bệnh viện. Nếu là vì thế thì cũng không sao đâu, thế cũng được mà!”, vừa nghe hai bên trao đổi như vậy, Kawashima vừa bật vòi hoa sen xả nước ra để rửa sạch những vết máu bám trên thành bồn tắm và trên sàn nhà. Ngay cả những vết máu đã đông lại thì cũng chỉ cần dùng khăn mặt cuộn tròn lại rồi chà thật mạnh là đi hết, không để lại dấu vết gì cả. “Vì không được khỏe nên phải đến bệnh viện khám xem thế nào”, đúng là một lời nói dối không chê vào đâu được, Kawashima cảm thấy rất hài lòng, hai tay ôm chiếc váy và quần áo lót của Chiaki rồi ra khỏi nhà tắm.

Chiaki vẫn trần truồng, chiếc vòng bạc trên vú rủ xuống, cô đang yên vị trên ghế sofa đợi Kawashima.

- Có lẽ là hơi khiếm nhã một chút nhưng anh làm ơn mặc quần lót vào cho tôi được không? Tôi sợ là tự mình làm thì sẽ chạm vào vết thương và tôi cũng vẫn còn đau nên không thể làm việc đó một cách dễ dàng được.

Nói rồi Chiaki dạng hai chân ra trong tư thế sẵn sàng để Kawashima mặc quần vào cho cô. Kawashima quỳ gối xuống trước mặt Chiaki, hai tay cầm chiếc quần lót màu tím và bắt đầu luồn qua chân. Anh kéo quần dọc theo hai bắp chân đến quá đầu gối thì bỏ tay ra và bảo Chiaki đứng lên. Cô cẩn thận đặt tay lên vai anh, vịn vào đó và từ từ đứng dậy. Mấy cái cái lông lơ thơ ở vùng kín của cô gần như sắp chạm vào mặt anh. Kawashima kéo cái chun quần thật rộng ra để không chạm vào những miếng vải băng bó vết thương trên đùi, cuối cùng chiếc quần tím nhỏ xíu làm bằng vải mỏng, trong suốt đó cũng kéo được lên đến bụng cô gái, ôm chặt vào cái eo nhỏ xíu.

- Có lẽ không cần phải mặc thêm quần nịt ra bên ngoài nữa đâu nhỉ? Đẳng nào đến bệnh viện cũng phải cởi ra mà! - Chiaki nói.

- À ừ! - Kawashima đáp lại.

Vừa trả lời Chiaki anh vừa đứng lên và sờn cả gai ốc khi nhìn thấy cái túi xách của mình bị vứt ở góc phòng. Cuốn sổ ghi chép của anh đang nằm lăn lóc trên sàn. “Cô ta đã đọc nó rồi à?”, toàn thân anh run lên, vì sợ hãi, bắt đầu từ vết thương ở tay trái, cảm giác ớn lạnh lan đi khắp cơ thể. Anh quay lại phía sau nhìn Chiaki đang mặc áo lót vào mà thấy chóng cả mặt, trong người nôn nao. “Cô gái này phải...”, cảm giác nôn nao xen lẫn với cảm giác ớn lạnh làm anh bỗng thấy hưng phấn một cách kì lạ, và anh hiểu rất rõ những cảm xúc của mình lúc này. “Phải thủ tiêu, phải đem cô ta đi đâu đó mà sát hại thôi. Một khi cô ta đã đọc cuốn sổ đó rồi thì mình sẽ không thể tiến hành kế hoạch tiếp theo được nữa. Thế nào mà cô ta chả đi kể với một ai đó là tôi có biết một ông khách như thế đấy! May mà mình đã không vứt cái dùi đập đá và con dao đó đi!”

Vì Chiaki phải dựa vào vai Kawashima mới đi được nên hai người cứ phải di chuyển từng bước một rất chậm chạp. Ra khỏi khách sạn, bên ngoài phố xá vắng tanh không một bóng người, chỉ có cái rét bao trùm. Tiếng gió rít qua khe giữa các tòa nhà cao tầng càng làm cho con người ta thêm lạnh. Cái rét làm cho các cơ quan cảm giác cũng như bị tê liệt đi; trong giây lát, Kawashima hình như đã quên mất vết thương ở tay trái. “Lạnh quá!”, Chiaki dựng cổ áo lên và co người lại cho đỡ lạnh, vừa nói vừa bám chặt hơn nữa vào cánh tay của Kawashima. “Cô gái này lạ thật đấy!”, Kawashima nghĩ bụng. Đến bệnh viện thôi mà cô ta vui thế cơ à? Nhưng dù sao thì khi Kawashima đến trả phòng cho khách sạn, cô ta cũng đã tỏ ra rất biết điều đấy chứ. Trong thang máy, cô gái vẫn khoác tay Kawashima rất

chặt nhưng vừa đi đến hành lang, cô liền rút tay ra, tỏ vẻ chẳng chú ý đến quày lễ tân, một mình đi bộ về phía cửa ra vào. Hệt như cô ta chẳng có quan hệ gì với Kawashima vậy. Có lẽ một cô gái bán hoa như cô ta đã được dạy thế, Kawashima nghĩ, nhưng dù sao thì cũng không bị ai nhìn thấy hai người đi với nhau trong khách sạn là có thể thở phào được rồi. Đúng ra Chiaki rất muốn được khoác tay và đi cùng anh nhưng lúc đó cô đã nghĩ là nếu cứ nhằng nhẵng bám lấy người đàn ông này ở nơi đông người thì biết đâu sẽ bị anh ta ghét. Ai cũng vậy thôi, ai cũng đều cảm thấy khó chịu khi phải ở cạnh mình tại những nơi đông người. Kể từ sau khi mình nói ra chuyện với bố thì mỗi khi cùng mẹ đi ra ngoài, mẹ thường cố tình đi cách mình một chút. Có lẽ mẹ cảm thấy xấu hổ vì một đứa con như mình, Chiaki nghĩ. Mình là một kẻ luôn làm cho người khác ngưng ngưng khi phải khoác vai hay sóng đôi đi cùng. Trong lúc lấy biên lai ở quày lễ tân, Kawashima khẽ kéo cái kính nguyệt trang xuống một chút và liếc mắt nhìn Chiaki đang một mình ở hành lang. Hai tay, mỗi tay một túi, một túi to đựng đầy những dụng cụ để hành nghề SM và một cái túi xách nhỏ, hai vai trĩu xuống vì những chiếc túi nặng, cô lê cái chân phải đi ra cửa.

- Làm ơn đưa tôi đến bệnh viện gần nhất!

Kawashima vừa dứt lời, người lái xe liền hỏi lại:

- Bệnh viện đa khoa ở Daidaiki có được không ạ?

- Đâu cũng được! - Cả Kawashima và Chiaki cùng trả lời. Trong xe taxi cũng khá ấm nhưng Chiaki vẫn cứ bám chặt lấy Kawashima, càng lúc càng dựa sát vào người anh. Cô xoay phần thân trên, áp mặt vào ngực anh. Có rất nhiều đứa con gái sống ở nhà tình thương với anh cũng như thế này, Kawashima nhớ lại. Thực ra không phải vì bọn nó thích anh mà tỏ ra âu yếm như vậy. Ngoảnh mặt một cái là nó sẽ thay đổi 180° ngay. Nó sẽ không thèm đém xĩa gì đến anh hệt như là ngay từ đầu anh đã chưa từng tồn tại trên cõi đời này vậy. Vì thế mà cái hành động có vẻ ngọt ngào, yêu thương này cũng không thể chứng tỏ được là cô ta chưa đọc cuốn sổ. Mình vẫn chưa hiểu được cô ta định làm gì. Vì quá lo lắng, sợ hãi mà cô ta sẽ cười lên thành tiếng, vừa cười lại vừa chảy nước mắt rồi đột nhiên sẽ lao vào đánh người khác, những chuyện như vậy cũng không thiếu. Nói tóm lại là sẽ phải ở cùng cô ta một lát để xác định lại xem cô ta đã đọc cuốn sổ đó chưa.

- Quý khách thấy không được khỏe hay sao là lại đến bệnh viện?

Người lái xe nhìn gương chiếu hậu và hỏi. Chiaki cười, tiếng cười nghe thật gượng gạo, khổ sở y như tiếng trả lời qua một cái máy điện thoại công

cộng vậy.

- À, thực ra thì tôi đang có em bé, hình như sắp sinh rồi thì phải!

Cô cười cười trả lời. Cái bụng vừa gầy vừa nhỏ đến mức chỉ cần hai bàn tay cũng có thể ôm trọn, lúc lên xe thế nào tài xế chẳng nhìn rõ, chẳng hiểu cái cô này nói dối kiểu gì thế không biết, Kawashima bực bội nghĩ.

- Phải không anh?

Chiaki nhìn anh và nói. Đôi mắt vẫn cứ uơn ướn. Nhưng Kawashima không trả lời. Anh quay sang nhìn Chiaki một chút và không hề thay đổi thái độ, không có vẻ gì là phủ định hay đồng tình cả.

- Cái kính của anh rất hợp đấy!

Kawashima vẫn im lặng. “Đến bệnh viện nhanh lên cho tôi nhờ!”, vừa nghĩ anh vừa chăm chăm nhìn về phía trước.

- Đeo cái kính đó vào trông mắt anh rất đẹp đấy!

Anh chàng này lắm tiền đây, Chiaki bắt đầu nghĩ. Cách cư xử rất điềm đạm, khuôn mặt cũng khá đứng đắn, tuyệt đối anh ta không nói dối mình đâu. Có những việc mà từ trong thâm tâm mình thực sự đã nghĩ như vậy hoặc có những việc đơn giản cũng chỉ là một lời nói đùa, nghe có vẻ hơi khoa trương một chút nhưng chỉ cần mình mở miệng ra là ngay lập tức mọi người sẽ phản ứng lại một cách đầy dối trá đồng thời sẽ bịa ra một lời nói dối. Thế nhưng người đàn ông này thì chỉ im lặng mà không phản ứng gì cả, thế nên anh ta không hề nói dối mình. Bộ complet rẻ tiền lúc này cũng vậy, và cả chiếc áo khoác, áo bó mặc bên trong, chiếc quần Jean, đôi giày hay cái kính mà anh ta đang đeo cũng vậy, đều là đồ rẻ tiền nhưng rất có thể đây là hình thức nguy trang của anh ta để đến nghỉ tại khách sạn này và vui thú với một cô gái ở câu lạc bộ SM. Anh ta đã trả tiền cho sáu tiếng phục vụ nhưng thậm chí cũng chưa hề có ý định đụng đến một sợi tóc của mình. Hơn nữa, khi mình nói là trả tiền bốn tiếng cũng được rồi thì anh ta vẫn cứ hào phóng trả đủ sáu tiếng. “Cởi quần áo ra, nhanh lên nào! Cho anh được ngắm nhìn em, nhanh lên nào! Hôn anh đi nào! Hãy làm đi!...”. Từ trước đến nay chỉ toàn những ông khách như vậy mà thôi. Người đàn ông này khác với tất cả bọn họ. Khi người đàn ông này mặc xong cái quần lót vào cho mình thì mặc dù vết thương ở đùi rất đau, mình cũng không có cảm giác gì hết. Có lẽ là anh ta chỉ định nguy trang và vui vẻ ở cái khách sạn đó một đêm thôi. Mình có cảm giác như anh ta là người Kyoto hay Kobe gì đó. Có lẽ thực sự là anh ta đang nghỉ tại một căn phòng đôi sang trọng ở một khách sạn nào khác cơ.

- Này, thực ra thì anh đang ở khách sạn nào thế?

Chiaki vừa dứt lời, lập tức toàn thân Kawashima như chết cứng. Xem nào, đúng anh ta là một ông chủ giàu có đang muốn che giấu thân phận rồi, Chiaki nghĩ. Đúng là cô ta đã đọc cuốn sổ rồi, Kawashima khẳng định.

Chiếc taxi dừng lại trước cổng lớn của bệnh viện. Cửa sổ ở hầu hết các phòng đã không còn ánh đèn. Người lái xe lặng lẽ nhìn Chiaki và Kawashima, hai người đang khoác tay nhau chậm rãi đi vào bệnh viện.

- Nghe tôi nói này! Tôi sẽ chờ cô ở đây, chắc chắn là tôi sẽ đứng đây chờ cô. Từ nhỏ tôi đã rất ghét bệnh viện, từ ghét mà sinh ra sợ bệnh viện, cho nên....

Đến trước tấm bảng đề: “Khu vực tiếp nhận, hướng dẫn bệnh nhân ngoại trú và các trường hợp khẩn cấp”, Kawashima vừa thở hổn hển vừa nói với Chiaki. Cái lạnh làm cho hơi thở của anh thành một làn khói mỏng. Thực ra là vì anh không thể để cho các bác sỹ hay y tá ở đây thấy mặt mình được.

- Vâng, tôi hiểu mà!

Chiaki đồng ý đáp lại. Ra thế, hóa ra lần nào tỉnh lại trong bệnh viện mình cũng không thấy người đàn ông này ở bên cạnh, chính là vì lý do này đây, Chiaki thầm nghĩ.

- Nhưng mà anh cũng cần phải băng bó vết thương ở tay chứ?

Nghe Chiaki nói vậy, Kawashima liền trả lời: “Tôi chịu được”, rồi lôi từ trong túi ra ba tờ giấy bạc 10.000 yên đưa cho Chiaki:

- Cô cầm lấy! Đây là tiền viện phí.

- Không cần đâu. Lúc này tôi đã nhận rồi mà!

Chiaki quay đi, bước tới cánh cửa phía dưới tấm bảng, đang đi cô chợt ngoái lại nhìn Kawashima.

- Anh nhất định phải đợi tôi đấy nhé!

- Được rồi, chắc chắn là tôi sẽ đợi.

- Hơn nữa, anh sẽ ở cùng tôi suốt đêm nay nữa nhé!

- Được rồi, sẽ ở cùng!

Vừa nhìn Chiaki đi vào bên trong tòa nhà, Kawashima vừa nghĩ: “Phải nhanh chóng giết cô ta mới được!”.

“Cô có bảo hiểm không?”, cô y tá hỏi Chiaki. Cô lắc đầu rồi đưa giấy phép lái xe ra để người y tá viết tên tuổi và địa chỉ của cô vào sổ; cô nói với bác sỹ là mình bị ngã xe đạp. Lúc bị ngã ở ngoài hành lang của khách sạn, cô đã bị một vết xây xước nhỏ trên đầu gối bên trái, bác sỹ chỉ xem mỗi vết

thương đó và nói: “Những vết thương khác đều không có gì đáng lo ngại cả, chỉ có một vết thương là sâu và cần phải khâu thôi!”. Ông ta cũng chẳng thèm quan tâm đến việc cô đang được băng bó bởi miếng vải xé từ một chiếc áo sơ mi trắng và mặc dù có xem qua dấu tích của những vết thương do cô tự gây ra trước đó nhưng vị bác sỹ cũng chẳng thèm hỏi han gì. Ông ta rửa sạch vết thương cho đỡ nhiễm trùng, chấm rất nhiều bông gạc lên chỗ đó rồi chích ba mũi thuốc tê. Chắc ông ta đang muốn làm nhanh nhanh cho xong chuyện! Chiaki nghĩ. Trong phòng đợi có khoảng hơn mười người. Một người đàn ông hói đầu mặc một bộ Yukata, ông ta đang ngồi trên xe lăn, mồm há hốc, mắt nhắm hờ như lim dim ngủ. Một người phụ nữ trung niên có trang điểm nhẹ một chút, ngón chân cái và mắt cá chân phải sưng phồng lên; có hai người đàn ông trẻ tuổi gầy còm đang xóc hai bên nách để đỡ bà ta đứng. Một nhóm bốn người mặc quần áo công nhân vẫn còn chua chua mùi mồ hôi đang ghé sát mặt vào nhau, chuyện trò to nhỏ. Một cụ già với đôi tay gầy guộc nổi đầy những mạch máu tím tái đang say sưa ngồi đọc báo. Một người đàn ông đang ôm con và một người phụ nữ đang ôm một con sóc nhồi bông, tay cầm khăn mùi xoa ấn vào mắt. Sau vài phút, thuốc tê đã phát huy tác dụng nhưng khi chọc mũi kim vào người, Chiaki vẫn cảm thấy hơi đau một chút. Mồ hôi vã ra trên đầu mũi và ở quanh miệng. Bàn tay của bác sỹ thỉnh thoảng lại chạm vào chiếc quần lót màu tím làm bằng vải mỏng của Chiaki, mỗi lần như vậy cô lại nhớ đến đôi mắt đằng sau gọng kính của Kawashima.

- Nếu bây giờ tôi muốn quan hệ vợ chồng thì cũng được chứ ạ?

Lúc đứng dậy và chuẩn bị ra khỏi phòng khám của bác sỹ, Chiaki tranh thủ hỏi.

- Nhớ đừng chạm vào chỗ băng bó là được! - Bác sỹ vẫn cắm cúi viết cái gì đó vào phiếu khám, không ngẩng lên và trả lời.

Kawashima đang đứng ở một trạm xe buýt phía bên kia đường cách xa cổng ra vào bệnh viện một chút. Ở chỗ trạm xe buýt đó, ít nhất cũng có được một vách ngăn để chắn gió rét. Hơn nữa, vào lúc gần mười một giờ, trong một đêm đông lạnh giá như thế này mà lại đứng một mình ngay trước cổng bệnh viện, tay ôm khư khư hai cái túi thì quả là bất bình thường. Mà nếu như lại có một viên cảnh sát tuần tra vô tình đi qua, hỏi vài câu theo thói quen nghề nghiệp rồi lại đòi khám hai cái túi kia chẳng hạn thì không biết phải giải thích thế nào về cái túi đựng dụng cụ hành nghề của một cô gái ở câu lạc bộ SM mà Chiaki đã gửi, và cả cái túi xách của chính anh với

một chiếc dùi đập đá và một con dao bên trong nữa. Nhưng chỉ cần đứng ở trạm xe buýt thì cho dù có xách túi to đến mấy cũng không có ai nghi ngờ gì cả, mà lại vẫn có thể quan sát được cửa ra vào ở chỗ đón tiếp bệnh nhân ngoại trú và những trường hợp khẩn cấp. Khi xe buýt đến thì chỉ cần giả vờ như không phải tuyến mình định đi, thế là ổn.

Tuy nhiên, chỉ với một chiếc áo phông mỏng manh, một chiếc áo len bó, một chiếc quần Jean và một chiếc áo khoác da rẻ tiền thì đúng là không đủ sức chống chọi lại cái lạnh giá của một đêm mùa đông như thế này. Các đầu ngón tay run lên vì lạnh, nhưng khi anh đã phải khó khăn lắm mới đưa được một đôi găng tay vào thì nó lại cọ xát vào vết thương đã bắt đầu đông máu và rồi máu lại tiếp tục chảy ra đầm đìa. Giống hệt như ngày xưa, mấy trò mà mình vẫn nghịch lúc còn nhỏ. Dù có cố gắng đến mấy cũng không thể làm cho cái rét và nỗi đau biến mất khỏi cơ thể được, Kawashima nghĩ. Có rất nhiều việc anh cần phải suy tính trong khi cô gái kia còn đang khám bệnh. Nhưng nếu cứ thế này thì mình sẽ không còn đủ sức mà suy nghĩ nữa. Buổi tối mà mình đã học được cái kĩ thuật đó cũng giống như bây giờ, một buổi tối mùa đông lạnh giá. Mình đã một mình rời khỏi nhà và đóng thật mạnh cái cửa kính ngoài hành lang. Nói đến đây mới nhớ, tối hôm đó mình cũng bị đau ở lòng bàn tay trái. Mẹ đã pha loãng amoniac nguyên chất dùng để diệt sâu bọ đi mười lần rồi đổ đầy lòng bàn tay của mình. Vừa đổ vào được một chút là thấy ngay mùi khó chịu bốc lên cùng với một cảm giác cháy da cháy thịt. Mình đã định chạy đi rửa tay nhưng mẹ nhất định không chịu tha thứ cho việc làm đó của mình. “Mày đừng về nữa cũng được!”, mẹ đứng bên trong cánh cửa kính và nói. Cùng lúc đó, anh nghe thấy tiếng cửa đóng sầm lại. Rồi mẹ thong thả khóa cửa, từ bên ngoài mình vẫn có thể nhìn rõ bóng mẹ bên trong cánh cửa, cái cửa làm bằng loại kính mờ, thô ráp khiến cho cái bóng bị nhòe đi. Anh đã có cảm giác cái bóng lúc đó thật là to lớn, mờ ảo và đáng sợ biết bao. Cứ như là cái lạnh và sự đau đớn đã làm cho đầu óc anh không còn tỉnh táo, bình thường được nữa. Có lẽ lúc đó anh đã lợi dụng được chính cái tình trạng không được tỉnh táo, bình thường ấy. Có một cái gì đó vụt thoát ra khỏi cơ thể anh và cũng có cả một cái gì đó vụt nhập vào bên trong người anh, nhờ đó mà anh đã loại bỏ được cái cảm giác lạnh giá và đau đớn kia ra khỏi cơ thể. Người đang ở đây vào lúc này không phải là mình. Cảm giác lạnh giá và đau đớn này không phải là cảm giác của mình. Vì thế, việc mình không cảm thấy đau đớn, rõ ràng không phải là mình đã sử dụng những từ ngữ đó, không phải là do mình đã nói với

mình như vậy mà hét đau đớn. Lúc ấy, có lẽ cả những từ ngữ đó cũng biến mất cùng với các cảm giác của mình. Lúc chung sống với người phụ nữ hơn mình mười chín tuổi mà đã bị mình dùng dùi đập đá đâm vào thì mình cũng đã từng sử dụng kỹ thuật này. Trước hết, mình sẽ có một cảm giác sợ hãi như thể là đang có một chút thay đổi trong tầm mắt của mình nhưng nó cũng không rõ ràng cho lắm. Nó giống như khi nhìn vào một bức tranh minh họa hay một bức ảnh chụp không gian ba chiều nhưng có lẽ bây giờ thì mình không thể tưởng tượng lại được nữa. Ngay cả diễn tả lại bằng lời nói mình cũng không thể làm được. Chỉ cần chuyển nó thành ngôn ngữ là ngay lập tức, sẽ có một cái gì đó bị mất đi. Khi cái mà con người ta nhớ được không phải chỉ đơn giản là những từ ngữ hay cái được tạo thành bằng cách kết hợp chúng lại với nhau thì có lẽ là lúc đó, họ thực sự đã rất yếu đuối.

Cách trạm xe buýt chừng 200 met có một bộ điện thoại. Vào trong cái bộ đó thì không những mình có thể tránh được cái rét ngoài trời mà còn được nghe giọng nói của Yoko nữa chứ, Kawashima nghĩ. Vừa mới nghĩ đến giọng nói của Yoko là trong đầu Kawashima lại xuất hiện những suy nghĩ rất điên rồ. Anh bắt đầu tưởng tượng ra việc mình đang gọi điện kể rõ sự tình cho Yoko nghe.

Vậy là đã bị cô gái kia đọc quyển sổ ghi chép mất rồi, có lẽ là chỉ còn cách giết cô ta mà thôi. Không còn cách nào khác phải không em?

Bây giờ cô ấy đang làm gì?

Cô ấy đang ở bệnh viện để điều trị và băng bó lại vết thương. Còn anh thì đang ở bên ngoài đợi cô ấy, em hiểu không?

Có lẽ nào cô ấy lại không nói chuyện đó với các bác sỹ hoặc y tá ở đây?

Anh không nghĩ vậy đâu.

Sao lại không?

Nếu nói thì sao cô ấy không nói với nhân viên bảo vệ ở khách sạn, chẳng phải sẽ tốt hơn sao!

Vâng, đúng là thế! Nhưng mà, nếu như đã đọc cuốn sổ đó thì tại sao cô ấy lại không chạy trốn khỏi anh chứ?

Việc đó thì anh cũng không biết. Anh đang nghĩ có thể là do cô này cũng không thể kiểm soát nổi bản thân mình nữa. Và lại, anh cũng đang định thay đổi kế hoạch hành động, dù sao thì cô ấy, cũng có thể coi là cùng hội cùng thuyền với anh.

Cùng hội cùng thuyền? Là thế nào ạ?

Anh nghĩ chắc là hồi nhỏ cũng đã có chuyện gì đó xảy ra với cô ấy.

Việc gì mới được chứ?

Anh không biết, mà anh cũng không muốn biết, nhưng có lẽ là cô ấy đã luôn phải sợ hãi hay đói khát một điều gì đấy.

Vậy bây giờ anh định làm gì?

Kawashima chợt nhìn thấy bóng người đi ra từ cổng bệnh viện, vừa lê chân vừa mở cửa, rồi nhìn xung quanh tìm kiếm. Không thể trở về khách sạn Asakasa được! Kawashima khẽ lắm bầm rồi chạy thật nhanh về phía Chiaki.

Anh ta vẫn đang đợi mình thật! Nhìn thấy Kawashima đang chạy về phía mình trong cái lạnh tưởng chừng có thể làm mọi vật đóng băng đến nơi, Chiaki chợt thấy sung sướng và cảm động rơi nước mắt. Trên tay xách hai cái túi to đồ sộ, vừa chạy vừa thở hồng hộc, hơi thở trắng xóa đọng lại trước mặt vì lạnh, nhìn Kawashima lúc này chẳng khác gì mấy nhân vật trong truyện tranh hay trong phim hoạt hình, Chiaki nghĩ. Trông dáng vẻ kia, chẳng đẹp chút nào cả; khoác cái túi của mình trên vai, anh ta trông giống một quý bà sành điệu nào đó hơn là một người đàn ông. Chắc chắn là do vết thương quá đau nên anh ta không thể dùng tay xách đó được. Vì thế công việc chạy đối với anh ta cũng trở nên rất khó khăn, thế nhưng anh ta vẫn hộc tốc chạy về phía mình nên trông lại càng chẳng ra làm sao cả. Chiaki muốn chạy thật nhanh về phía anh, muốn được nhanh chóng ôm vào vai anh để đỡ anh dậy nhưng đúng như cô nghĩ, thuốc tê vẫn còn tác dụng nên cô không thể cử động mạnh được mà vẫn phải vừa kéo lê cái chân phải vừa đi bộ từng bước đến chỗ Kawashima.

- Hãy đến chỗ tôi đi! Anh về phòng tôi nhé?

Vẫy một cái taxi, hai người cùng bước lên xe, lúc đó Chiaki mới quay sang hỏi anh. Vì quá lạnh, má và môi Kawashima đã tê cứng, nên dù ngồi trong xe taxi rồi, anh vẫn chưa thể chuyện trò gì được, chỉ lặng lẽ gật đầu. May quá, dù sao thì mình cũng không thể đưa cô ta về khách sạn Akasaka vì mình đã dùng tên thật để đặt phòng ở đó, Kawashimanghĩ. Anh đã phải nghĩ rất nhiều xem làm thế nào là tốt nhất, đưa cô gái đến khách sạn Tình Yêu chẳng hạn, nhưng mà đến lúc đó phải làm thế nào để cho cô tin anh cũng là cả một vấn đề.

Còn Chiaki thì không mấy may nghĩ xem tại sao Kawashima lại đưa mình đến tận bệnh viện và tại sao anh ta lại không vào viện với cô. Cô hầu

như đã quên mất rằng người đàn ông này chẳng qua cũng chỉ là một người khách làng chơi như bao nhiêu người đàn ông khác đã gọi điện đến câu lạc bộ và vô tình chọn cô đến phục vụ, chỉ thế mà thôi. Chiaki ngày càng bị cuốn hút bởi những sự hy sinh và những nỗ lực bề ngoài của Kawashima; từ đáy lòng mình, cô thấy thực sự cảm kích. Cái con người này đã đứng suốt ngoài trời đông rét mướt mà đợi mình. Cho đến tận bây giờ, anh ta cũng chưa hề động đến mình, mặc dù toàn thân anh ta, mặc dù đôi tay anh ta đã gầy như tê cóng vì rét. Mình cứ lo lắng suốt, không biết anh ta có thực sự đứng đợi mình không. Lúc đó mình đã nghĩ là anh ta chỉ đứng ngay bên ngoài cửa ra vào của bệnh viện mà thôi nên lúc nhìn quanh không thấy bóng dáng anh ta đâu, mình đã thực sự cảm thấy rất buồn. Thế nhưng con người này, với hơi thở trắng xóa vì lạnh, đã vừa thở hổn hển vừa chạy học tốc về phía mình. Thật chẳng khác nào các nhân vật chính trong phim hoạt hình. Cô ngược lên nhìn mặt Kawashima, chéch chéch ở ngay phía trên, bên phải cô là một gương mặt méo mó, xeo xọ và vẫn đang run lên bần bật. Hơi ấm từ chiếc điều hòa bên trong xe taxi làm cho đôi chỗ trên mặt Kawashima đã hồng hào, ấm áp trở lại nhưng vẫn còn nhiều chỗ chưa hết giá buốt, tím tái nên càng làm cho khuôn mặt anh trở nên nhăn nheo, méo mó thậm tệ. Những cơn gió mùa đông khô lạnh cứ liên tiếp quật vào mặt anh làm cho mái tóc cũng khô đi, xơ xác. Hai hàm răng đập vào nhau run lập cập, nước mũi chảy ròng ròng, mắt nháy liên hồi, đến mức nước mắt cũng phải ứa ra cay xè. Ôi, khuôn mặt trông mới khiếp làm sao, Chiaki nghĩ. Thế nhưng đây cũng là lần đầu tiên cô thấy mình yêu một khuôn mặt đàn ông đến thế. Bất chợt có một cái gì đó thôi thúc cô, giục giã cô, muốn cô thử đánh vào cái khuôn mặt này xem thế nào. Không phải là mình muốn giờ hai tay ra và vuốt ve vào má anh ta nữa mà rõ ràng là mình đang muốn dồn toàn bộ sức lực dùng một vật gì đó, một cái bình hoa hay một thứ dụng cụ công nghiệp nào đó, đập vào vùng quanh mắt anh ta, Chiaki nghĩ. Chảy máu rồi, tôi xin cô đấy, hãy cầm máu cho tôi, lúc đó mình sẽ vừa cười vừa sung sướng nhìn người đàn ông này khóc lóc xin mình giúp đỡ. Có lẽ là lúc vừa khóc lóc vừa van nài thì người đàn ông này trông sẽ càng đáng yêu hơn. Hơn nữa, nếu xảy ra việc như thế thì anh ta nhất định sẽ vẫn tiếp tục ở lại với mình. Chiaki không thể cho Kawashima biết những suy nghĩ trong đầu cô lúc này. Anh này...anh này..., toàn thân cô khẽ rung lên cùng với một chút cảm giác khó chịu, giả mà nói ra được tất cả thì tốt biết mấy, cô nghĩ. Anh này...anh này...., em nghĩ chắc chắn là anh không thích nghe chuyện

này đâu nhưng đúng là em rất ghét bố mình đấy! Mọi người đều nói rằng bố là một người chăm chỉ, chịu khó và tốt bụng. Bố làm kế toán cho một công ty lớn nhất cái thị trấn mà em đã sinh ra và lớn lên. Suốt một thời gian dài, bố chỉ có một sở thích duy nhất là nuôi cá vàng, nhưng kể từ khi em học tiểu học thì cứ mỗi khi mẹ vắng nhà hoặc sau khi mẹ đi ngủ rồi, bố luôn luôn làm những việc rất khó chịu đối với em khiến cho em nghĩ rằng thà mình chết đi còn hơn, mà thực ra thì nhiều người cũng từng có lần nói với em là may mắn chết đi. Em thực sự đã nghĩ là mình nên chết sớm đi thì hơn, thật đấy. Thế nhưng, kể từ hồi học trung học cơ sở, vâng chính là hồi đó, em thường xuyên bị sưng amidan và lên cơn sốt; cuối cùng bác sỹ đã kết luận em cần phải được phẫu thuật mới khỏi. Em sống ở một thị trấn nhỏ ngay gần Nagoya, ở đó không có bệnh viện lớn nên em sẽ được phẫu thuật bởi một bác sỹ người địa phương. Mẹ rất lo lắng về việc một bác sỹ như thế sẽ phẫu thuật nên cứ luôn miệng ca cẩm, than vãn: “Vị bác sỹ đó liệu có ổn không đấy?”. Lúc đó bố vừa tức giận vừa khóc mà nói rằng: “Nếu có chuyện gì xảy ra với Chiaki thì anh sẽ giết ông bác sỹ đó!”. Hồi ấy, khi em nói với mẹ về những chuyện bố đã làm thì bố lập tức thay đổi tính khí và làm rối tung cả nhà lên, thế nhưng riêng cái việc bố vừa khóc vừa nói như vậy thì em nhớ rất rõ. Một người đàn ông trưởng thành mà lại khóc, đúng là một chuyện hiếm có phải không anh? Kể từ khi vào học ở trường cao đẳng, em cũng thay đổi ít nhiều và cũng khá giả hơn một chút nên ngay cả bây giờ, em cũng có thể có đến ba người bạn trai cùng một lúc mà không một ai ghen tuông cả. Anh cũng không ghen đâu nhỉ? Cả ba người đó đều chẳng ra làm sao cả. Một người tên là Kazuki, anh ta hiện là sinh viên đại học, hồi học phổ thông bị tai nạn xe máy nên đến tận bây giờ, da thịt ở chỗ đầu gối và vai vẫn còn bầy nhầy không thể lành lại như bình thường được. Thế nên suốt ngày anh ta nói là muốn chết còn em thì lại rất thích nhìn một người đàn ông trong lúc ngủ say cho nên khoảng nửa năm trước, vâng, chắc là nửa năm trước, em đã thả ba viên Halcion vào cốc nước cam và cho anh ta uống; kể từ đó anh ta đã không bỏ vào mồm bất kỳ thứ đồ ăn, thức uống nào do em làm nữa. Chỉ toàn những anh chàng như thế thôi anh ạ! Yoshiaki thì mỗi khi em nói là muốn chết và giả bộ cầm dao cứa vào đùi là anh ta lại la lên rất khoái trá nhưng mà đến lúc em định thử làm thật một chút xem sao thì anh ta lại chạy mất tăm. Anh ta làm ở một cửa hàng cho thuê băng đĩa, năm nay đã hai mươi tám tuổi. Atsushi thì bằng tuổi em - một chuyên gia làm đẹp trẻ tuổi chỉ vừa mới tốt nghiệp xong. Anh ấy là con

lai, nhưng mà lại không có bố mẹ, vâng, chỉ là một đứa trẻ mồ côi anh ạ. Mỗi khi say xỉn là anh ta lại kể về những chuyện hồi nhỏ của anh ta cho em nghe, giống như một chàng ngốc, rồi anh ta còn khóc rống lên và bảo em hãy giết anh ta đi, thậm chí đôi lúc anh ta còn gọi em là mẹ nữa chứ. Chính Atsushi là người đã dạy em khâu lỗ tai - anh ta đeo những năm cái vòng trên tai, cỡ từ 10 đến 18 - nhưng mà đến khi em bảo anh ta là hãy khâu một cái lỗ vào đầu vú, vào đầu vú ấy, anh hiểu không, và đeo vào đó một cái vòng theo kiểu các huy hiệu khá phổ biến hiện nay (có thể là một cái huy hiệu thủy thủ mặt trăng mà em rất thích, hoặc nếu không thì cũng phải là một hình đầu lâu xương chéo gì đó chẳng hạn), thế là từ đó trở đi, anh ta, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không dám gọi cho em nữa. Kể từ lúc mười chín tuổi, sau khi thay đổi tâm tính, trong vòng ba năm, em cũng đã hẹn hò được với khoảng hai mươi người đàn ông rồi nhưng tất cả bọn họ đều thế cả anh ạ. Được gặp anh em vui biết chừng nào anh có hiểu không?

- Anh đã đói chưa?

Nghe Chiaki hỏi, Kawashima chỉ khẽ gật đầu, sắc mặt không thay đổi, chăm chăm nhìn về phía trước, qua cửa kính của chiếc taxi. Trái phải, trước sau đều có các tòa nhà cao tầng; những ánh sáng lung linh rực rỡ muôn màu từ các tòa nhà đó đang nhảy nhót, vui đùa, đang bao bọc chiếu sáng mình và người đàn ông này, Chiaki sung sướng nghĩ. Không thể nói cho người đàn ông này hiểu hết những tình cảm, suy nghĩ của mình nhưng dù sao điều đó cũng không thực sự quá cần thiết. Người đàn ông này sẽ không hỏi han gì, cũng không nói năng gì với mình hết. Có thể là vì việc được nghe người khác tâm sự hay phải dốc bầu tâm sự với người khác đều không dễ chịu chút nào. Không, trên đời này làm gì có người nào như thế chứ, Chiaki nghĩ. Tất cả mọi người, ai cũng đều muốn nghe, muốn nói cả thôi. Tất cả đều là phóng viên, đều là những nghệ nhân tài năng với cách nhìn nhận và lý giải vấn đề riêng. Chà, bị chính bố đẻ của mình cưỡng hiếp thì quả là đau khổ tột cùng phải không nào? Đúng vậy đấy, tôi thực sự đã không cảm nổi nước mắt. Tại sao việc này lại cứ xảy ra với tôi cơ chứ? Tôi đã vừa nói, vừa khóc rất nhiều. Giống như những tuyến thủ tập thể hình, họ rất tự hào về cơ bắp, da thịt của mình, họ luôn sẵn sàng khoe cơ bắp với nhau và họ cũng sẵn sàng cho bất kỳ ai xem những vết thương của họ. Hơn nữa, thật không thể tin được là chỉ cần cho một ai đó xem những vết thương ấy là họ tin rằng chúng sẽ nhanh chóng lành lặn trở lại. Tuy nhiên, Chiaki nghĩ, tuy nhiên, người đàn ông này có thực sự là người đã đứng chờ

mình rất lâu không? Cô tự hỏi bản thân. Một bản thân đã bị bó liếm vào chỗ đó; một bản thân đã ở trên trần nhà nhìn mình đang làm chuyện đó; một bản thân đã ra lệnh cho chính mình chết đi; một bản thân đã luôn miệng thì thầm với bố là thích thật khi bố liếm vào chỗ đó; một bản thân đã tự tay lấy chiếc kéo từ bộ dao Thụy Sĩ ra cắt tay mình - tất cả những con người đó trong mình đều chỉ biết trả lời một câu: “Không biết!”. Đó là bởi vì chính bản thân Chiaki cũng thật sự không biết mình đang mong chờ một người đàn ông như thế nào. Một người có thể đem đến cho cô sự hưng phấn, thỏa mãn; một người có thể chịu đựng bản thân cô; một người có thể sẵn sàng hy sinh vì cô; một người đang tìm kiếm, mong muốn bản thân cô - từ trước đến nay cô vẫn luôn mong chờ một người đàn ông có tất cả những phẩm chất đó. Chà, những thứ đó thì bây giờ thế nào cũng không quan trọng, Chiaki vừa nghĩ vừa ngược lên nhìn gương mặt Kawashima, đôi mắt kính lúc này đã mờ cả đi mà anh cũng chẳng thèm lau lại để nhìn cho rõ. Chắc hẳn là người đàn ông này khi đến phòng mình sẽ vừa vui mừng đến chảy nước mắt vừa rói rít cảm ơn cho mà xem.

- Sắp đến nơi rồi anh ạ! Lúc đó em sẽ làm cho anh mấy món ăn cho ấm người nhé! Có thịt hầm và cả xương hầm nữa. - Chiaki nói.

- À, vâng! - Kawashima khẽ đáp lại bằng một giọng nói rất trầm và thấp. Liệu có thể vào phòng của cô gái này mà không bị ai nhìn thấy không nhỉ? Dù sao thì mình cũng muốn nghỉ ngơi một chút đã, rồi sau đó sẽ tính kế hoạch tiếp theo, Kawashima nghĩ.

- Anh đi tạm đôi dép này nhé! Mặc dù nó là để dùng trong mùa hè nhưng là hàng Maroc đấy anh ạ! Thực ra thì em cũng còn có vài đôi dép đi trong nhà khác nữa, anh xem, đây là một đôi dép kiểu cổ của Trung Quốc đấy, nó làm bằng lụa, rất đẹp phải không ạ? Nhưng mà chỉ có chân cỡ 10 là đi vừa thôi; nó quá nhỏ, ngay cả chân cỡ bình thường đi cũng không vừa. Còn đôi dép Maroc này, đi chân trần có thể sẽ thấy hơi ráp ráp một chút nhưng đi tất vào thì sẽ rất thoải mái đấy ạ.

Một căn phòng khá rộng rãi, từ bậc thềm trở vào trong đều được trải thảm, những tấm thảm lông dài khá dày dặn và ấm áp, trên tường cũng mắc một chiếc điều hòa to sụ, choán gần hết bức tường nhưng máy chạy khá êm. Bên ngoài cửa sổ cũng có ban công và đã có sẵn một cái ghế để có thể ngồi ngắm các tòa nhà cao tầng của khu Tây Shinjuku.

Đây là khu nhà tập thể mới được xây dựng, nằm giữa ranh giới của một Shinokubo giàu sang và một Shinokubo bình dân, và không hề có phòng

quản lý trong khu nhà. Nằm ở trung tâm của một dãy nhà xây theo hình chữ “K” này là một cái sân, có thể coi như sân trong của tòa nhà, ở đó người ta có bày mấy cái cây cảnh và một bức tượng thiên thần để trang trí. Thang máy đi lên tầng có một mặt là kính và có thể nhìn ra bức tượng thiên thần ở sân trong. Thang máy dừng lại ở tầng sáu và trong lúc hai người đi về phòng đã gặp một cụ già dắt theo một con chó nhỏ đi ngược chiều. Hai bên chạm mặt nhau nhưng Chiaki không cất tiếng chào ông cụ, còn ông lão thì vẫn cứ đi mà chẳng thèm chú ý đến cô gái vừa ôm cái chân phải vừa lê bước. Chắc chắn là ông ta cũng không thèm nhìn mặt mình đâu, Kawashima nghĩ. Mà ánh sáng lúc đó cũng chỉ là ánh đèn hắt ra chứ không có bóng điện nên rất tối, khó mà nhìn rõ được.

Cửa ra vào được lắp một hệ thống tự động, đóng mở bằng thẻ ra vào, chỉ cần quẹt thẻ vào một cái rãnh ở dưới ổ khóa là cửa sẽ tự động mở ra. Bật một chiếc đèn chiếu với gam ánh sáng màu nóng, Chiaki soi vào giá để đồ và giới thiệu với Kawashima bộ sưu tập dép lê của mình rồi chọn một đôi trong số đó đặt lên thảm và bảo Kawashima đi vào. Một đôi dép đi trong nhà màu vàng trông hơi giống một đôi xăng đan.

- Trước hết, chúng ta hãy uống một chút cà phê Espresso⁽⁹⁾ nhé! Hay là anh thích bia hơn? Hoặc một chút rượu Gin chẳng hạn?

Kawashima đồng ý uống cà phê đen, thế là Chiaki liền lấy cho anh xem một chiếc máy pha cà phê của Đức và một cốc cà phê nhỏ. Chiếc máy xay cà phê được lau chùi bóng loáng. Nó là loại máy chủ yếu được dùng trong các nhà hàng kinh doanh, chiếc máy được làm bằng một thứ thép không gỉ màu bạc và bên trong còn có cả một lò vi sóng loại nhỏ. Giữa nhà là một tủ quần áo ngăn giữa gian bếp và phòng ở. Lấy chiếc máy pha cà phê ra xong, cô đến mở tủ, treo cái áo khoác của Kawashima lên mắc và cứ thế thay quần áo trước mặt anh. Cô cởi áo khoác ngoài ra, rồi đến chiếc váy liền thân mặc bên trong, rồi cô cứ quay thẳng vào mặt Kawashima mà kéo chiếc áo lót qua vai, vứt xuống nền nhà. Nhìn Chiaki lúc này chỉ còn mỗi chiếc quần lót màu tím trên người, Kawashima nghĩ: “Vừa thay đổi không gian một cái là lập tức ấn tượng về cô gái này cũng thay đổi luôn!”. Vẫn là cái cơ thể mà anh đã từng ôm lấy, từng nắm chặt lấy lúc ở ngoài hành lang của khách sạn, lúc trong nhà tắm hay lúc ở trong phòng của anh, thế nhưng bây giờ anh lại cảm thấy dường như nó đẹp và trắng hơn. Trên phần bụng, từ chỗ rốn cho đến cạp quần con của cô cũng có vài sợi lông tơ lơ thơ mà lúc

mặc quần vào hộ cô anh đã không chú ý tới. “Một cái bụng mới đẹp làm sao!”, Kawashima thầm nghĩ. Chiaki mặc một chiếc áo phông màu xám vào trước, rồi sau đó cô cẩn thận mặc một chiếc váy nhung màu nâu xám, thật nhẹ nhàng để không chạm phải vết thương ở đùi. “Lát nữa em sẽ lại cởi ran gay ấy mà!”, gần như không để bật lên thành tiếng, cô quay lại khẽ nói với Kawashima.

- Một căn phòng thật tuyệt!

Vừa ngồi trên ghế sofa ngắm những giọt cà phê đen nhánh nhỏ xuống từ chiếc máy màu bạc, Kawashima vừa nói.

- Ngoài căn phòng này ra thì em cũng chẳng dùng tiền vào việc gì khác mà!

Đặt cốc cà phê lên bàn, Chiaki tiến lại ngồi cạnh Kawashima.

Những cô gái khác thì có thể thích đến quán rượu nhậu nhẹt, hoặc đi nhảy ở các vũ trường, còn em thì ngay cả mua sắm cũng ít đi, chỉ hay sưu tầm những thứ lặt vặt mà mình thích thôi!

Chiếc ghế sofa hình chữ “L” được kê quay mặt về phía dàn audio và giá sách, còn chiếc bàn uống nước nằm ở giữa. Những cuốn sách bìa mềm đủ loại, từ trinh thám mạo hiểm cho đến kinh dị, có lẽ thứ gì cô cũng có trọn bộ, lại còn không biết bao nhiêu là những ấn phẩm truyện tranh đặc biệt dành cho các thiếu nữ, rồi sách dạy nấu ăn, sách hướng dẫn về bát đĩa và đồ gia dụng....được bày lộn lộn; ngoài ra còn có một cuốn sách gồm một bộ sưu tập những bức ảnh tử thi nữa, nhưng chỉ có đúng một cuốn mà thôi. Còn các đĩa CD hay băng video thì không có nhiều lắm. Có ba cuốn phim hoạt hình đang rất thịnh hành hiện nay, vài cái đĩa CD nhạc cổ điển, ngoài ra toàn là những đĩa nhạc đồng quê kiểu như: Tuyển tập những khúc nhạc cổ điển nổi tiếng - Buổi chiều. Còn lại là khoảng mười đĩa nhạc phim và đĩa của các ca sỹ nhạc pop nổi tiếng nhất Nhật Bản. Màn hình ti vi không to lắm mà các thiết bị của dàn audio thì cũng khá là bình thường.

- Nghỉ một lát rồi em sẽ đi nấu súp cho anh ngay! Bây giờ anh có muốn thưởng thức một chút ca nhạc không?

Kawashima gật đầu, thế là Chiaki liền lấy đĩa CD *Tuyển tập những khúc nhạc cổ điển nổi tiếng - Buổi chiều - Volume 3* ra và cho vào đầu đĩa. Một cái đĩa có bài *Khúc nhạc đêm* của Chopin, *Tuổi thơ* của Schumann và bài *Thời hoan lạc* của Schubert thì phải. Chiaki vặn âm lượng xuống mức cực nhỏ, đợi Kawashima uống xong ly cà phê liền ngồi sát vào anh hơn nữa. Cô đang định hỏi Kawashima: “Nghe tiếng piano nhỏ vậy anh có thấy

giống như đang nghe tiếng mưa rơi không?” thì thấy anh chủ động bắt chuyện: “Lúc này vì lạnh quá nên tôi nói chuyện không được thoải mái cho lắm...”. Ngồi trong một căn phòng đang bật điều hòa ấm áp như thế này anh cũng đã cảm thấy ấm người hơn và hình ảnh cái bụng trắng trẻo của Chiaki mà anh đã nhìn thấy lúc này lại hiện lên trong đầu làm anh cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

- Ở bệnh viện cô đã được điều trị đến nơi đến chốn rồi chứ?

Chiaki liền kéo cái váy nhung lên cho anh xem vết thương đã được băng bó lại rất cẩn thận. Cô ta đã nói gì với bác sỹ nhỉ? Anh lại bắt đầu lo lắng. Nhưng muốn xác nhận lại việc cô ta có kể về quyển sổ cho bác sỹ nghe không thì cũng không biết bắt đầu như thế nào. Biết đâu ông bác sỹ đó chẳng đã báo cảnh sát và họ đang đứng ở đâu đó quan sát căn phòng này rồi, chỉ đợi mình lấy cái dùi đập đá ra là sẽ ập đến ngay thì sao? Nhưng rõ ràng là không hề có một chiếc xe ô tô nào bám theo chiếc taxi đến tòa nhà này, và ở xung quanh tòa nhà hay lúc ở cửa ra vào, ở lối ra thang máy tầng sáu lúc này mình cũng không hề có cảm giác bị theo dõi. Hơn nữa, nếu chỉ vì trong cuốn sổ ghi chép của mình có vạch ra một kế hoạch giết người và trong người mình có một con dao và một cái dùi đập đá thì họ cũng không đủ cơ sở để bắt mình được. Nếu như cô gái này có tố cáo mình với cảnh sát, nói dối là những vết thương ở đùi không phải là do cô ta tự đâm mà là do mình đã làm thì chỉ cần cảnh sát xem miệng vết thương là có thể biết ngay - đó là do một cái kéo trong bộ dao Thụy Sĩ gây ra chứ không phải là do một con dao bình thường và một cái dùi đập đá; hơn nữa, từ độ sâu của vết thương cũng như góc độ đâm là có thể xác định được ngay đó là do tự mình hay là do người khác đâm. Vừa nhìn những vết thương mới được băng bó lại trên đùi Chiaki, Kawashima vừa nghĩ: “Mày chẳng qua cũng chỉ muốn thử lấy dùi đập đá đâm cô ta một nhát thôi mà”. Cái tiếng nói đó lại vang lên trong đầu anh, thôi thúc anh, giục giã anh từ bên trong, giống như giọng nói anh đã nghe thấy khi đứng cạnh cái giá bày tã trẻ sơ sinh ở cửa hàng 24 giờ mấy ngày trước đó. Mình vẫn không sao hiểu được! Rốt cục thì quyển sổ đó đã bị đọc chưa? Liệu mình có thể đâm vào chính con ruột của mình hay không? Chỉ nghĩ đến việc đó thôi cũng đủ làm mình cảm thấy khó chịu lắm rồi, phải làm thế nào mới được đây? Mình thực sự không tài nào hiểu nổi nữa! Tại sao mình cứ phải dính nhằng nhặng vào cái cô gái này? Tại sao lại theo cô ta đến tận đây? Lại cứ để cô ta dựa dẫm vào mình? Lại còn ngồi uống cà phê với cô ta nữa chứ! Có lẽ nào mình lại không muốn rời xa cô ta?

Mình sẽ cảm thấy khó chịu khi phải rời xa cô gái này sao? Chắc chắn mình phải là người rõ điều đó nhất chứ! Lúc này, khi cô ta thay quần áo, chẳng phải mày đã đứng yên mà ngắm nhìn cái bụng trắng trẻo của cô ta đó thôi? Chắc chắn là bởi vì mày muốn thử chọc một cái lỗ nhỏ xíu bằng cái đầu nhọn hoắt của cái dùi đập đá vào cái bụng lơ thơ mấy sợi lông tơ màu nâu nhạt đó rồi. Mày chỉ muốn có thế thôi, ngoài cái việc đó ra thì chẳng có gì quan trọng với mày cả đâu. Sau khi đâm cái dùi vào và rút nó ra thì chắc hẳn là mày sẽ được nhìn thấy những giọt máu đỏ tươi, đặc quánh nhỏ ra từ cái lỗ do nó tạo thành, từng giọt, từng giọt một. Mày sống cho đến lúc này, chẳng qua là muốn chứng kiến cái thời khắc ấy mà thôi. Mày chính là một con người như thế đấy! Và chính mẹ của mày cũng đã đóng một vai trò không nhỏ trong việc chuẩn bị hành trang vào đời cho một con người như mày ngay từ khi còn nhỏ. Kawashima bỗng cảm thấy đau đó trong căn phòng nồng nặc một mùi cháy khét của móng tay và tóc, phía sau phần tóc mai của anh, nhiệt độ như đang tích tụ lại, nóng bỏng, các dây thần kinh ở mắt mũi và tai đập vào nhau và những đốm sáng như pháo hoa lập lòe trước mắt. Anh cũng cảm nhận được môi mình đang khẽ rung lên. Nhưng không biết từ lúc nào, anh đã không hề nhận ra là ở cổ anh, mồ hôi cũng đang vã ra đầm đìa. Các dây thanh đới trong họng anh rung lên như muốn kêu gào một điều gì đó. Do anh sợ hãi? Hay là do anh đã quá phấn khích? Chính bản thân anh cũng không hiểu được. Anh cắn chặt môi, nhắm nghiền mắt lại và bắt đầu tháo chiếc găng tay bên trái ra, suốt từ lúc đó đến giờ anh vẫn cứ đeo găng như vậy. Lớp vải bên trong chiếc găng đã dính chặt vào ngón tay anh giờ lại bị giật ra khiến cho lớp da ở miệng vết thương đang lành cũng bị bong ra, máu lại bắt đầu chảy. Kawashima nắm chặt lấy bàn tay trái, cổ gồng mình chịu đựng cơn đau.

- À, đúng rồi, anh vẫn chưa bôi thuốc vào vết thương nhỉ?

Nghe Chiaki nói vậy, Kawashima vẫn cứ cúi mặt, nhắm mắt, lắc đầu từ chối.

- Nhưng nếu không bôi thuốc cẩn thận là không được đâu. Em đã mua thuốc ở chỗ bác sỹ rồi, lát nữa em sẽ bôi cho anh ngay. Hay là bôi luôn bây giờ cũng được?

Kawashima vẫn chỉ lắc đầu. Anh cảm thấy giọng nói của Chiaki cứ vang mãi trong óc, cái cách nó vang vọng làm cho anh cảm thấy bị ám ảnh, thấy nhớ nhưng một cách kì lạ. Lúc đó, nếu tâm trí mà hỗn loạn và anh không thể kiểm soát nổi bản thân thì chắc chắn là anh đã lại nghe được

giọng nói đó. Nhiệt độ vẫn cứ tích tụ đằng sau tóc mai nóng bỏng, nó không thể thoát đi đâu được, các dây thần kinh ở mắt, mũi và tai vẫn cứ như chập hết vào nhau loạn xạ và đến khi anh thấy có một cái gì đó sắp bị xé rách, một cái gì đó sắp bị phá ra thì anh bắt đầu nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, không phải từ bên trong con người anh mà là từ bên ngoài. Không phải một lời mắng mỏ, cũng không phải là những tiếng vỗ về an ủi, giọng nói đó vẫn luôn luôn như thế, nó luôn nói với anh sự thật, luôn bắt anh phải đối mặt với sự thật. “Masayuki, nhìn kìa, sắp có cơm rồi đấy. Hôm nay sẽ được ăn món Hamburger mà mọi người đều thích. Chà, phải rửa tay đi chứ! Đi rửa tay thôi nào! Nước có hơi lạnh một chút nhưng mà chắc chắn phải rửa tay cho sạch đấy! Mọi người đều rất vui sướng, được ăn Hamburger cơ mà! Nhìn xem, ai cũng đều rất vui sướng đấy!”, giọng nói đó cứ từ ngoài vọng đến. Chính nó đã làm cho những đốm sáng lập lòe như pháo hoa đang ám ảnh anh biến mất, chính nó đã làm cho nhiệt độ nơi tóc mai hạ xuống nhanh chóng. “Đừng bịt tai vào nữa, mắt cũng đừng cứ nhắm mãi như thế, hãy mở ra nhìn thử xem!”, cái giọng nói từ bên ngoài ấy cứ không ngừng nói với anh như vậy. “Hãy nhìn xung quanh mà xem! Hãy thử lắng nghe những âm thanh ở quanh mình đi! Chẳng có gì khác lạ so với thường ngày cả đâu! Không có gì thay đổi cả, không có bất cứ một nguy cơ nào mới xuất hiện đâu, hãy yên tâm đi!”. Kawashima thở ra thật mạnh, anh nhả bàn tay trái đang nắm chặt lại vì căng thẳng ra và bắt đầu mở mắt nhìn. Lúc đó cũng như bây giờ, chẳng có gì thay đổi cả, chính là cái giọng nói từ bên trong cơ thể, chính là cái giọng nói mà anh nghe được từ nện trong lớp da thịt đang bao bọc cơ thể anh đã làm cho anh cảm thấy khó chịu, đã khiến anh trở nên lo lắng, bất an và lúc đó, anh đã phải bịt tai lại mà cũng chẳng ích gì, việc đó vẫn không hề thay đổi, nó vẫn đang diễn ra. Khi mà các dây thần kinh của mắt, mũi và tai chập vào nhau, những tia lửa điện vẫn cứ tóe ra, những hình ảnh vẫn cứ bay nhảy trước mắt, không muốn phải nhìn thấy chúng, anh nhắm mắt lại nhưng nó vẫn nhất định không chịu biến mất. Những âm thanh, hình ảnh từ bên trong chỉ có thể trung hòa được nhờ những âm thanh, hình ảnh từ bên ngoài. Vì thế, đối với Kawashima, có những thứ còn đáng sợ hơn cả cái chết rất nhiều. Đó là việc bị mất hết thính giác và thị giác sau khi bị tai nạn hay mắc một căn bệnh nào đó chẳng hạn. Nếu như anh không thể nghe được những âm thanh từ bên ngoài, không thể nhìn thấy những hình ảnh từ bên ngoài thì trong lòng anh sẽ rất sợ, nỗi sợ cứ lớn

dần lên và chỉ trong chốc lát, anh sẽ phát điên lên mất. Hãy nói với tôi một chuyện gì đó nữa đi! Kawashima vừa nhìn Chiaki vừa nghĩ.

- À, phải rồi. Anh đang đói đúng không nào? Em nấu súp ngon lắm đấy! Em rất thích chế biến, thêm thắt gia vị vào mấy món đồ ăn sẵn đấy!

Chiaki vừa nói chuyện với Kawashima vừa nghĩ ngợi: “Vừa có chuyện gì xảy ra nhỉ? Mình vừa mới làm cái gì thế không biết?”. Mình có làm gì đâu, chỉ cho anh ta vết thương mới được băng bó lại thôi mà. Ngồi trước một người đàn ông đột nhiên mặt tái nhợt đi và chỉ im lặng không nói thì tất cả những gì mình đã làm bây giờ, có cố nghĩ lại cũng chỉ có vậy mà thôi. Căn phòng này đã được lắp một hệ thống điều hòa tự động luôn giữ cho nhiệt độ trong phòng luôn ở mức 22°C nên rõ ràng là anh ta không thể nào bị lạnh được. Thế nhưng anh ta lại đang run lên bần bật, môi mím chặt đến nỗi máu đang ứa ra. Hơn thế nữa, anh ta cũng không hề biết rằng máu đang rỉ ra từ những vết thương trên môi do anh ta tự cắn mình.

- Xen nào, tối nay em định sẽ nấu súp ngô và bơ, món knorr đấy anh! Một buổi tối lạnh như thế này, khi mà toàn thân chúng ta đều đang run rẩy vì rét thì một món súp đặc chắc chắn là hay hơn một món súp loãng chỉ toàn nước dùng thôi phải không anh? Một món súp sền sệt theo em sẽ là ngon nhất, thêm vào đó, em còn cho một chút bột ca ri vào món nước súp của nó, tất nhiên là cả sữa nữa. Em sẽ cho cả sữa bò tươi và sữa đặc vào, như thế món súp sẽ vừa có vị ngọt của ngô vừa có vị ngọt của sữa đặc, lại còn rất bổ dưỡng nữa.

Chiaki vẫn cố gắng nói chuyện tiếp với Kawashima, thấy anh vừa chăm chú lắng nghe câu chuyện của mình vừa mơ màng gật đầu, cô cảm thấy rất sung sướng. Kawashima lúc thì nhìn vào miệng Chiaki, lúc lại nhìn xuống đùi cô. Hình như nhìn thấy vết băng bó ở đùi anh ta đã nhớ đến một cái gì đó thì phải, Chiaki nghĩ. Chắc chắn là anh ta đang nhớ lại những việc mà mình đã làm lúc ở trong nhà tắm rồi. Đúng là không thể tưởng tượng nổi. Chính mình cũng chỉ có thể nhớ lại nó một cách đứt đoạn như từng mảnh ký ức rời rạc mà thôi. Tuy nhiên, Chiaki cũng đã bắt đầu cố gắng để có thể làm cho những mảnh ký ức đó trở nên rõ ràng hơn và gắn kết được với nhau. Cô nghĩ rằng mình đang nhớ lại chuyện đó chính là vì Kawashima. Trong đầu cô lúc này chỉ còn đọng lại duy nhất hình ảnh cái đùi đã bị rách rất nhiều vết, máu me đầm đìa. Cô không thể không tưởng tượng lại khuôn mặt của Kawashima lúc nhìn thấy cảnh đó, chắc chắn là anh ta phải ở đó và nhìn thấy cảnh tượng đó. Khi cô tập trung vào hình ảnh

Kawashima đang đứng trên trời nhìn vào cái đùi đầy máu của cô thì ngay lập tức, có một cái gì đó giống như các tinh thể ánh sáng bám chặt vào, rồi lại nhả ra hoặc là đông cứng lại giống như nguyên liệu làm bánh pudding hay làm thạch khi bị lạnh sẽ đông lại và tạo thành những hình thù nhất định. Hình ảnh đầu tiên hình thành trước mắt Chiaki là khuôn mặt của Kawashima đang đứng ngay cạnh cánh cửa nhà tắm. Đây là lần đầu tiên mình nhớ ra một việc như thế này nhanh chóng đến vậy, Chiaki nghĩ. Những lúc đâm vào sườn hay cắt vào cổ tay thì mình không cảm thấy đau đớn, đồng thời cũng sẽ không nhớ gì hết. Và mình cũng không có ý định sẽ nhớ lại việc đó làm gì. Cửa mở. Cửa mở. Cánh cửa nhà tắm mở ra và người đàn ông này xuất hiện. Người đàn ông này đứng dựa lưng vào đó. Khuôn mặt như thế nào nhỉ? Khuôn mặt, khuôn mặt của người đàn ông này thế nào? Đang hoảng sợ. Khuôn mặt của người đàn ông này đã méo xệch đi vì kinh ngạc và sợ hãi, đến mức bây giờ mà nghĩ lại chuyện đó thì chắc anh ta cũng phải bật cười thành tiếng. Người đàn ông này đã sợ hãi đến mức lúc sau mà có nhớ lại việc đó thì anh ta cũng vẫn thất kinh, mặt cắt không còn giọt máu.

- Em có hai cái đĩa súp, đều là đồ mới mua cả, chúng ta sẽ ăn bằng những cái đĩa đó anh nhé! Súp sắp được rồi anh ạ, không cần phải nấu lâu nên sắp dùng được rồi đấy! Chúng ta sẽ đun sôi nước, cắt gói súp ra, sau đó khuấy đều lên! Cái đĩa súp đó em vẫn chưa dùng lần nào đâu. Nhưng mà nó không phải là loại đĩa Ginory mà là gốm men xanh trong Wedgwood đấy anh ạ!

Người đàn ông này đang sợ hãi. Nghĩ lại thì cũng thấy điều đó đúng thôi, ai lại tự đâm vào đùi mình, máu me be bét thế chứ! Nhưng người đàn ông này thì hoàn toàn quên mất là tại sao đến tận bây giờ mình vẫn còn sợ hãi, Chiaki nghĩ. Bởi vì anh ta đã không chạy trốn, đã không bỏ mình đi mất. Yoshiaki đã chạy mất tiêu; anh chàng Yakuta mà mình hẹn hò lúc đang học cao đẳng cũng luôn miệng nói với mình là sẽ gọi xe cấp cứu tới ngay nhưng rốt cuộc thì cũng biến mất tăm mất dạng. Cái anh chàng Hisao vốn cũng định dùng sức mạnh để ngăn cản hành động đại dột đó của mình nhưng ngược lại, chính anh ta bị mình xiên cho một nhát vào tay và thế là cũng chẳng thấy anh ta bén mảng đến đây nữa. Vì thế mà mỗi khi mở mắt ra trong bệnh viện, mình cũng chỉ có thể mơ ước là sẽ được gặp người đàn ông trong tưởng tượng, người đã luôn luôn đưa mình đến bệnh viện. Tuy nhiên, mình cũng biết rất rõ sự thật là như thế nào. Đó chỉ là tưởng tượng

của mình mà thôi, người đàn ông đó thực sự không hề tồn tại. Chỉ toàn là những người đàn ông mặc quần áo trắng, đội mũ bảo hiểm màu trắng và đưa mình lên chiếc xe màu trắng đó mà thôi, những người đàn ông đã nắm lấy cánh tay mình và tiêm thuốc cho mình. Sự thực chỉ là như thế mà thôi. Tuy nhiên bây giờ mình lại đang nghĩ đây chính là người đàn ông mà mình vẫn luôn ao ước, tưởng tượng. Đó là vì người đàn ông này, tuy có bị mình cắn chảy máu tay xong vẫn không hề trốn chạy; trái lại còn thì thầm mãi bên tai mình những lời ngọt ngào, dịu dàng. Đây là lần đầu tiên có người đối xử với mình như thế. Nghĩ đến đây, Chiaki bất chợt nhận ra là hình như mình đã quên mất một cái gì đó rất quan trọng. Chắc chắn là ngoài việc này ra còn có một lý do gì khác nữa. Chắc chắn là phải còn một lý do nào khác để mình tin chắc đây là người đàn ông mà bấy lâu nay mình luôn ao ước. Chiaki bắt đầu xem xét một cách chắc chắn từng chi tiết, từng hình ảnh đã diễn ra trong nhà tắm. Khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi của Kawashima, từng động tác anh đã làm trước mặt cô lúc đó, đôi bàn tay và cánh tay của Kawashima, vẫn còn một cái gì đó mà cô đã quên mất. Đồ vật. Chính là những đồ vật có trong nhà tắm. Khăn tắm, xà bông, dầu gội đầu, cái túi xách tay của mình, máu trên sàn nhà, sọt giác, hộp giấy ăn, chậu rửa, bồn cầu và giấy vệ sinh. Đúng rồi. Hiểu rồi. Còn cái điện thoại nữa. Chính là cái điện thoại.

- Anh đã từng nghe nói đến việc cho thêm bột ca ri vào món súp chưa? Anh đã từng biết đến cách kết hợp bột ca ri và sữa tươi chưa? Cho thêm bột ngô vào súp ca ri thì anh biết rồi phải không? Nhưng nếu không biết cho thì cũng không được đâu anh ạ! Nếu chỉ cho có một chút xíu bột ca ri vào thôi thì mùi sữa và mùi ngô sẽ nồng lên, át hết cả mùi ca ri và sẽ không có ai nhận ra hương vị của nó trong món súp nữa.

Người đàn ông này đã gọi điện thoại lúc ở trong nhà tắm. Tuy nhiên, điều quan trọng không phải hình ảnh anh ta lúc nói chuyện điện thoại như thế nào. Mà quan trọng chính là nội dung cuộc điện thoại. Nhận ra điều đó, Chiaki thấy hai lòng bàn tay mình như đang nổi da gà. Người đàn ông này đã nhắc đến tên thật của mình trong điện thoại. “Bây giờ tôi đang ở cùng Sanada Chiaki”, anh ta đã nói như vậy, anh ta biết tên thật của mình, thế nên lúc đó mình đã nghĩ là anh ta biết mình, biết con người thật của mình. Hơn nữa, anh ta còn biết rất rõ nữa là đằng khác. Có lẽ anh ta cũng đã luôn ở đâu đó và quan sát mình từ xa. Cũng có thể là anh ta đã nhờ ai đó tìm hiểu về mình. Có lẽ từ lâu lắm rồi anh ta đã biết và đem lòng cảm mến mình nhưng lại ngượng ngùng không dám thổ lộ. Không biết làm thế nào

anh ta đã đóng giả một khách làng chơi gọi mình đến, và khi chuyện đó xảy ra thì anh ta, cũng rất bất ngờ, nhưng anh ta đã không bỏ chạy mà vẫn ở lại giúp đỡ mình. Cũng vì thế mà trước khi vào nhà tắm, khi mình làm cái trò thủ dâm trước mặt anh ta thì anh ta đã không có bất kỳ một phản ứng gì. Bởi vì anh ta không thích mình làm cái việc đó. “Anh cứ lột trần em ra, hoặc là trói em lại cũng được!”, mình đã nói như vậy nhưng anh ta cũng không hề có ý trói mình lại làm gì. Nếu chỉ là một ông khách làng chơi thích cái trò SM thì anh ta đã chẳng thèm đưa mình đến tận bệnh viện làm gì, mà cũng chẳng tội gì đứng đợi mình lâu như thế ngoài trời đêm lạnh giá.

- Anh này?

Chiaki hơi đổi giọng một chút, quay sang mỉm cười với Kawashima.

- Gì cơ?

Nghe tiếng Chiaki gọi “Anh này!”, Kawashima cũng nhận thấy rõ có một chút thay đổi trong giọng điệu, anh quay lại, tim đập thình thịch.

- Thực ra anh gọi em đến không phải vì muốn chơi trò SM đúng không nào?

Kawashima tái mặt, anh biết rõ là lúc này mặt anh đã hơi nhẵn lại một chút. Nhưng nhìn thấy biểu hiện đó trên gương mặt của Kawashima thì Chiaki lại nghĩ: “Vậy là đúng rồi!”. Bị mình nói trúng tim đen nên anh ta mới sững sờ không nói được câu nào. Tại sao cô gái này lại hỏi như thế nhỉ? Kawashima lo lắng. Sau khi thao thao bất tuyệt một hồi về món súp có vị ca ri, tại sao cô ta lại định khơi gợi cho mình biết là cô ta đã đọc quyển sổ đó và đã biết hết mọi chuyện nhỉ? Chẳng lẽ cô ta lại thích xem phản ứng của mình trước việc này như thế nào? Dù biết rằng có thể mình sẽ bị giết nhưng cô ta vẫn muốn xem xem phản ứng của mình như thế nào, dù sao thì cô ta cũng thấy hứng thú với việc đó chẳng? Chắc là cô ta đã kể hết mọi chuyện cho bác sỹ rồi. Có thể là sau khi được vị bác sỹ đó trình báo, cảnh sát đã đến mai phục sẵn trong căn phòng này rồi.

- Lúc này ở bệnh viện.....

Giọng nói run run, Kawashima bắt đầu chuyển đề tài sang bệnh viện. Trúng tim đen rồi nên muốn đánh trống lảng đây, Chiaki sung sướng nghĩ thầm. Có lẽ là anh ta vẫn còn ngại cái gì đó. Im lặng không nói gì, thổ lộ tâm tình hay là được người khác thổ lộ thì anh ta cũng đều thấy không thoải mái, một người đàn ông nhút nhát đến mức này thì đúng là không biết cách nào để tiếp cận mình nên đã phải đóng giả là một khách làng chơi.

- Cô đã không nói gì với bác sỹ chứ?

- Nói gì cơ ạ?
- Thì tại sao mà cô lại bị thương như thế này chẳng hạn.
- À, ông ta cũng đã hỏi đấy!
- Rồi sao?
- Thì em bảo là em bị ngã xe đạp.
- Ngã xe đạp?

- Vâng, ngã xe đạp. Lúc đó trên xe có treo rất nhiều thứ, một cái chai đựng nước uống này, một cái bơm này...Mà hơn nữa, cũng không phải vì thích đi xe đạp nên em đã tập đi và đi thường xuyên mà đơn giản là em chỉ mới biết đến nó khi đọc tạp chí *Outdoor*, thế nên em rất hay ngã xe và bị rách đùi, thế thôi.

- Ngã xe đạp à?

- Em cũng không nghĩ là ông bác sỹ đó sẽ tin đâu nhưng ông ta cũng chẳng muốn phiền phức làm gì cho mệt.

- Sao lại phiền phức?

- Lúc đó trong bệnh viện còn rất nhiều bệnh nhân khác, ông ta có vẻ rất bận rộn. Mà em cũng còn nhiều vết thương khác nữa, chắc chắn là ông ta cũng hiểu là không phải do ngã xe đạp nhưng mà em nghĩ việc đó cũng chẳng có gì quan trọng cả, nói thế nào mà chẳng được.

- Lại còn những vết thương khác nữa cơ à?

Kawashima vừa hỏi lại, Chiaki liền tháo cái đồng hồ, chìa cổ tay ra cho anh xem. Có dấu của bốn vết rạch.

- Ở em cũng có rất nhiều nhưng mà bị băng bó vào hết rồi nên không cho anh xem được.

Người phụ nữ này đúng là đã quen với việc này rồi. Tại sao mình lại không sớm nhận ra điều này nhỉ? Kawashima nghĩ. Ở cổ tay thì đầy rẫy những nếp nhăn và những vết cứa liền sát nhau, ở bắp đùi thì máu me be bét nên lúc đó ở khách sạn mình không nhìn thấy là phải. Vì là một người vốn quen như thế nên có lẽ cô cũng đã luôn khao khát được chết một cách rất mãnh liệt, dữ dội - nghĩ vậy Kawashima thấy bình tâm trở lại, không cong run rẩy nữa. Có lẽ là cô ta đang muốn bị mài giết, đang chờ mài lấy con dao ra đây. Kawashima im lặng nhìn những vết sẹo trên cổ tay Chiaki.

Chiaki nắm lấy tay Kawashima và đứng dậy. Lại đây một chút đi anh! Cô nháy mắt làm dấu với Kawashima, tay vẫn nắm chặt và đi về phía chiếc giường mét hai. Cô bảo Kawashima ngồi xuống bên cạnh giường trước rồi cũng ngồi xuống luôn. Hai người vẫn tay nắm chặt tay. Hai con mắt của

Chiaki ươn ướt, cô liếc nhìn những vết sẹo lên cổ tay rồi khẽ nhếch mép cười. Người đàn ông này chắc là vẫn còn sốc đây, vừa nghĩ Chiaki vừa nhẹ nhàng vuốt tóc Kawashima. Vì anh quá là nhút nhát nên em buộc phải mạnh dạn mở đường cho anh thôi, trước khi nấu xong món súp, chắc chắn em phải cho anh biết cần phải làm việc đó như thế nào mới được. Anh muốn chạm vào người em cũng được, anh hôn em cũng được, mà kể cả anh muốn làm việc đó luôn cũng được, em phải nói cho anh biết điều đó chứ nhỉ? Chỉ mới nghĩ như vậy thôi Chiaki đã thấy một cảm giác thật sung sướng, đê mê lan tỏa, miên man khắp cơ thể.

- Anh này, anh có việc gì đó cần phải làm với em đúng không nào?

Bị hỏi như vậy, Kawashima thấy choáng váng, hoa cả mặt.

- Anh không cần phải sợ đâu!

Đúng rồi, Kawashima. Chắc chắn là cô ta đã từng đọc quyển sổ, và cô ta nghĩ là mình đã tìm đúng người rồi, chắc chắn thế, không thể sai được. Thế nên cô ta mới dễ ngon dễ ngọt mình đến đây. Một cô nàng đang muốn tự sát định gây ra một vụ xì căng đan đây mà. Chắc chắn là đâu đó trong căn phòng này đã được lắp camera rồi. Hoặc cũng có thể là cô ta đã liên lạc với một người bạn nào đó và người đó đang dùng kính viễn vọng quan sát từ xa qua cửa sổ nhà này chẳng hạn. Cái rèm chỗ cửa kính nhìn ra ban công kia không được kéo lại hẳn là vì lý do đó, Kawashima nghĩ.

- Anh thấy không thoải mái vì rèm vẫn đang mở à?

Kawashima vừa nhìn ra cửa sổ thì Chiaki liền hỏi ngay.

- Em biết là anh muốn kéo rèm lại nhưng mà không nên đâu anh ạ! Em rất thích những tòa nhà ở đằng đó. Kia, anh xem! Bóng điện trên nóc các tòa nhà cao tầng ấy đang nhấp nháy đấy! Đó là để cho máy bay hoặc những thứ bay trên trời nhìn thấy và không đâm vào đấy anh ạ! Thế nhưng như thế lại làm cho tòa nhà giống như một sinh vật sống, anh có thấy thế không?

Lúc thì nhìn Chiaki đang thao thao bất tuyệt, lúc lại nhìn về phía những tòa nhà cao tầng, Kawashima bỗng thấy nôn nao trong người. Đôi mắt vẫn cứ ươn ướt, long lanh ánh đèn ngủ ở đầu giường phản chiếu lại càng làm cho nụ cười trên khuôn mặt cô cứ như sẽ mãi không bao giờ tắt. Cô gái này chắc là muốn được chết với vẻ mặt như thế này đây, Kawashima càng nghĩ càng thêm lo. Cô gái này đang ra lệnh cho mày là hãy đâm tôi đi và cô ta đang mỉm cười sung sướng chờ đợi được thấy cổ họng, cổ tay rồi cả bụng của chính mình bị rách toạc ra, máu chảy lênh láng. Mày sắp trở thành một công cụ giết người của cô ta mất rồi. Ôi cái anh chàng này, Chiaki bắt đầu

cảm thấy sốt ruột. Mặc dù người ta đã cố sức làm cho anh thoải mái nhưng mà anh lại cứ căng thẳng, rụt rè quá mức khiến cho người ta rốt cuộc lại cảm thấy anh thật là vụng chân vụng tay quá đi thôi. Hay là anh ta vẫn chưa hiểu gì về phụ nữ nhỉ? Mình sẽ cầm tay anh ta và đặt vào chỗ đó, biết đâu anh ta sẽ cảm nhận được sự sung sướng đó thì sao? Thôi đành phải chịu đựng anh ta thêm một chút, cố gắng dạy dỗ anh ta vậy! Đành thế vậy, phải bắt đầu dạy dỗ anh ta về tình dục thôi! Tất cả những người đàn ông mà mình đã gặp từ trước đến nay đều rất sung sướng vì điều đó mà.

- Anh có biết không? Em là một người mà nếu không còn thấy ham muốn tình dục nữa thì sẽ rất lo lắng đấy!

Nói rồi Chiaki lật cái chăn trải trên giường lên một chút, cầm lấy tay Kawashima và nhẹ nhàng di trên tấm drap trải giường.

- Anh sờ thử mà xem, rồi anh sẽ thấy! Nó làm bằng lụa đấy! Em chỉ mới mua nó hai tuần trước thôi! Anh cứ sờ thử đi, em nghĩ là anh sẽ thấy nó khác hẳn với những loại lụa Hàn Quốc hay Đài Loan vẫn bán trong các cửa hàng bách hóa ở đây. Nếu là loại lụa rẻ tiền thì thế nào nó cũng chỉ trơn tuôn tuột đi mà thôi. Anh có thấy cái này rất khác không? Nó vừa mềm lại vừa ấm nhưng không hề có cảm giác khô ráp phải không nào? Đây, anh hãy tưởng tượng mà xem! Em sẽ nằm ra đây, và anh sẽ nhìn từ trên xuống. Anh hãy tưởng tượng tấm drap này sẽ bị làm cho ướt đẫm. Đây là lần đầu tiên em dùng nó đấy!

Nghe câu chuyện của Chiaki, nhìn khuôn mặt cô, Kawashima lại càng bị thôi thúc bởi cái ý nghĩ là hình như mình đang bị một ai đó thao túng. Kể từ lúc mình bắt đầu hiểu được những gì người khác nói, từ lúc bốn hay năm tuổi gì đó, vì biết mình đã có thể hiểu những gì mọi người nói nên cứ sau mỗi lần đánh mình, mẹ lại nói với mình những điều rất tội tệ. Mỗi khi thấy mình mãi không chịu khóc là mẹ lại bắt đầu lôi câu chuyện đó ra kể. Mà đúng là một đứa trẻ kỳ dị. Mà mà lớn lên thì thứ nào trong đầu mà cũng là những thứ dị hợm. Cùng thời với tao cũng có một người như vậy đấy. Ông ta cũng đã từng đi bệnh viện một lần rồi nhưng chẳng ích gì. Ông ta tự nhốt mình trong một căn phòng hẹp không có cửa sổ, suốt ngày chỉ kê tai vào vách và lắng nghe tiếng nói của bức tường. Ông ta nghe tiếng nói của bức tường, rồi lúc thì cười, lúc lại khóc toáng lên. Người khác mà bảo ông ta làm cái gì thì ông ta luôn làm ngược lại. Chẳng hạn, nếu mọi người bảo ông ta đừng có nói nữa thì thế nào ông ta cũng nói liên mồm; nếu bảo ông ta ăn đi thì ông ta lại nghiêng răng ken két, nhất định không chịu mở miệng.

Mày giống hệt người đàn ông đó đấy. Rồi một lúc nào đó, mày cũng sẽ nhốt mình trong một căn phòng hẹp không có cửa sổ, suốt ngày chỉ nghe tiếng nói của bức tường cho mà xem. Người đàn ông đó lúc nào cũng vậy - lúc nào cũng thích nghe tiếng nói của bức tường - cho nên suốt ngày chỉ ngồi cạnh tường, ghé đầu, áp sát tai vào tường, vì thế bây giờ đã không thể quay cổ lại như cũ được nữa. Lúc nào mặt của ông ta cũng nhìn sang ngang, chỉ có tai là hướng ra đằng trước mà thôi. Đến khi biết đọc, mình đã tìm hiểu cụ thể về họ qua sách vở. Đó là những bệnh nhân bị chứng tâm thần phân liệt. Hơn nữa, trong sách cũng viết rằng, khi bị một ai đó bắt phải nói gì hay bảo phải làm gì mà lại có ảo tưởng rằng mình đang bị ai đó thao túng thì đó cũng chính là biểu hiện của chứng tâm thần phân liệt. Không phải là mình đã lập kế hoạch và giết người. Trong quá trình thực hiện, đã có một cái gì đó thay đổi, có một cái gì đó kỳ lạ xảy ra. Trong quá trình thực hiện kế hoạch, người phụ nữ này đã dụ dỗ mình vì cô ta muốn mình đâm vào eo của chính cô ta, rồi giết chết cô ta. Cô ta sẽ nằm trên giường và khi mình cầm lấy dao đâm, cô ta sẽ sung sướng, mãn nguyện, vừa cười vừa từ từ đi vào cõi chết. Nếu mình mà nói ra những chuyện như thế này thì đúng là người ta sẽ đưa mình đi bệnh viện tâm thần ngay lập tức. Có lẽ là cô gái này đang sung sướng tưởng tượng ra cảnh mình đâm chết cô ta đây, Kawashima suy nghĩ lại thật thận trọng. Nếu mà có một ai đó đang thao túng mày thì chắc chắn cũng không phải là cô gái này. Cô gái này chỉ là một kẻ cuồng đâm đang mong được chết mà thôi. Cô ta cũng chỉ giống như một kẻ đầy tớ. Cô ta chỉ là sứ giả dẫn mày đến với cái kẻ có thể làm mày phát điên lên thôi. Chắc chắn là mày sẽ làm cho cô gái này sợ hãi tột độ, phải kêu lên thảm thiết, phải van nài khẩn khoản, phải than khóc rên rỉ và dần dần, đâm chết cô ta. Cô gái ở trước mặt mình lúc này đây, đôi mắt vẫn ướt đẫm, long lanh, khuôn mặt vẫn luôn tươi cười giống như mặt của một anh hề vậy. Mắt cô ta long lanh vì nghĩ đến chuyện ấy, cô ta đang nói chuyện một cách sung sướng như thể không giấu nổi cảm xúc.

- Anh cứ cảm nhận đi! Đây, anh cứ sờ vào tấm drap lụa như thế này này; sau đó anh cũng có thể sờ vào da thịt em, như thế này đây!

Chiaki cầm lấy tay của Kawashima và vuốt trên tấm drap lụa, rồi cô lại đặt tay anh lên bên đùi không phải bằng bó và kéo tay anh vuốt nhẹ trên đùi cô.

- Em chưa từng làm việc này với ai đâu!

Thực sự là như vậy đấy anh ạ, Chiaki vừa nói chuyện với Kawashima vừa nghĩ. Yoshiaki cũng vậy, Atsushi cũng vậy, Hisao cũng vậy, Gazuki cũng vậy, chưa có ai được sờ vào tấm drap này đâu. Sau khi được kích thích cảm giác bởi tấm drap lụa trải giường đó, anh sẽ được chạm vào người em; việc này cũng khá độc đáo đấy chứ! Em muốn nói với anh là anh có thể xuất tinh trên tấm drap này đấy, anh có hiểu không? Nghĩ đến đây thì nụ cười trên mặt Chiaki vụt tắt. Xuất tinh. Người đàn ông này sẽ làm việc đó như thế nào nhỉ? Chắc chắn là không giống với những người đàn ông khác rồi. Hãy cho vào đi nào! Cái con người đó nói. Tại sao mình lại nghĩ đến cái con người đó vào lúc này nhỉ? Cái con người đó đã bắt mình cho vào, bắt mình dần tới. Nếu lỡ mà có mang thì đúng là rắc rối to đấy nhỉ? Cái con người đó đã bắt mình cho vào, bắt mình dần tới. Mình chỉ vừa cho vào là ngay lập tức, cái đó sẽ phóng ra. Người đàn ông này có lẽ sẽ khác với cái con người đó. Nhưng mà khác như thế nào nhỉ? Người đàn ông này đã giúp đỡ mình lúc ở trong nhà tắm, đã đứng ngoài trời giá lạnh để đợi mình, vì thế, mình sẵn sàng làm bất cứ điều gì cho anh ta, sẵn sàng làm theo bất cứ việc gì mà anh ta bảo. Vậy thì người đàn ông này sẽ liếm chỗ đó của mình. Liếm xong rồi anh ta sẽ bảo mình cho vào, sẽ bảo mình dần tới. Cho vào. Rồi cái đó sẽ phóng ra. Chẳng phải là mình đã rất cảm kích anh chàng này vì anh ta không làm gì mình cả, thậm chí dù bị mình cắn chảy máu tay thì anh ta vẫn cứ thì thầm vào tai mình những lời dịu dàng, ngọt ngào và trong cái lạnh tưởng chừng như làm người ta đóng băng ấy, anh ta vẫn không bỏ đi mà kiên nhẫn đứng đó đợi mình. Chẳng phải là vì như vậy sao, vì anh ta đã không làm gì mình cả. Người đàn ông này đã không làm gì mình. Và anh ta cũng không định làm gì cả. So với cái con người đó thì người đàn ông này có cái gì khác nhỉ? Giọng nói của cái con người đó lại vang lên. Hãy cho vào đi! Hãy cho vào đi! Chiaki! Hãy cho vào đi! Hãy cho vào đi! Tay của Chiaki bỗng dừng lại. Cô vẫn nắm chặt tay Kawashima để trên đùi mình nhưng không còn dịch chuyển bàn tay nữa. Đang định nói một cái gì đó nhưng miệng cô cứ mím chặt như thể những từ ngữ đó đang bị nuốt đi hết rồi. Cô lặng lẽ nhìn bàn tay của Kawashima vẫn đang đặt trên đùi mình. Ngay lúc đó, cô tự rút tay ra khỏi tay Kawashima. Chiaki nhắm mắt lại, đưa tay lên gần mũi như thể đang ngửi mùi hương trên đôi bàn tay mình. Cứ như là cô ta đang nói chuyện với chính đôi tay của mình vậy, Kawashima nghĩ. Rồi anh vội vã rút bàn tay đang đặt trên đùi Chiaki lại. Chiaki liền mở mắt ra, hết nhìn trên đùi lại liếc mắt sang nhìn Kawashima.

Lại bỏ ra mất rồi. Nhìn lên cái đùi trống trơn không còn tay Kawashima đặt trên đó, Chiaki thấy mình đang thực sự tức giận; toàn thân cô run lên vì giận. Rốt cuộc thì người đàn ông này cũng thế cả thôi, cô gần như sắp lảo lảo thành tiếng, nhưng mà giống cái gì, giống ai cơ chứ, cô đã không còn đủ sức mà nghĩ nữa. Nếu nó mà không diễn ra thì chắc cô không thể tiếp tục sống được nữa; nếu nó mà không phát ra được thì cô sẽ phải chết vì kim nén cơn giận dữ đang bùng bùng - cơn giận ấy đang chạy từ các đầu ngón tay, ngón chân, vào tim, vào não của cô mất rồi, cô dường như đang nhìn thấy được cả điều đó, cô nhận thức được nó rất từ từ. Tại sao lại cứ phải như thế này cơ chứ? Chiaki như sắp khóc. Cũng có những lúc nó từ từ xâm chiếm trong cơ thể cô, dần dần điều khiển cô, lại có những lúc nó bùng phát dữ dội ngay tức thì như lúc này đây. Chắc chắn là nếu cứ kim nén cơn giận như thế này, thế nào cũng sẽ có một điều kinh khủng hơn nữa xảy ra cho mà xem. Mình không có khả năng chấm dứt chuyện này bởi vì nó nhất thiết sẽ phải xảy ra với mình. Nhưng tại sao lại cứ nhất thiết phải như thế chứ? Tại sao mình cứ nhất thiết phải căm tức tất cả mọi thứ trước mắt mình, những người khác, những thứ đồ vật hay kể cả bản thân mình, như thế chứ? Lúc còn học tiểu học, khi chỉ còn mình mình với một thầy giáo trẻ trong phòng dụng cụ của nhà tập, mình đã cầm tay thầy, tự vén váy lên định cho tay thầy vào trong người mình. Lúc đó mình đã nghĩ là thằng đàn ông trưởng thành nào mà chẳng thích việc đó. Mình đã nghĩ là mình đang làm cho ông thầy dạy thể dục đó cảm thấy thích thú. Nhưng ông thầy đó rút tay lại và mình đã khóc toáng lên, lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Rồi ông thầy đó nói: “À, em muốn tình thầy trò của chúng ta ngày càng tốt đẹp hơn phải không nào?”. Và đưa tay ra định bắt tay mình nhưng lúc đó mình đã cắn chặt cái tay đó đến mức chảy máu. Tại sao điều đó cứ nhất thiết phải xảy ra cơ chứ? Người đàn ông này, Chiaki liếc nhìn Kawashima và nghĩ. Đúng là anh ta đã làm mình tức điên lên rồi. Nhưng thực ra, cho dù anh ta có làm gì hay nói gì đi nữa thì mình cũng đã tức giận mất rồi. Cho dù anh ta có hôn mình, có bỏ đi, có liếm vào chỗ đó của mình hay có định đánh mình, có quỳ mọp xuống đất xin mình tha thứ đi chẳng nữa thì cho đến bây giờ, mình cũng chưa từng tức giận ai như thế. Việc đó đúng là rất đáng ghét, Chiaki nghĩ.

Chiaki nhắm mắt nhớ lại hình ảnh lúc cô cùng khoác tay Kawashima đi bộ trong khách sạn, cùng anh ngồi trong taxi và những ánh sáng muôn màu sắc từ các tòa nhà cao tầng đang nhảy nhót xung quanh hai người. Vừa nhớ lại đôi tay lạnh giá của Kawashima, cô bỗng cảm thấy khá

hơn một chút. Đúng là cái cảm giác đó, cô vẫn nhắm mắt, miệng lẩm bẩm nhưng cô vẫn không phát ra thành tiếng. Mình muốn cùng khoác tay người đàn ông này đi bộ một lần nữa.

- Món súp sắp được rồi đây!

Chiaki đứng lên và lê cái chân phải vào bếp; cô vẫn cảm nhận được ánh mắt Kawashima đang dõi theo mình. Chắc anh ta đang thất vọng lắm đây, cô nghĩ. Mình vẫn chưa cho anh ta làm gì cả nên chắc là anh ta rất thất vọng. Về thôi, Chiaki lo lắng rằng Kawashima sẽ nói như thế và cô quyết định sẽ cho một ít Halcion vào món súp.

- Vì em đã lỡ cho quá nhiều bột ca ri nên nó rất cay đấy! Anh chịu khó một chút nhé!

Chiaki vừa nói xong thì Kawashima đã lấy giấy ăn lau mồm và trả lời: “Không sao, rất ngon mà!”. Nếu nghĩ lại thì kể từ lúc ăn cái bánh sandwich ở sân bay Haneda, nơi mình mua mấy cái túi, cho đến bây giờ thì vẫn chưa có cái gì vào bụng cả. Húp sạch đĩa súp màu vàng nhạt và ăn hết hai ổ bánh mì tròn, Kawashima bắt đầu nghĩ. Anh cảm thấy trong người đã ấm lên một chút và cảm giác lo sợ, hồi hộp cũng không còn.

Nhìn đĩa súp sạch trơn, Chiaki cảm thấy rất mãn nguyện; cô mang chúng đi rửa. Cô vặn nước nóng rửa sạch cái đĩa, lấy một cái bình nhỏ đựng gia vị của hang McCormick và mở ra xem lại. Trong bình bột cá xạ hương là một thứ bột trong trong như màu nước. Chính là Halcion dạng bột. Mình đã được một người bán rong ở gần ga Shibuya dạy cho cách này. Ba muỗng nhỏ xíu bằng đầu cái lấy ráy rai thì tương đương với một viên, một nửa thìa cà phê nhỏ thì tương đương với ba viên. Kawashima đã húp hết chỗ súp trong đó có khoảng hai viên Halcion. Vì mình đã cho quá nhiều bột ca ri nên chắc chắn anh ta không thể nhận ra được vị của Halcion. Bột của Halcion cũng khá cay nên mình đã rất sợ bị phát hiện nhưng Kawashima thì chẳng nghi ngờ gì cả mà húp sạch luôn. Có lẽ là Kawashima rất đói nên anh ta mới chẳng nói năng gì cả, chỉ đưa tay quệt mồ hôi ở ngang mũi rồi húp một hơi hết sạch đĩa súp. Và cũng ăn hết cả hai cái bánh mì phết bơ. Trước kia mình đã từng cho một người tên là Gazuki uống thứ thuốc này, những ba viên liền, nhưng đó là vì lúc đó mình nghĩ Gazuki là một người cũng thường xuyên sử dụng Halcion nên thuốc sẽ chẳng có mấy tác dụng. Còn Kawashima thì mình nghĩ không phải là người hay sử dụng thứ đó. Nếu một người không thường xuyên sử dụng Halcion thì trong vòng ba mươi phút, nó sẽ phát huy tác dụng và trong vòng một tiếng, anh ta sẽ đổ sập

xuống giống như một con voi vừa trúng thuốc mê và ngủ li bì. Chỉ một viên thôi cũng có thể đủ rồi nhưng để phát huy tác dụng như mong muốn thì tốt nhất là thêm một viên nữa cho chắc. Nếu như lúc đó anh ta trở nên điên cuồng, mắt nhắm tịt lại và ôm chầm lấy mình thì có lẽ mình mình lại cảm thấy khó chịu cũng nên, Chiaki nghĩ. Còn nếu anh ta ngủ lả ra như chết thì lúc đó anh ta chắc chắn sẽ là của mình; cho dù mình có cắt rời ngón tay của anh ta ra thì anh ta cũng chẳng thể mở mắt.

Kawashima đứng đằng sau nhìn Chiaki rửa bát và chợt có một cảm giác chán nản, mệt mỏi. Tại sao cô gái này lại thay đổi thái độ thế nhỉ? Có lẽ là sau khi ăn xong món súp, cô ta sẽ lại gạ gẫm mình. Hoặc là cô ta đã bắt đầu thấy sợ việc sẽ bị mình đâm chết. Lúc đứng ở bếp nấu món súp, cô ta đã lờm lờm không biết bao nhiêu lần rồi. Thế là thế nào nhỉ? Nghĩ đến đây, anh lại thấy lâng lâng, mơ hồ. Bỗng dưng anh thấy rất muốn được trở về khách sạn Akasaka, được nằm trên cái giường đó và tận hưởng cảm giác thoải mái. Anh có cảm giác như là vừa mới được người phụ nữ trên ba mươi lăm tuổi ở hiệu massage nhạy cảm xoa bóp. Bây giờ đã là một giờ đêm. Theo kế hoạch thì bây giờ anh phải hoàn thành tất cả mọi việc và trở về khách sạn Akasaka rồi. Lúc đó thì mình sẽ cảm thấy thế nào nhỉ? Anh nghĩ và rất muốn xem lại cuốn sổ ghi chép. Cuốn sổ đó đang được nhét dưới đáy túi xách của anh. Anh lại nhìn sang Chiaki ở trong bếp. Cô đang cẩn thận rửa sạch nồi và đĩa. Có vẻ như cô không dùng đến nước rửa bát mà chỉ dùng nước nóng để tẩy sạch các vết bẩn và vết dầu mỡ trên đó. Cô đưa lên soi trước ánh đèn, nếu phát hiện thấy một vết bẩn thì ngay lập tức rửa lại. Cô cũng làm y như vậy với cái nồi lẩu tráng men. Anh nhìn một lượt khắp phòng, không hề có một mẫu giấy vụn nào. Những quyển tạp chí, những tờ báo đang đọc dở, những gói kẹo đang ăn dở, hộp sôcôla, cuộn giấy ăn hay là vỏ hoa quả, tất cả đều không thấy vứt linh tinh trong phòng. Trên một cái kệ bằng kim loại đặt nằm cạnh tủ quần áo, đồ trang điểm của cô được bày biện rất ngăn nắp, giống như một bàn cờ tướng vừa mới xếp ra. Những cái bình đủ các kích cỡ, hình dáng được phân loại rất cẩn thận theo kích thước và chiều cao của chúng. Chiếc ghế sofa hình chữ “L” được kê hướng về phía dàn audio và giữa chúng là chiếc bàn uống nước. Khoảng cách từ chiếc ghế sofa đến chiếc bàn và khoảng cách từ bàn đến dàn audio bằng nhau chẵn chẵn, không sai đến một xăng-ti-mét, cứ như là được dùng thước đo rất cẩn thận. Ở trên dàn audio cũng như trên giá sách đều không để bất kỳ một thứ gì không liên quan. Chẳng hạn, không hề có những thứ

như một lá thư hay một cái bưu thiếp, một hộp thuốc hay một cái bình nhỏ, một cái ví hay một cuốn sổ ghi nhớ, một tấm danh thiếp hay một cái kẹp gim hoặc là những đồng tiền xu đặt trên những quyển sách bày trên giá. Tất cả những thứ lặt vặt đó cũng được cô xếp rất cẩn thận vào một cái thùng làm bằng nhựa đặt ở cạnh bếp. Chiếc bàn ăn làm bằng gỗ màu trắng cũng được lau chùi bóng loáng, đến mức có thể soi gương được trên đó. Căn phòng này chẳng khác gì một phòng để trưng bày, triển lãm, Kawashima nghĩ. Không hề cảm nhận được một chút không khí gì của cuộc sống ở đây. Ngoại trừ ở một góc giường ra. Có một chút nếp nhăn trên tấm drap, nơi cái chăn được lật lên và hai người ngồi ở đó. Trên tấm drap phẳng phiu đó hẳn lên những nếp nhăn dài, mềm mại, cong cong làm Kawashima sực nhớ lại cái cảm giác bất an đến ngạt thở khi ngồi cạnh Chiaki lúc đó. Những nếp nhăn dài cong cong gợn lên trên bề mặt tấm drap trông vừa giống như một vùng đồi núi thoải thoải trải dài ở một đất nước xa xôi nào đó, lại vừa giống như dấu vết của bạo lực hẳn lại trên tấm lưng hay bộ ngực mềm mại của một cô gái. Để giữ được căn phòng sạch sẽ đến nhường này thì phải rất vất vả đây, anh nghĩ. Và anh bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh Chiaki cặm cụi dọn dẹp hàng giờ liền. Bất chợt anh có cảm giác là căn phòng đang rung lên mạnh mẽ. Anh vội vàng bám vào mép bàn ăn rồi nhìn quanh một lượt, chẳng có gì bị đổ cả, hình ảnh Chiaki đang cặm cụi với cái giẻ rửa bát cũng không hề thay đổi. Không phải là động đất à? Kawashima bắt đầu lo lắng, anh lấy tay dụi mắt rồi đưa lên thử bóp đầu. Anh có cảm giác như người mình đang rung lên nhưng xung quanh lại chẳng có gì diễn ra cả. Hay là vì mình đã quá mệt mỏi, anh nghĩ. Vừa lấy lại bình tĩnh thì anh lại bắt đầu nghĩ đến quyển sổ. Anh đã rất muốn được nằm ra giường và đọc lại quyển sổ đó. Có lẽ vì đã có rất nhiều chuyện xảy ra, anh đã bắt đầu nhận thấy mình đã quên khá nhiều điều được viết trong quyển sổ. Chắc chắn là quyển sổ đó đã được viết kín bẫy trang với đầy những chữ nhỏ li ti nhưng ngay bây giờ thì anh không thể nhớ ra được cái gì cả. Anh cũng nhớ là mình đã phải tính toán xem chọn một người phụ nữ làm nghề gì, như thế nào và anh cũng đã viết về việc sẽ chọn khách sạn nào để hành động. Lúc đó thì cứ nghĩ đến đâu viết đến đó, nên anh chưa hề sắp xếp chúng lại mà toàn là những chữ viết lãng nhăng lộn xộn. Nếu như bây giờ người phụ nữ này ngủ trước mình thì mình sẽ có thời gian đọc lại cuốn sổ ngay tại đây, Kawashima nghĩ.

Chiaki đã dọn dẹp xong xuôi ở dưới bếp, cô đứng đó khoanh tay nhìn Kawashima. Vì Chiaki đang nhìn đồng hồ nên Kawashima cũng liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ đeo tay của mình. Kể từ lúc ăn xong món súp và Chiaki đi vào trong bếp thì đã hai mươi lăm phút trôi qua. Nhìn Chiaki đứng yên lặng trong bếp, Kawashima bỗng thấy hơi nghi ngờ, rốt cuộc người phụ nữ này đã đọc được mấy phần quyển sổ đó rồi và cô ta có hiểu được kế hoạch của mình không? Mình chỉ dờn căn phòng đó khoảng vài phút thôi, không chắc, chỉ hai, ba phút là cùng. Trong quãng thời gian ngắn ngủi đó thì cô ta có thể đọc và hiểu được bao nhiêu? Nếu mà chỉ lật qua vài trang thì làm sao mà hiểu được nó viết cái gì. Mà hơn nữa, cô gái này cũng đang trong trạng thái tinh thần không ổn định. “Anh đang ở tại một khách sạn khác phải không?”, cô ta đã hỏi như vậy. “Không phải anh gọi em đến đây để chơi trò SM đúng không?”. Rồi còn gì nữa nhỉ? Đang nghĩ là không biết cô ta còn nói gì nữa thì Kawashima lại thấy căn phòng rung lên. Anh lại bám vào mép bàn ăn. Chiaki vẫn đang khoanh tay và đứng nhìn Kawashima như vậy. Có vẻ như cô đang mỉm cười. Căn phòng vẫn cứ tiếp tục rung lên. Mức độ chấn động cũng ngày càng tăng lên gấp bội, nếu mình không bám vào cái gì đó thì chắc chắn đã ngã lăn ra sàn mất rồi. Cái gì thế không biết? Kawashima sợ hãi tuột độ, hết như anh đang bị bao bọc bởi một cái gì đó cực kỳ to lớn và đen tối. Giống như trước mắt anh có một cánh cửa vừa to vừa nặng đang đóng sầm lại. Mình sắp bị nhốt vào đây mất rồi, anh nghĩ. Phía bên kia cánh cửa sắp sửa đóng sầm lại, mẹ anh đang đứng đó và cười. Chắc đó là Chiaki, hay đó là người phụ nữ hơn anh mười chín tuổi trước đây? Đúng là đã thành như thế này rồi. Cuối cùng thì mày cũng đã trở nên như thế này; cuối cùng thì mày cũng đã bị nhốt ở một nơi chật hẹp, kín bưng, không có cửa sổ. Giọng nói của ai đó lại văng vẳng bên tai anh. Dừng lại đi! Anh cố kêu lên thành tiếng nhưng toàn thân đã tê cứng và trở nên nặng trĩch như một hòn đá. Mày đã hiểu những gì tao nói chưa? Cuối cùng thì mày cũng thành một người đàn ông suốt ngày chỉ ngồi ghé tai vào tường. Một người đàn ông lúc nào tai cũng ở phía trước còn cổ thì bị vẹo. Khi lớn lên mày sẽ trở thành như vậy đấy. Rồi mày sẽ phát điên lên cho mà xem. Đúng là giọng nói của mẹ rồi. Giọng nói đó đang văng vẳng bên tai anh. Cánh cửa vẫn đang từ từ đóng lại. Nó đã sắp đóng hẳn vào mất rồi. Có tiếng ai đó đang cười. Không phải là một ai đó mà là tất cả mọi người. Thật đáng sợ, có rất nhiều người đang cười. Giống như những tiếng reo hò, la ó, cổ vũ. Giống như đang ở trong một căn phòng hẹp không có

cửa sổ nằm bên dưới một sân vận động và bên trên chật cứng người và cánh cửa sắt của nó đang từ từ đóng lại. Kawashima dường như đang nhìn thấy rõ tình trạng vô thức của mình hiện ra trước mắt. Cái tình trạng vô thức đó giống như những con sóng đang vỗ lấy anh, nuốt chửng anh. Kawashima dường như nhìn thấy những con sóng đó đang dâng lên dưới chân anh và từ từ nhấn chìm anh. Đó là một thứ dung dịch màu đen đặc quánh, trên bề mặt đâu đâu cũng nổi lên phềnh những thứ rác rưởi giống như trong một cái đầm lầy chết chóc. Trên cái đầm lầy đen bản đó, những thứ rác thải không biết do đâu mà xuất hiện; cái rách tả tơi, cái han gỉ, cái thì bị vụn ngoéo cả đi, cái lại cháy đen, cái như bị nóng chảy, cái bị móp lại, cái vỡ tan tành, lại có cái bị oxy hóa, rồi bị thổi rửa và lên men, trở thành nơi cư trú của đám vi sinh vật, tất cả đều đang trôi nổi vô định và chất chứa trong đó một nỗi hoang mang, ghê sợ đến rợn người. Cái ghê sợ đó mang hình hài của một con sâu mà luôn tạo cho người ta cảm giác khó chịu. Bây giờ thì cái thứ bùn lầy chất chứa trong đó sự ghê sợ đã dâng lên đến tận cằm Kawashima. Và cái con sâu đáng ghét kia đang bò lên tận mặt anh, chân và xúc tu của nó đang bám chặt vào chân tóc anh. Những cái chân của nó đang di chuyển từng bước, mỗi bước đi là mỗi lần những cái gai nhọn nhỏ xíu ở dưới chân lại đâm vào tóc anh đau buốt, và những chiếc xúc tu với cái đầu nhọn hoắt cũng không ngừng chọc vào da đầu anh nhức nhối. Kawashima đưa tay lên vò đầu bứt tóc, anh cố sức giãy giụa, xua đuổi con sâu đáng ghét đó khỏi đầu đến mức anh không còn nhớ là tay đã bám vào bàn nữa, anh lão đảo ngã lăn xuống sàn. Anh có cảm giác như mình đã hoàn toàn bị nhấn chìm trong cái đầm lầy nhơ nhớp đó và bất giác, anh cất tiếng gọi Yoko. “ Yoko! Yoko! Yoko!...”. Anh liên tiếp gọi tên Yoko. Ban đầu Chiaki cũng không nhận ra là Kawashima đang làm bầm một cái gì đó. Thuốc phát huy tác dụng mạnh thật đấy! Đúng là anh chàng này mới dùng Halcion lần đầu rồi! Chiaki vẫn đứng từ xa nhìn Kawashima đang một mình vật lộn trên cái bàn, cố tìm cách nâng mình lên một cách khổ sở, vô vọng và sung sướng cười thầm. Lúc đầu anh vò đầu bứt tóc vật vã rồi quy xuống sàn, Chiaki cũng thấy một chút thông cảm. Lần đầu tiên uống Halcion, chính bản thân Chiaki cũng vô cùng khó chịu. Cô cảm thấy choáng váng, muốn nằm ra ngay lập tức, và một cảm giác gì đó rất bất an nữa. Lúc đó bên cạnh mình còn có Atsushi nữa, hay là Gazuki ấy nhỉ, mình cũng không nhớ nữa, nhưng mà mình đã cầm tay anh ta và ngủ thiếp đi một cách ngon lành. Chiaki bắt đầu nhớ lại hoàn cảnh của mình lúc đó. Và rồi cô chợt nhận ra là

Kawashima đang lẩm bầm cái gì đó. Chiaki, chắc là anh ta đang gọi tên Chiaki chẳng, cô căng tai lắng nghe và biết rằng đó là tên của một người con gái khác. Khi cái tên “Yoko” lọt vào tai cô cũng là lúc cô cảm thấy như tất cả các mạch máu trong cơ thể đều đông cứng lại. Để cố đánh lừa cái cảm giác hờn giận ghê gớm trong cô, Chiaki phá lên cười, cười sằng sặc, tiếng cười phát ra từ mũi chứ không phải tiếng cười bình thường. Nhưng sau đó thì người cô run lên, và cô đã hoàn toàn bị cơn giận khống chế. Cô định mở ngăn kéo tủ bếp ra thật nhanh nhưng vì quá mạnh tay nên tất cả những thứ trong đó đều bị bắn tung ra, rơi lăn lóc trên sàn cùng với một tiếng âm kinh hoàng. Chính bản thân cái ngăn kéo cũng không còn được giữ trên giá nữa và rơi xuống. Trong đống đồ đạc rơi vãi lộn xộn đó, cô nhặt lên một cái mở hộp có tay cầm dạng gấp. Cô nắm chặt nó trong tay và tiến lại gần phía Kawashima lúc này vẫn đang nằm trên sàn và cố ngoi ngóp đứng dậy. Cô cũng không tài nào hiểu nổi tại sao sự tức giận đến mức không thể nào kiểm soát được như thế này lại cứ nhất thiết phải diễn ra với cô. Chẳng lẽ đó là cái cách để cô phản kháng lại việc cảm thấy bị người khác lăng nhục? Sự lăng nhục đó chính là biểu thị cho thái độ thù địch, mà để có đủ dũng khí chống lại sự thù địch thì nhất định phải vô cùng giận dữ. Chỉ có sự giận dữ, căm hờn mới có thể biến thành hành động được mà thôi. “Yoko! Yoko! Hãy giúp anh với! Yoko! Yoko!”, mí mắt Kawashima đang ngày một trĩu xuống nhưng vẫn luôn miệng lẩm bầm gọi tên Yoko càng làm cho Chiaki khó chịu, cô cầm cái mở hộp và quệt luôn một đường. Tôi chẳng có cái tên nào là Yoko đâu nhé! Tiếng va chạm giữa miếng inox và một mẫu xương ở đuôi mắt vang lên. Giống như tiếng của một cái xẻng xúc trên nền đất đã đóng băng. Theo phản xạ, Kawashima lập tức quay lại định bỏ chạy. Chiaki đuổi theo rồi vừa khóc, cô vừa đánh tới tấp vào vai, vào sau gáy, vào tai và vào hai cánh tay đang giơ lên để đỡ đòn của Kawashima. Khi vừa nhận cú đánh đầu tiên, Kawashima đã cảm thấy đau đớn nổi lên từ đàm lầy của cái trạng thái vô thức hồi nãy. Anh đang cảm thấy như sắp bị tê liệt toàn thân thì cú sốc và cái cảm giác hoảng sợ tột cùng ngay sau đó đã kéo anh dậy, cánh cửa sắt ngay trước lúc kịp đóng sập vào đã bị giật tung ra, và anh có cảm giác như đang được đấm mình trong một luồng ánh sáng rực rỡ, chói lòa. Nhưng cơ thể anh dường như sực nhớ ra rằng cái thứ ánh sáng mãnh liệt đó thực ra là một thứ rất nguy hiểm, vì thế theo phản xạ, anh lại giơ tay lên che mặt và đầu. Dường như anh vừa mới tỉnh dậy sau một đêm dài trần trọc, mộng mị. Anh cảm giác như mình đang đứng ở trong một căn

phòng có điều hòa âm áp, bỗng nhiên tất cả các ô cửa vỡ tung ra, gió lạnh ùa vào rét buốt. Cái giọng nói đó lại vang lên rõ mồn một. Đừng có xin lỗi! Dù có bị đánh đau đến mấy cũng không được xin lỗi! Nếu mà xin lỗi thì thậm chí còn bị đòn đau hơn nữa đấy! Cái giọng nói đó cũng giống như cái giọng nói mà anh nghe được lúc đứng trước cái kệ bày tã trẻ sơ sinh ở cửa hàng 24 giờ, và nó cũng giống với giọng nói vang lên khi anh nhìn thấy vết thương được băng bó lại ở đùi Chiaki nhưng Kawashima vẫn còn có cảm giác như lâu lắm rồi anh mới được nghe cái giọng nói ấy. Chính cái giọng nói đó hồi nhỏ đã thường xuyên cứu mày khỏi sự đau đớn, sợ hãi mà! Kawashima nhớ rất rõ. Đừng có xin lỗi! Trận đòn sắp sửa kết thúc rồi! Đến khi nào mà mày chắc chắn là không còn bị đánh nữa thì hãy mở mắt ra nhìn mặt đối phương, hiểu chưa? Nếu mày có thể nhìn thẳng vào mặt đối phương thì điều đó có nghĩa là mày đã không thua, hiểu chưa? Đến khi Chiaki nhận ra là chính mình lại đang khóc thì đột nhiên cô cảm thấy bả vai và cánh tay đau như dằm, hơi thở bỗng trở nên gấp gáp, dồn dập một cách khó chịu. Những giọt nước mắt lăn qua gò má, xuống dưới cằm và nhỏ xuống những tấm thảm lông trải dưới sàn nhà. Nhìn thấy giọt nước mắt nhỏ xuống, phút chốc Chiaki bỗng cảm thấy mất hết sức lực. Chắc là mình đã dồn hết năng lượng vào cơn thịnh nộ vừa rồi! Chiaki thở dài, giải phóng nốt toàn bộ sức lực trong người và đánh rơi luôn cái mở hộp xuống sàn. Và lúc đó, cô cũng nhận ra là Kawashima đang nhìn mình khóc lóc, anh ta đang nhìn mình chằm chằm qua kẽ những ngón tay đầy máu. Lần đầu tiên cô thấy Kawashima nhìn với ánh mắt như vậy. Người đàn ông này chắc sẽ vô cùng tức giận và sẽ bỏ đi khỏi nơi này mất, Chiaki bắt đầu lo lắng. Hay là bây giờ mình sẽ chạy lại, ôm chầm lấy anh ta và xin lỗi nhỉ, cô nghĩ. Nhưng thậm chí lúc này cô cũng không còn đủ sức để làm việc đó nữa. Chiaki mặt méo xẹo, cằm và vai run lập cập và chỉ biết đứng im bất động. Hãy nhìn đi! Cái giọng nói đó lại nhắc nhở Kawashima. Cô gái đó đang khóc đấy. Cô ta đang sợ hãi đấy! Hãy nhìn đi! Cô ta đang khóc đấy! Cô ta cũng không còn cảm thấy gì để đánh mày nữa, vì thế không cần phải che mặt nữa đâu, bỏ tay ra được rồi đấy! Kawashima từ từ bỏ tay ra. Cổ tay chiếc áo len bó của anh cũng đã dính đầy máu. Mắt trái của anh cũng không nhìn được nữa. Máu từ vết thương ở phía cuối đuôi mắt chảy xuống đã che khuất tầm nhìn của anh. Mu bàn tay trái của anh, da cũng đã bị cào rách và máu đang chảy ra đầm đìa nhưng hầu như anh chẳng hề cảm thấy đau đớn gì cả. Không phải là vì anh đang sử dụng cái kĩ thuật: “Đây không phải là nỗi đau đớn của bản thân

mình” nên anh vẫn đang cảm thấy rất nghi ngờ, không hiểu tại sao mà nỗi đau đó lại cứ dần dần biến mất như thế. Cái đó, chính cái giọng cất lên từ bên trong cơ thể mình và luôn vang vọng bên tai mình, chính là nhờ cái giọng nói đó, Kawashima nghĩ. Cái giọng nói đó đã dạy cho mình rất nhiều điều. Kể từ khi quen biết Yokohama thì cái giọng nói đó dường như đã bị chìm vào quên lãng, nhưng trong suốt một thời gian dài khi mà còn nhỏ thì cái giọng nói đó đã giúp đỡ, đã cứu vớt mà - chỉ có thể tin tưởng cái giọng nói đó mà thôi. Nhìn thấy Kawashima bỏ tay che mặt ra, Chiaki chợt nghĩ: “Trông anh ta lúc này mới xấu xí làm sao!”. Hình ảnh Kawashima lúc này làm cô liên tưởng đến con lười trong một bộ phim hoạt hình của Walt Disney mà cô đã xem lúc năm tuổi. Con lười nhảy từ trên cây xuống dưới đất. Vì quen sống trên cây nên da thịt của nó nhều nhẽo, bầy nhầy, không thể đứng vững được trên mặt đất. Vì thế nó biết rằng cuộc sống trên mặt đất đối với nó đầy rẫy những khó khăn, thách thức, đe dọa, và nó quyết định sẽ leo lại lên cây càng nhanh càng tốt nhưng hành động đó đối với nó xem chừng cũng không kém phần khó chịu và cực nhọc. Con lười lê lét trên mặt đất, tay chân nhều nhợt, quờ quạng, lơ lơ như một bóng ma và cứ thế, nó nhích lên cây, từng chút, từng chút một. Những hành động của Kawashima bây giờ chẳng khác nào cái con lười đó, dật dờ, chậm chạp như một bóng ma, như một kẻ đã thoái hóa hết chân tay nhưng Chiaki không dám cười. Không phải vì trên mặt Kawashima đầy máu. Mà bởi vì lúc này, một nửa gương mặt rách toạc và be bét máu của Kawashima trông chẳng khác nào vừa bị bóc đi một lớp phần sáp cải trang bên ngoài. Anh yêu lặng đứng nhìn Chiaki bằng con mắt bên phải, chỉ với một con mắt bên phải còn lại, và đây là lần đầu tiên anh nhìn với ánh mắt như thế. Và vì đây là lần đầu tiên Chiaki thấy một người có kiểu nhìn như vậy nên cô không thể nào cười được. Trong con mắt vô hồn đó, ẩn hiện một nỗi đau khổ quằn quại và một sự thù hận khủng khiếp, và cả một chút gì đó giống như muốn khước từ tất cả mọi sự giúp đỡ. Kawashima định đứng dậy. Anh nói với Chiaki một điều gì đó bằng một giọng nói lí nhí rất khó nghe.

- Đây cô, ở dưới bồn tắm đã từng có một cái dùi đập đá phải không? Cái dùi đập đá ấy, nó đã ở dưới bồn tắm phải không? Lúc cô chuyển nhà đến ấy, cái dùi đập đá, cô đã nhìn thấy nó phải không?

Không hiểu Kawashima đang nói cái gì nhưng khi nhìn vào mắt anh, Chiaki cảm thấy vô cùng sợ hãi và chỉ lắc đầu.

- Bây giờ điều đó rất quan trọng đấy! Cô, lúc cô chuyển nhà, cô đã thấy ở dưới bồn tắm đúng không nào?

Chiaki vẫn cứ lắc đầu quầy quậy. Lạ thật đấy, Kawashima lắm bầm. Cái mùi mỡ động vật cháy khét xộc vào mũi, rồi bao bọc khắp người anh. Các dây thần kinh lại như chập vào nhau; mỗi lần như vậy là tia lửa điện lại bắn ra liên tiếp, cảm tưởng như trước mặt anh đâu đâu cũng đang bắn pháo hoa. Nhiệt độ tích tụ phía sau tóc mai Kawashima cũng đã lên đến độ bão hòa, anh không còn nhận ra chuyện gì nữa. Chắc là vì cái mùi cháy khét của mỡ động vật, rồi pháo hoa, rồi nhiệt độ, tất cả đã hòa vào làm một mất rồi. Cái giọng nói đó cũng không còn nghe thấy nữa. Lúc trước chính nó đã ra tay cứu vớt mình sau một quãng thời gian dài vắng bóng, nhưng bây giờ đã đến lúc để mình lại xoay xở một mình, Kawashima nghĩ. Anh cũng biết rất rõ là cái giọng nói đó thực ra chính là bản thân mình lúc nhỏ mà thôi. Cái giọng nói đó chính là mày. Không phải là giọng của một người nào khác mà chính là giọng do mày tự tưởng tượng ra. Lúc đó mày đã nghĩ là giọng của một đứa trẻ thì sẽ không đủ sức mạnh để cứu vớt mày được, thế nên mày đã quyết định sẽ chọn giọng của một người đàn ông trưởng thành mà đâu đâu cũng có thể nghe thấy. Một người đàn ông đọc bản tin trên truyền hình hay một người đàn ông dẫn chương trình thời tiết chẳng hạn, phải là một người đàn ông như thế. Còn với mày bây giờ thì tự mình nói với mình cũng được rồi, không cần đến cái giọng đấy nữa. Người phụ nữ trước mặt mày đang sợ hãi. Cả thế giới này đang khiếp sợ mày thì phải? Đây là lần thứ hai mày có cảm giác như thế này nhưng cảm giác lần này rõ ràng là mạnh hơn hẳn. Lần đầu tiên là khi đánh mẹ. Sau một thời gian dài gặp lại, trông mẹ dường như bé hơn. Cứ y như là cơ thể mẹ đã bị teo nhỏ đi vậy. Mình đã có một con quái thú đồ chơi mà khi ngâm vào nước, nó sẽ nở to ra, còn khi phơi khô thì nó sẽ teo tóp lại; mẹ lúc đó cũng giống như con quái thú đó, cũng đang ngày một tong teo, khô quắt đi. Chỉ cần nhìn thấy mẹ như thế là mày cũng đã thấy mãn nguyện lắm rồi. Lúc đó mẹ đã nói với mày mà không giấu được sự sợ hãi: “Này, con tha thứ cho mẹ nhé!”. Nhìn thấy mẹ sợ hãi như thế nên mày mới đánh. Mày thực sự không thể chịu đựng được việc người ta quá sợ hãi và kêu cứu. Kêu cứu là hoàn toàn sai lầm. Bởi vì trên đời này, cái đó thực sự không hề tồn tại ở đâu hết. Người phụ nữ trước mặt mày đang sợ hãi và cầu xin sự giúp đỡ của mày. Mày phải dạy cho người phụ nữ này biết điều đó mới được. Mình phải dạy cho cô ta biết rằng dù cho cô ta có kêu khóc như thế nào đi chăng nữa thì cũng không có ai đến giúp cô ta

đâu. Người phụ nữ này đã nói là không biết cái dùi đập đá. Có vẻ như cái dùi đập đá đã không lăn xuống phía dưới bồn tắm và nằm yên ở đó thì phải. Vậy thì có lẽ là lúc đó cảnh sát đã đến hiện trường và lấy nó đi làm bằng chứng rồi. Nói vậy thì cũng có thể là cảnh sát đã đứng quan sát căn phòng này từ một chỗ nào đó rồi. Nhưng mà cũng không cần thiết phải quá lo lắng, chỉ cần chọn một chỗ nào đó mà cảnh sát không thể nhìn thấy là được. Dù thế nào đi nữa thì cũng phải dùng dùi đập đá dạy cho cô ta một bài học mới được. Phải nhanh nhanh chóng chóng lên thôi, người mình đang ngày một lả đi, thậm chí ngay cả các vết thương cũng sắp không còn cảm thấy đau nữa rồi. Trước khi đánh một giấc thì nhất định phải dạy cho cô gái này một bài học đã chứ. Có vẻ như cô ta đang định chạy trốn thì phải. Vậy thì trước hết phải dạy cho cô ta biết rằng cô ta tuyệt đối không thể trốn thoát được đâu.

- Cô đến đây xem nào!

Nghe thấy Kawashima quát lên như vậy, Chiaki lại sợ hãi lắc đầu và lùi thêm nửa bước về phía sau. Kawashima lão đảo bước đến chỗ cô, vừa đi vừa loạng choạng như sắp ngã, rồi anh tóm chặt lấy cánh tay phải của cô. Quá hoảng sợ, Chiaki định hét lên thật to nhưng cổ họng cô cứ khô rát cả đi, không thể nào cất lên thành tiếng. Chỉ nghe thấy một tiếng rú kinh hãi và bất lực. Hơi thở khó nhọc và bốc mùi ca ri, khuôn mặt máu me đầm đìa, mồ hôi vã ra như tắm, Kawashima từ từ tiến về phía nhà bếp để bắt Chiaki. Anh ta hùng hục lôi cái dây cắm điện màu đen của chiếc máy pha cà phê đang đặt trên bàn làm bếp ra khỏi ổ cắm và dùng nó để trói hai tay Chiaki lại. Chiaki cố tìm cách chạy trốn nhưng Kawashima đã bắt chéo hai tay cô lại với nhau và giữ chặt cổ tay khiến cô không thể vùng vẫy gì được. Còn chân thì đã đạp lia lịa rồi mà anh chàng này chẳng hề tỏ vẻ gì đau đớn, khó chịu gì cả. Không những thế, trong lúc dùng chân để đạp Kawashima, những vết thương trên đùi cô lại bị ảnh hưởng và bắt đầu đau trở lại. Đặt hai cái cổ tay bắt chéo lên nhau thật chắc chắn rồi Kawashima cố hết sức lấy cái dây cắm điện màu đen trói Chiaki lại. Anh cuốn không biết bao nhiêu vòng qua cổ tay thật cẩn thận rồi lại còn luồn mấy vòng dây qua khe giữa hai bàn tay một cách chắc chắn. Cái dây cắm điện ghi chặt vào cổ tay Chiaki, có những chỗ da thịt bị trắng bợt cả đi vì lần dây trói.

- Nếu mà cô nghĩ là không đau đâu thì sẽ cảm thấy khá hơn đấy!

Sau khi đã trói xong, Kawashima vừa nhét cái giẻ rửa bát vào miệng Chiaki vừa nói. Bây giờ thì anh cũng bắt đầu thấy lú cả lưỡi lại, nói năng

khó khăn hơn.

- Nó có bí quyết cả đấy! Dù chỉ là một chút thôi, dù chỉ là thoáng qua thôi, nhưng chỉ cần cô có ý nghĩ là mình sẽ bị đau, là không thể tránh khỏi đau đớn thì có nghĩa là cô đã thất bại rồi đấy! Hiểu không? Hãy nhìn tôi mà xem! Nhìn tôi đây này!

Rồi anh kéo hai cái cổ tay bị trói của Chiaki và lôi thật mạnh về phía mình. Khuôn mặt Kawashima đang ở ngay trước mắt Chiaki. Vết thương ở đuôi mắt phải vẫn đang há miệng, máu không ngừng túa ra. Có lẽ do tác dụng của Halcion nên anh ta không cảm thấy đau, Chiaki nghĩ. Máu đang chảy hết vào con mắt trái của anh nhưng Kawashima vẫn cứ mở mắt trừng trừng. Trong con mắt trái nhom nhớp máu đỏ, con ngươi vẫn đang liên tục đảo qua đảo lại. Chắc chắn là vì máu đã che mất tầm nhìn. Nhưng anh thì lại vẫn đang muốn cố nhìn một cái gì đó nên con ngươi mới phải chuyển động liên tục như thế. Trông chẳng khác nào một con robot mang hình dáng con người trong các bộ phim khoa học viễn tưởng. Đôi khi bị trói rất đau đớn, trong miệng bị nhét đầy một mồm giẻ rửa bát thật khó chịu, hơi thở cũng trở nên rất khó khăn, nặng nhọc nhưng Chiaki vẫn không rời mắt khỏi Kawashima. Trước hết phải dạy cho cô ta biết chạy trốn là việc hoàn toàn không cần thiết. Kawashima vẫn cứ liên tục lải nhải. Thỉnh thoảng lưỡi còn bị lú lại khiến anh phải cho tay vào miệng cạy cạy chỗ chân răng ra mới chịu được. Thậm chí đã hai lần anh cắn phải lưỡi.

- Tôi, không, nói dối đâu! Cô đang nhìn, tôi đây, nhưng mà, tiêu điểm của mắt, cô phải đặt ở xa hơn cơ, đừng đặt vào tôi, giống như khi cô đang nhìn vào, một bức tranh không gian ba chiều ấy! Đó chính là bí quyết. Mẹ tôi đã, tẩm đầy amoniac nguyên chất, và nói là xăm mình nhé! Mẹ lấy cái bút chì cứng, loại 4H hay 5H gì đó đã được gọt rất nhọn để chọc vào người tôi, đã đánh tôi bằng bình sữa, đã lấy dây trói chặt tay và các đầu ngón tay của tôi. Tôi vẫn cứ bình tĩnh, cho dù có lấy tay vành mắt tôi ra rồi gi một miếng thuốc lá hay một cái kim đến gần thì tôi vẫn cứ bình tĩnh. Đó chính là bí quyết đấy! Hiểu không?

Chiaki hoàn toàn không hiểu là Kawashima đang nói gì mà chỉ nhìn trừng trừng vào cái con ngươi vẫn đang ngoáy loạn trước mặt, một số từ đại loại như ammoniac, nguyên chất, hay là xăm mình, rồi thì bình sữa, cái kim.....cũng lọt vào tai cô nên đến khi được hỏi: “Hiểu không?” thì ngay tức khắc, cô gật đầu một cách ngoan ngoãn. Cái giẻ rửa bát màu trắng nhét trong miệng cũng theo đà đưa lên đưa xuống.

- Bây giờ thì tôi sẽ cắt gân Asin, gân Asin của cô đấy, nhưng mà những gì mà tôi vừa nói lúc nãy, cô hãy nhớ làm theo như thế nhé!

Đúng là khó có thể nghe được rõ những gì mà Kawashima đang lái nhái, thế nên trong phút chốc Chiaki đã ngạc nhiên tới mức cô lại ngay lập tức gập đầu không do dự. Nhưng đến khi nhìn thấy Kawashima quỳ gối dưới sàn, lần lượt nhặt những thứ đồ rơi vãi lên, một chiếc kéo làm bếp, cái đĩa, cái thìa... thì cụm từ “cắt gân Asin” mới làm Chiaki sực tỉnh, cô cố la lên thật to rồi dùng chút sức lực còn lại để chạy trốn. Cái dây cắm điện tuột khỏi tay Kawashima đồng thời cái máy pha cà phê cũng bị kéo đổ luôn. Mất thăng bằng, Chiaki quỵ gối ngã lăn ra sàn. Con dao của tôi rơi đi đâu rồi nhỉ? Kawashima vừa lẩm bẩm vừa nhìn ra chỗ cái túi để phía sau ghế sofa.

- Đợi một chút nhé tôi đi lấy con dao rồi sẽ quay lại ngay!

Nói rồi Kawashima loạng choạng đi đến chỗ cái ghế sofa. Đợi Kawashima quay đi, Chiaki liền cố gắng tháo sợi dây điện ra khỏi cái máy pha cà phê lúc này đã bám đầy một thứ dung dịch màu nâu đậm. Cái dây thắt chặt lấy cổ tay, đau đớn vô cùng nhưng để thoát ra được thì chẳng có cách nào khác cả. Chỗ cổ tay bị dây trói chặt giờ đã sưng vù lên tím bầm. Qua lớp vá inox của chiếc máy pha cà phê, Chiaki thấy bóng Kawashima đang cầm một thứ gì đó và đi về phía mình. Sợi dây ngày càng thắt chặt vào cổ tay Chiakinhung cô vẫn cố chịu đau lôi cả cái máy pha cà phê tiến từng chút, từng chút một đến bên cửa ra vào. Nhịp thở ngày một khó khăn hơn, cái giẻ rửa bát lại chặn ngang mồm rất khó chịu càng làm cho cô không thể hít thở bình thường được, lồng ngực quặn lên đau nhói. Chiaki đã cố thử không biết bao nhiêu lần rồi nhưng vẫn chẳng ăn thua gì cả, không có cách nào để đẩy cái giẻ chết tiệt đang vướng víu trong mồm ra cả. Dù có cố gắng tìm cách đến được chỗ cánh cửa đi chẳng nữa thì cũng không có cách nào để kêu cứu cả. Người đàn ông này có lẽ sẽ cắt gân Asin của mình với bộ mặt y như lúc ở trong nhà tắm của khách sạn, cái lúc mà anh ta dù đang bị cắn đứt tay nhưng vẫn không ngừng thì thầm những lời ngọt ngào bên tai mình, Chiaki nghĩ. Và anh ta cũng sẽ giết chết mình với thái độ không khác nào lúc đợi mình ngoài trời đêm giá lạnh. Một người đàn ông như thế này thì quả là từ trước đến giờ mình chưa từng gặp. Đương nhiên là anh ta khác hẳn với bố rồi nhưng so với tất cả những người đàn ông khác thì anh ta cũng hoàn toàn không giống. Một khi anh ta đã nói là sẽ làm một việc gì đó thì dù là bất kỳ việc gì đi chẳng nữa, thì chắc chắn là anh ta sẽ làm đến cùng. Halcion có thể làm cho người ta trở nên điên loạn

nhưng cũng không có chuyện sẽ làm thay đổi tính cách vốn có của một con người. Một người đàn ông như thế này thì đúng là mình mới thấy lần đầu. Chiaki vừa lo lắng nhìn Kawashima tay cầm một gói bọc băng dính chằng chịt đang hùng hổ tiến về phía mình vừa cắn răng chịu đựng nỗi đau ở cổ tay và đùi, kéo lê cái máy pha cà phê đi từng xăng-ti-mét một. Không kịp nữa rồi, Chiaki chán nản bỏ cuộc. Cô cảm thấy như mình đã hoàn toàn kiệt quệ, không còn chút sức lực nào nữa và ngã lăn ra tấm thảm trên nền nhà. Đúng lúc đó thì Kawashima tóm được cổ chân trái của cô, anh kéo cô lại gần và ngồi phịch một cái lên chiếc máy pha cà phê lúc này cũng đang bị đổ lật sang một bên. Chiaki ngóc đầu dậy và nhìn, cổ chân trái của cô đang bị kẹp rất chặt giữa hai đầu gối Kawashima. Thỉnh thoảng trong lúc bóc băng dính dán ở ngoài cái bọc đó ra, Kawashima lại đưa tay áo lên quệt máu ở mắt bên trái. Chiaki ngày càng thở một cách khó nhọc hơn, ngay đến cả việc ngóc đầu dậy để nhìn cô cũng không còn đủ sức mà làm nữa. Trong miệng, dớt dãi đã thấm đẫm chiếc giẻ rửa bát và chảy qua khoe môi, xuống dưới cổ. Cô nhìn lên trần nhà, lắng nghe tiếng bóc băng dính roèn roẹt và bắt đầu nhớ lại những điều Kawashima đã nói lúc nãy. Chỉ cần cô nghĩ là không đau thì sẽ ổn thôi mà! Bí quyết chính là ở chỗ khi cô nhìn vào một vật gì đó thì phải đặt tiêu điểm ở xa hơn vật đó một chút và nghĩ là sẽ hoàn toàn không đau đớn gì cả, còn nếu chỉ một lần cô cam chịu và nghĩ rằng sẽ không thể nào không cảm thấy đau được thì có nghĩa là cô đã thất bại rồi, chắc chắn là Kawashima đã nói như vậy. Cô nhìn lên trần nhà theo đúng cái cách đó. Trên trần nhà chỉ toàn một màu trắng toát, có vẻ như sẽ không thể đặt tiêu điểm vào một góc xa xôi nào đó được rồi. Thế nhưng trong đầu cô lúc này có vẻ như đã có một cái gì đó hoàn toàn khác hiện ra. Dù vậy, Chiaki vẫn quyết định sẽ cố tự nhủ với bản thân là không đau đâu. Gót chân của một cô gái trông có vẻ lạ nhỉ, Kawashima vừa nghĩ vừa xé băng dính dán trên lớp giấy bồi bọc bên ngoài. Đôi lúc anh lại có một cảm giác bồn chồn xao xuyến như thể một cơn gió ấm áp và tràn đầy sinh khí vừa thổi khắp cơ thể anh vậy. Sắp bắt đầu bây giờ ấy mà, anh tự nhủ. Sắp được nghe âm thanh của tiếng cạt gân Asin rồi đấy! Nhưng mà người phụ nữ này là ai nhỉ? Anh nhìn Chiaki đang nằm im bất động trên tấm thảm, mặt hướng lên trời như đang cầu khẩn một điều gì đó. Anh vén váy của cô gái lên và nhìn thấy bên dưới là một chiếc quần lót màu tím và một cái bụng trắng trẻo với đầy những nếp nhăn như sóng gợn. Kawashima vừa ngắm nhìn cái bụng nhỏ nhắn, trên đó mọc vài sợi lông tơ lơ thơ vừa xé hết chỗ băng dính ra.

Miếng bìa các tông ở phía đầu lưỡi dao nhô ra để lộ một cái đầu nhọn bằng kim loại. Không phải là một con dao mà là một cái dùi đập đá. Kawashima vẫn yên lặng ngắm nhìn cái bụng trắng trẻo với những lớp sóng gợn đều đều theo nhịp thở và đến khi anh bắt đầu nhận ra rằng cái mà mình đang nắm chặt trong lòng bàn tay trái là chiếc dùi đập đá thì hình ảnh đứa trẻ sơ sinh nằm trong nôi lại hiện ra trong đầu khiến anh chột kêu lên khe khẽ. Tiếng kêu đó khiến cho Chiaki đang ngóc đầu dậy nhìn chiếc dùi đập đá phải giật mình, mở to mắt ra nhìn. Cô gần như muốn la lên thất thanh khiến cho các mạch máu trong cổ họng căng ra và cổ thì rung lên bần bật. Cái giẻ màu trắng lại chuyển động loạn lên trong miệng, dớt dài chảy qua cằm xuống cổ ướt sũng. Kawashima hết nhìn cái dùi đập đá rồi lại nhìn vào bụng Chiaki. Hay là tôi lại đâm vào bụng cô nhỉ? Anh buông lỏng hai cái đầu gối đang kẹp chặt cổ chân Chiaki ra và lê gối lên tám thảm lên phía trước. Anh đứng bằng hai đầu gối, trông giống như anh đang cười trên người Chiaki vậy. Anh nhìn cái bụng đang thở phập phồng và cầm cái dùi đập đá đặt ngay dưới rốn. Chiaki nín thở vì sợ hãi, cái bụng cũng không còn phập phồng lên xuống nữa. Cái đầu nhọn của chiếc dùi đập đá rờ nhẹ trên những sợi lông tơ và khi anh chuẩn bị dồn hết sức lực để đâm xuống thì Kawashima bỗng cảm thấy mình mất hết sức lực, có một cái gì đó giống như một cái bóng vừa mới chui tọt vào người anh. Có mùi amoniac nguyên chất. Cái giọng nói giống như đang chửi rủa, nhiếc móc: “Mày đừng có về nữa thì hơn!”. Tiếng đóng khóa của một cánh cửa kính có chốt theo kiểu ốc vít. Cái bóng loang lổ phía sau cửa kính ram ráp. Mẹ đã chui vào người mày rồi. Có vẻ như mày đang ôm lấy mẹ. Có vẻ như mẹ đã cướp đi cơ thể của mày mất rồi. Có một cảm giác nôn nao đến khó chịu. Mày đúng là rất đáng ghét, vừa mới định lằm bằm như vậy thì Kawashima lặn ra bất tỉnh.

Chiaki nhặt cái kéo làm bếp đang rơi trên sàn nhà lên và cắt dây trói ở cổ tay. Sau khi lấy miếng giẻ rửa bát nhét trong mồm ra, cô ngồi đó, lặng thinh ngắm nhìn gương mặt Kawashima. Cô không có ý định gọi cảnh sát, chính bản thân cô cũng đã từng trải qua và hiểu rất rõ cái cảm giác phải sống những ngày dài ở đồn cảnh sát là như thế nào. Lục lọi trong cái túi của Kawashima, cô tìm thấy một con dao to được bọc băng dính rất cẩn thận và cả một cuốn sổ nữa. Mặc dù đã mệt nhoài, cổ họng nghẹn đắng, đau rát, ngực đau thắt lại, rồi cổ tay, và cả hai bắp đùi nữa, chỗ nào cũng thấy đau đốn, khó chịu nhưng Chiaki vẫn cố đọc bằng hết cuốn sổ đó. Đọc hết rồi cô vẫn không hiểu được rằng đó là một tác phẩm của kẻ bệnh hoạn hay là một kế hoạch giết người thực sự đã được toan tính cẩn thận mà cô chỉ có thể chắc chắn một điều rằng, cái người đàn ông đang nằm nghiêng người về bên trái và ngủ li bì trên tấm thảm ở cạnh bậc thềm nhà kia hoàn toàn không phải là chàng hoàng tử của cô, không phải là người mà cô vẫn hằng mơ ước, mong đợi, không phải là người đã luôn luôn chạy đến bên cô và giúp đỡ cô như cô tưởng tượng. Dù anh ta có ý định giết người thực sự đi chăng nữa, dù anh ta có là một kẻ bệnh hoạn thích mấy trò giết chóc hay thích đóng vai một kẻ sát nhân để tiêu khiển đi chăng nữa thì nói tóm lại, anh ta vẫn là một ông khách đã trả tiền để mua thân xác cô. Chiaki lên giường nằm, mặc dù đã trùm kín chăn nhưng cô vẫn không sao ngủ được. Không phải vì cô lo sợ rằng Kawashima sẽ bất ngờ tỉnh dậy. Cô biết chắc là tác dụng của Halcion sẽ không thể chỉ kéo dài trong vài giờ ngắn ngủi như vậy được. Lúc cái dùi đập đá đó vừa chạm vào bụng mình, Chiaki bắt đầu nhớ lại, mình đã hoàn toàn không còn cảm giác sợ hãi gì nữa. Vì lúc đó mình đã vui vẻ đón nhận cái chết, hay là mình đã quá mệt mỏi, không thể làm gì khác được; mình đã không đủ sức chống cự nữa hay là chính mình cũng đang muốn thử để cho người đàn ông này chiêm nghiệm thế nào? Cô nghĩ. Lúc đó Kawashima đang cúi người trên cái máy pha cà phê, bóc lớp băng dính bọc bên ngoài cái dùi đập đá ra, Chiaki đã nhìn lên trần nhà, vừa nhìn vừa nghĩ đến những điều kì diệu. Không đau đâu! Sẽ không cảm thấy đau đâu! Trong lúc tự nhủ với mình như vậy, trong đầu cô đã hiện lên những hình ảnh hoàn toàn khác. Người đàn ông đã nắm chặt tay cô trong nhà tắm và luôn miệng thì thầm những lời ngọt ngào, dịu dàng bên tai cô, người đàn

ông đã đứng đợi cô rất lâu bên ngoài trời đêm giá rét, người đàn ông đã trói cổ tay cô lại, người đàn ông đã chọc cái dùi đập đá vào bụng cô, tất cả đều là cùng một con người, tất cả đều đang ngự trị trong cùng một thân xác. Đó là một sự thật hiển nhiên nhưng đây mới là lần đầu tiên cô chấp nhận một sự thật như vậy, lần đầu tiên cô cảm nhận được điều đó. Đối với những người đàn ông khác, chưa bao giờ cô có cảm nhận như vậy. Tất nhiên, bố thì chẳng cần nói làm gì nhưng mà đối với Gazuki, Atsushi, Hisao, Yoshiaki cũng vậy, mà cả Yukata thì cũng vậy; đối với họ, cô đều có cảm nhận rất khác. Với cô, tất cả bọn họ đều thế, tất cả đều biến từ một người đàn ông lý tưởng thành một kẻ đốn mạt, ti tiện chỉ trong vòng có 0,1 giây. Những người đàn ông đó, khi Chiaki vừa nhìn thấy điểm xấu của họ là lập tức trong mắt cô, họ đã hoàn toàn biến thành một con người khác. Đối với cô, tất cả bỗng sụp đổ chỉ trong phút chốc và để thoát khỏi cái cảm giác chua chát, đau đớn vì vỡ mộng đó, cô lao vào những mối quan hệ tình ái, những cuộc mây mưa điên cuồng. Vì thế mà Chiaki luôn cảm thấy lo lắng, bất an, sợ rằng đến một ngày nào đó lửa tình trong cô sẽ mất đi và cô sẽ không tìm được lối thoát cho mình. “Để cho dễ ngủ hơn thôi mà!”, cô tự biện bạch với mình và nhớ lại cảm giác dễ chịu lúc cô cùng khoác tay Kawashima đi trong khách sạn, nhớ lại lúc hai người ngồi trong taxi và những ánh sáng muôn màu sắc từ các tòa nhà cao tầng xung quanh đang vui đùa, nhảy nhót trước mặt hai người. Cho đến tận bây giờ cô cũng chưa từng một lần có được cái cảm giác nào dễ chịu, thoải mái và mãn nguyện như lúc đó. “Chỉ có cái cảm giác đó là hoàn toàn trung thực thôi, chỉ có cái cảm giác đó là thực sự thôi!”, Chiaki nghĩ.

Tiếng chuông điện thoại lúc sáng sớm đã đánh thức Chiaki dậy. Điện thoại của giám đốc câu lạc bộ. Lại tiếp tục nhắc nhở: “Hôm nay, dù thế nào thì cô cũng cố gắng đến văn phòng một chút nhé!”. Cô rời khỏi giường và đến xem Kawashima thế nào. Anh đã ngủ suốt mười tiếng rồi. Vẫn cái tư thế nằm nghiêng sang trái và ngủ li bì. Vết thương ở đuôi mắt cũng đã khép miệng, máu đông lại, đen sì, nếu lấy phấn trắng vẽ một đường bao quanh cơ thể thì trông không khác gì hiện trường của một vụ án mà anh ta đang chết ở tư thế đó. Chiaki quyết định sẽ dọn dẹp những thứ rơi vãi ở trên sàn trước, nào là kéo làm bếp, rồi đĩa, thìa, còn có cả một mẩu dây điện bị cắt ra nữa. Cái mở đồ hộp có tay nắm gập bị dính máu và cái giẻ rửa bát nhét trong miệng lúc trước được vớt vào chậu rửa bát để xử lý sau. Cái máy pha cà phê thì chắc là không còn sử dụng được nữa rồi. Chiaki định dùng máy hút

bụi nhưng lại sợ tiếng máy ầm sẽ làm Kawashima thức giấc nên lại thôi. Máu và cà phê dính đầy trên thảm. Dù sao thì cũng vẫn phải lau dọn. Cái ví của Kawashima đang rơi ngay bên cạnh máy pha cà phê, bên trong ví, Chiaki thấy có một tấm ảnh. Bức ảnh chụp Kawashima và một cô gái đeo kính đang bế một đứa trẻ sơ sinh. Đây chắc là Yoko rồi, Chiaki nghĩ thầm. Cô gái đeo kính đang cười rất tươi nhưng Kawashima thì lại chẳng biểu hiện cảm xúc gì cả, thậm chí còn hơi nhíu mày, trên trán thấy có vài nếp nhăn. Chiaki lặng lẽ ngắm nhìn bức ảnh và ngắm nghĩ: “Cũng may là chỉ mới gặp nhau có một buổi tối!”. Nếu như mình và người đàn ông này khoác tay nhau và đi dạo như thế thêm hai, ba buổi tối nữa thì chắc là mình đã đốt bỏ tấm ảnh này ngay lập tức. Còn nếu như đã khoác tay nhau đi dạo đến cả chục lần rồi thì chắc là mình sẽ tìm đến và giết chết cô gái đeo kính này mất. Chiaki mở tủ lạnh và lấy ra một chai Vittel uống cùng với một viên Sebian và một viên Alkaseltor. Chiaki nhặt nốt cái dùi đập đá ở mép tấm thảm gần bậc thềm nhà mà Kawashima đã quẳng trước khi bị ngã lăn ra bất tỉnh, rồi cô đặt nó lên trên cái túi cùng với cái ví, con dao và quyền sở.

Rót một chút còn vào cái đĩa súp men xanh, Chiaki nhúng vào đó một cái kim cỡ 14 và một cái khuyên tai dạng vòng giống với chiếc đeo ở đầu vú bên phải. Cô lấy chất sát trùng y tế rửa sạch đầu vú bên phải, đeo cái găng cao su dùng trong y tế vào cả hai tay. Tưởng tượng đến chuyện anh chàng Kawashima đang ngủ say như chết kia tỉnh dậy, Chiaki đã quyết định cần phải khâu thêm một cái khuyên tai nữa vào đầu vú bên phải. Khi tỉnh dậy, chắc là anh ta sẽ trở về nơi có người con gái đeo kính kia đang đợi. Cho dù mình có dùng cái mở hộp kia để đánh anh ta như lúc này đi chăng nữa, cho dù mình có dọa là sẽ đi báo cảnh sát đi chăng nữa thì một khi người đàn ông này đã muốn về, anh ta chắc chắn sẽ bỏ về, anh ta sẽ bỏ về mất. Đến lúc đó, mình phải mạnh mẽ hơn, nếu như bây giờ mình có thể tự lựa chọn và gây cho mình một nỗi đau đớn nào đó rồi sau đó trên cơ thể mình sẽ còn lại một cái gì đó thật đẹp thì chắc là mình sẽ có thể trở nên mạnh mẽ hơn. Còn nếu như mình không thể mạnh mẽ hơn lúc này thì có lẽ là mình sẽ không đủ sức để chịu đựng nỗi buồn đau, cô đơn khi Kawashima không còn có ở đây với mình nữa, Chiaki nghĩ. Cô pha loãng một ít nước súc miệng và nhúng vào đó một miếng bông gòn đã được khử trùng rồi lau lau xung quanh vú để rửa sạch và tẩy trùng. Rồi cô đứng dậy, đi đến trước gương và lấy cái bút dạ vạch hai chấm nhỏ ở hai bên đầu vú sao cho thật cân. Rồi cô quay lại ghé sofa, ngồi xuống, lấy cái kim ngâm

trong đĩa súp ra và ngắm nghía cái đầu nhọn của nó. Nó trông giống như một cái kim tiêm. Tất nhiên là cô sẽ không chọc cả cái kim này vào người mà chỉ có cái đầu nhọn của nó sẽ xuyên qua da thịt cô. Bóp ra bên cạnh cái đĩa khoảng bốn centimet thuốc mỡ Teramaishin và bôi thuốc vào đầu kim. Đúng lúc đó, cô nhận ra là Kawashima đã tỉnh và đang nhìn về phía mình.

Kawashima mở mắt, cảm thấy nửa mặt bên trái đau rất như bị bỏng. Ban đầu, anh gần như không nhìn thấy gì nhưng đến khi hồi tỉnh thì Kawashima cũng dần dần nhớ ra những gì đã xảy ra trước khi anh bị ngất. Lúc anh đang từ từ gượng dậy thì cũng là lúc Chiaki mình trần, tay đeo găng đang đi từ chỗ gương soi đến bên ghế sofa và ngồi xuống, vừa đi vừa chăm chú nhìn vào đầu vú bên trái. Nhìn một cô gái bé nhỏ, tay phải cầm một cái que nhỏ xíu bằng kim loại có đầu nhọn còn các ngón tay trái đang giữ chặt lấy đầu vú, Kawashima bỗng thấy kìm ức về tất cả những gì đã diễn ra ập đến dồn dập. Mày đã không đâm cô gái đó, anh thầm nghĩ. Cái túi của anh giờ đang để ngay bên cạnh ghế sofa, cái áo khoác cũng đã được để đó rất gọn gàng, bên trên là cái dùi đập đá, con dao và cái ví. Rồi khỏi đây là mình sẽ đi vứt cái dùi đập đá và con dao đó luôn, anh nghĩ. Còn quyển sổ thì không nhất thiết phải vứt đi. Lúc viết cuốn sổ đó mình đã rất phấn khích. Bây giờ trong đó chứa đựng những thứ điên rồ gì mình cũng không nhớ rõ và vẫn còn rất lo lắng nếu như nó bị một ai đó đọc được.

Chiaki nhìn Kawashima một lúc rồi quay lại, tay phải cầm chiếc kim, cô dùng đầu mũi kim và các ngón tay bên trái cố định đầu vú, từ từ đâm vào. Rồi cô bỏ bàn tay đang đeo găng cao su ra khỏi đầu vú, cái đầu nhọn của chiếc kim màu bạc đã đâm xuyên qua đó.

- Cô đang làm gì vậy?

Kawashima thều thào cất tiếng hỏi.

- Xuyên một cái lỗ!

Chiaki vẫn chăm chú nhìn vào đầu vú và trả lời.

1. Tác giả: Nishizawa Tetsu, nhà xuất bản Seishinshoukan. (Các chú thích đều của người dịch).

2. Nhà phê bình văn học của Nhật

3. SM: Sado-Masochism (ác dâm và khổ dâm): hoạt động tình dục quái đản có đặc tính tàn bạo, hung ác, một biểu hiện bệnh hoạn, đồi trụy, một dạng bệnh tâm thần. Người mắc chứng ác dâm chỉ đạt được cực khoái khi bệnh nhân đang tra tấn, hành hạ nạn nhân, càng dã man tàn bạo càng tốt. Ngược lại, người khổ dâm chỉ thỏa mãn và đạt được cực khoái về tình dục khi họ được hành hạ dã man, đau đớn. Do đó, liên quan đến sado-masochism, người ta thường hình dung đó là một trò chơi bệnh hoạn, một kiểu mua vui với những pha đầy bạo lực dã man.

4. Một chất lỏng trong suốt được sử dụng làm dung môi hòa tan nhiều loại vật liệu như sơn, chất hóa học, cao su, mực in... Đồng thời đây cũng là một loại tiền chất không thể thiếu trong sản xuất ma túy tổng hợp

5. Japan Credit Bureau: Một loại thẻ tín dụng.

6. Peter Pan là nhân vật trong sáng tác của J.M.Barrie, một cậu bé có thể bay và từ chối không chịu lớn lên. Từ đó, người ta gọi hội chứng Peter Pan là hội chứng của những người lớn sống vô trách nhiệm với bản thân và môi trường xung quanh.

7. Vợ kịch nhiều kì trên radio hoặc ti vi nói về những sự kiện hoặc các vấn đề trong cuộc sống thường ngày của các nhân vật thường là ủy mị.

8. Trò chơi đánh bạc bằng máy

9. Cà phê đen đậm được pha bằng cách dùng hơi nước nóng.



THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**



HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

